

ДЖЕРЪМ ПРАЙСЛЪР

СМЪРТОНОСНА БИТКА-2

УНИЩОЖЕНИЕТО

ИЗДАТЕЛСТВО
СЛЪНЧО

РАЗРУШЕТЕ ВСИЧКИ ОЧАКВАНИЯ!

ДЖЕРЪМ ПРАЙСЛЪР УНИЩОЖЕНИЕТО

Превод: Валерий Русинов

chitanka.info

ТУРНИРЪТ Е ЗАВЪРШИЛ, ЗАПОЧНАЛА Е ВОЙНАТА!

Последния път имаше правила и героите на Смъртоносна битка излязоха победители във Великия турнир. Но този път правила не съществуват. Злият император Шао Кан е нахлул в нашия свят в търсене на безгранична власт. Той е решен да осъществи сливане на двете измерения на времепространството и да обяви Земята за свое владение.

Единствената надежда на Земята е в ръцете на шампионите Лиу Кан, Соня Блейд, принцеса Китана и лорд Райдън. Заедно с новите им приятели Джакс, Джейд и Нощния вълк, те са изправени пред непосилната задача да попречат на Шао Кан и неговите безмилостни Изтребителни отряди да осъществят мрачното си завоевание. Тяхното предизвикателство се превръща в шеметна надпревара с невероятно сборище от чудовищни борци, ужасяващи същества и адско чародейство.

Те са единствената и последна надежда на Земята срещу
УНИЩОЖЕНИЕТО!

ПЪРВА ГЛАВА

„Не трябваше да бъде така“, помисли си той.

Струпващи се под слънцето облаци — сенки, затулващи дневната светлина... Мъртви птици, цели ята, капещи от небето, с оскубани пера, сипещи се като конфети в някаква налудничаво празнична касапница... Вятърът, виещ като сто хиляди демона, помел смрачения пейзаж в яростните си пориви, изтръгващ храсти, кършец клоните на дърветата, огъващ самите дървета из въздуха, сякаш са безтегловни цепеници... Земята, която се надигаше в болезнени конвулсии, зевове, разцепили снагата на света като зейнали рани, широко разтворени и засмукващи в себе си цели езера и потоци, оставящи след себе си суха и гола пустош...

„Не, не трябваше да става така“, отново си помисли Райдън, застанал тук, в самото гърло на разгневения вятър, със сетива, замаяни от неописуемата разруха, която сякаш се канеше да обхване цялото битие.

А после, в лишеното от слънце небе над него...

... ураган от още по-дълбок мрак се завихри сред самите облаци и се спусна към голата канара, надвиснала над Райдън. Нарастващ, сгъстяващ се, добиващ форма и плът.

Хладен ужас прониза костите на Райдън, докато наблюдаваше как вихрецата се надолу материя придобива видими човешки контури.

То... той... прелетя из въздуха, проблясвайки демонстративно с бронза на телесната си мощ, приземи се на нозе и се възправи, загледан втренчено надолу от скалната издатина. Надвиснал силует с отвратителна маска и черна като черупка на рак броня.

Злото сякаш се излъчваше от него на плътни вълни.

Райдън остана на място, загледан нагоре с очи, изпълнени с ужасяващата убеденост, че се вира в злокобния силует на Властелина на Отвъдния свят.

— Шао Кан — промълви той. — Трябваше да се досетя.

— Светът бе създаден за шест дни! — отзова се мигом Пълководецът на злото и пристъпи към ръба на скалната издатина. Гласът му отекна в ушите на Райдън като апокалиптичен тътен. — И пак за толкова ще бъде унищожен! А на седмия ден човечеството ще почива... в мир!

Райдън присви очи. Още фигури започнаха да се материализират зад Шао Кан, царствена свита, която сякаш бе излязла от най-лошите кошмари на целия свят.

— Моля, поздрави с добре дошли моите военачалници — изтътна Шао Кан, разперил ръце във властен жест, погълнат от явната наслада на този миг. Той махна с облечената си в ръкавица китка към една от фигурите, сякаш беше церемониал — майстор на някакъв демонски карнавал.

Жената пристъпи напред, цялата облечена в кожа, а усмивката ѝ представляваше зловеща кривина върху отвратително обезобразеното ѝ лице — лице, което изглеждаше още по-ужасно от това, че изпод уродливите ѝ черти призрачно прозираше някогашната ѝ хубост. Изглеждаше развеселена от погледа на Райдън, издаващ, че я е познал.

Някога, знаеше той, тази жена, Синдел, против волята си бе станала кралица на Шао Кан.

Ала сега у нея не се забелязваше тогавашната неохота.

— Шийва! — прогърмя гласът на Шао Кан, все още вдигнал ръцете си.

Снажната четириръка жена до Синдел кимна на Райдън. Защо, зачуди си той, магьосникът призова нейното име, а не това на Синдел?

— Мотаро!

Райдън чу тропот на копита и мигом разпозна рогатото същество с получовешки образ, възправило се пред него като кентавър — воин, дошъл от Отвъдния свят.

— Барака!

Плешивият мощен мутант, втренчен надолу към Райдън, издърпа устните си и оголи стиснатите си, остри като бръснач зъби. Блестящи резове от жив, органичен метал тутакси щръкнаха от ръцете му като нокти на някакъв чудовищен леопард.

— Ермак!

Последният член на групата беше единственият, който сякаш не се радваше на зловещото представление на повелителя им. Съвършено

спокоен и немигащ, той изслуша представящия го Шао Кан без никаква видима реакция. Макар да бяха червени, а не черни, дрехите му напълно наподобяваха традиционното облекло на нинджа: главата — загърната в качулка, лицето — наполовина скрито зад ивица плат, леките му ботуши разделени при палеца на крака, за да придадат още повече ловкост на неуловимата му стъпка.

— Това не е добре — промълви мъжки глас до лявото рамо на Райдън.

Райдън извърна поглед към него. Джони Кейдж, чиято някогашна кариера бе преминала в битки с холивудски филмови чудовища и който беше свикнал двубоите му да завършват с вика на поредния режисьор: „Край!“, бе научил истинското значение на думата „кураж“ по време на скорошните му приключения в Отвъдния свят... и това се разкриваше в твърдия му, решителен поглед.

— Смятах, че нашата победа в Смъртоносна битка е затворила тази... „вратичка“... за следващите хиляда години — каза Лиу Кан.

— Портал — поправи го жената на име Китана.

Двамата млади воители стояха отдясно на Райдън — Лиу, бърз като камшичен плясък боец, майстор на източните бойни изкуства, от китайски произход, и Китана, тъмнокоса красавица, чийто царствен произход беше твърде древен и произтичаше от извънмерното пространство на самия Отвъден свят.

— Което се затваря, може отново да се отвори — произнесе загадъчно Райдън.

— Това пък какво означава?

Въпросът дойде от Соня Блейд, лейтенант от Специалните сили на САЩ, която се беше присъединила към останалите, за да защити своя свят в онзи свръхестествен турнир, наречен Смъртоносна битка. Снажна и атлетична, с арктически сини очи, мразовито руса коса и напълно подходящ ѝ вледеняващ темперамент.

— Някой трябва да напомни на този въздухар, че измамниците никога не свършват добре — отбеляза Джони, след което пристъпи напред и зае бойна поза.

Шао Кан обаче беше измамник, дошъл съвсем подготвен.

С ужасяващ, раздиращ звук небето над опустошената местност се разтвори като спукан хартиен плик и краищата на току-що разтворилия се Портал се вдлъбнаха навътре пред смаяния, невярващ

поглед на Джони. Удивен, той зяпна към десетките хуманоидни фигури, които започнаха да се спускат през разширяващия се процеп на време-пространствената тъкан, качулати воители на Отвѣдния свят, въоръжени с шипове по ръцете и краката, вериги, завършващи с остри куки, метателни звезди, нунчаку, тояги бо и други подръчни бойни средства, каквито никога досега не беше виждал — оръжия, които не бяха създадени от земна цивилизация.

Изстребителният отряд се спусна през невъзможния отвор на небесата, приземи се на крака, след като изпълни във въздуха съвършено разчетени салта таесоо и оформи плътен полукръг около малката шепа шампиони с Райдън.

Озовал се пред явното числено превъзходство, внезапно изненадан от противника, Джони Кейдж се дръпна назад към приятелите си. Храбростта му изведнъж се беше изпарила.

— Ъ-ъ... — окашля се той. — Има ли доброволци?

ВТОРА ГЛАВА

— Може и да са много, но не умеят да мислят сами — заговори Райдън. — В това е вашето предимство.

„Просто една банда безмозъчни, насъскани убийци, които ще ти изтръгнат сърцето и ще го схрускат само заради прищявката на своя господар“, помисли си Джони, оглеждайки смъртоносната орда на Отвъдните.

Преди сам да се усети, той се протегна да хване ръката на Соня и леко я стисна.

Изненадата му беше пълна, когато тя не я отдръпна.

— Аз се заемам с Кан — заяви Райдън.

Макар да стояха само на няколко крачки един от друг, думите на Райдън изобщо не достигнаха до съзнанието на Джони. Беше лудост, съвсем шантаво, но сега той намираше факта, че Соня не отдръпна ръката си за много по-обезпокоителен от появата на лошите момчета, изсипали се от онази дупка в небето, и от околния свят, заприличал на място, в сравнение с което Саурон от „Господарят на пръстените“ щеше да изглежда като райско кътче за ваканция.

Едва сега той забеляза трима от Отвъдните, които го обградиха плътно, и с неохота пусна ръката на Соня, за да застане в позата за свободна борба Короо Сех — завъртайки се като пумпал, обръщайки се като совалка, превръщайки се в трудна за поразяване мишена. С периферното си зрение забеляза, че Лиу, Китана и Соня също се оказаха обкръжени от групи на питомците на Кан. Но миг след това към главата му издрънча покрита с шипове верига и той се сниши, отскачайки във въздуха в свистяща дъга, отклонявайки вниманието си от приятелите си, разбрал, че ще му бъде нужно да впрегне всичките си умения, за да оцелее при тази атака.

Вдясно от него двамина от бойните търтеи — и двамата въоръжени с тояги бо, увенчани с метални остриета — се бяха хвърлили срещу Лиу, довеждайки и него до същия извод. Движейки се с пъргавината на дива котка, той сграбчи тоягата на един от

нападателите, после се извъртя на десния си крак и я издърпа от пръстите на Отвъдния, след което го заудря безмилостно по гърдите.

Още докато търтеят се срутваше с натрошени ребра, вторият воин скочи напред, размахал своята бо към главата на Лиу. С двете си ръце Лиу пресрещна оръжието, блокира инерцията му с разтърсващ костите удар, след което извърна стоманеното му острие като връх на копие и го заби в стомаха на убиеца. Воинът се олюля и падна, а върхът на тоягата прониза тялото му.

Други два злокобни търтея се бяха понесли в не по-малко мълниеносна атака срещу Китана, принуждавайки я да отскочи назад, а дългите им тояги се завъртяха като перки на самолет.

В стремежа си да отвори пространство между себе си и безмозъчните убийци, за да има повече място за маневри, Китана се извърна...

И замръзна в движение, примигвайки и не вярвайки на очите си.

Облечената в кожа жена от свитата на Кан бе застанала на не повече от петдесет стъпки срещу нея.

И я гледаше хладно.

Просто я гледаше.

Очите им се срещнаха и внезапно Китана разбра, с помощта на Старите Богове разбра...

— Мамо — промълви тя, замръзнала на място, със сковано от страх, ужас и смут тяло, — ти... ти си...

Но преди да довърши фразата безмилостен удар в главата изкара всичкия ѝ дъх, а заедно с него — и думите, които се канеше да изрече. Тя залитна, за малко да падне на земята, но се съвзе тъкмо навреме, за да забележи червения нинджа на име Ермак, завихрен във въздуха към нея, придружил изненадващата си атака с летящ прав ритник — който със сигурност щеше да я прекърши, ако срещнеше тялото ѝ.

Мярнал с ъгъла на окото си какво бе сполетяло Китана, Райдън се понесе към нея, борейки се да си проправи път през гмежта Отвъдни, които го отделяха от нея.

Но Шао Кан нямаше никакво намерение да му позволи да я достигне. Той скочи от протегналата се като пръст канара, от която до този момент беше наблюдавал битката, праметна се два пъти във въздуха и краката му докоснаха земята точно пред Райдън.

Озоваха се лице в лице, само на няколко сантиметра разстояние един от друг.

— Докато аз владея силата, Кан, ти никога няма да властваш в този свят — каза Райдън, без да отстъпи и една крачка назад.

Устните на Кан се изкривиха в презрителна усмивка.

— Докато този Портал е отворен — контрира той, — твоите сили ще намаляват с всяка секунда. А моите Изтребителни отряди ще имат безопасен достъп до това владение.

Двамата безсмъртни започнаха да пристъпват в кръг един срещу друг. Кан размахваше ръцете си като ковашки чукове, докато Райдън се извърташе, избягвайки смъртоносните му удари, а защитната му техника пакуа обезсърчаваше непрестанните усилия на Кан да го улучи.

Най-сетне, пламнал от ярост, Кан удари един в друг металните обкови на китките си и от тях изскочиха остри, иглоподобни шипове.

Спокоен и съсредоточен, Райдън се подготви да посрещне следващия ход на магьосника.

Миг, след като дланта ѝ се отдели от пръстите на Джони, Соня се извърна и видя бруталния полуметален, полухуманоиден воин, наречен Барака, пристъпващ тежко към нея. Очите му излъчваха гибел, а извитите като нокти остриета блестяха.

Соня скочи към него с въртящ се сърповиден ритник, но Барака реагира далеч по-пъргаво, отколкото можеше да се очаква от същество с неговите размери, изплъзна се под летящите ѝ във въздуха крака и отново извърна остриетата си срещу нея. Тя подскочи високо, за да избегне досега си с тях, знаейки много добре, че тези нокти бяха в състояние да я прережат до кокал. Но с нова, неподозирана ловкост Барака замахна нагоре със стъпалото си в ритник, който подкоси краката ѝ и тя се срути на земята.

Устата му се изкриви като усмивка на акула и той се хвърли напред, за да нанесе убийствения си удар.

— Защо винаги ми се падат най-гадните? — оплака се Джони.

Тъкмо се беше измъкнал от един от червените нинджи и ето че съществото, подобно на кентавър — Кан го беше нарекъл Мотаро — буквално препусна срещу него и опашката му се развя победоносно.

На Джони винаги му се беше искало да си има кон, но сега му се струваше, че това е твърде, твърде тъпо.

Това се оказа последната му мисъл, преди Мотаро да му нанесе безмилостен удар с лакътя и да го срути на земята. Бързо съвзел се, Джони се отхвърли на ръцете си и отвърна на Мотаро с ритника на Сянката, но Мотаро го блокира с яката си като каменна плоча мишница и го завъртя така, че сетивата на Джони се завихриха като свредел.

Издишвайки зноен въздух през ноздрите си, с копита, затропали яростно по нацепената и прашна земя, Мотаро се понесе към него.

Лиу метна поглед наляво, после надясно, забеляза тримата или четирима Отвъдни, засилили се към него от двете страни и реши, че е по-добре да не се осланя на слепия си късмет. Подскочи във въздуха, превъртя се в кълбо, отново се превъртя и се приземи леко на лакти и нозе на няколко стъпки от нападателите си.

За съжаление времето да си поеме дъх се оказа нищожно малко. В мига, в който се приземи, върху него падна нечовешка сянка, изтрила с внезапната си заплаха облекчението, което бе изпитал.

Той изви глава нагоре, нагоре, по източилото се тяло на Шийва, за да стигне погледът му до отвратителния лик на чудовищната жена, обещаваща му само страдание.

Скочил на нозе, Лиу започна да се брани, опитвайки се да нанесе светкавични серии от ритници, без да забравя, че ако си позволише да я приближи опасно, тя щеше буквално да го разкъса за секунди.

Четирите ръце на Шийва се завъртяха вихрено, отблъсквайки атаките му. Първият ритник на Лиу, страничен удар към лицето ѝ, бе блокиран с горната мишница. Задният удар към стомаха ѝ бе спрял от една от долните ѝ ръце. Следващият му опит да я поразии — саблен ритник с отскок, бе блокиран от три от ръцете ѝ — а сетне четвъртата ръка се стрелна към него и той усети как дланта ѝ се впи в глезена му.

Със смях, прозвучал като сриващо се разбито стъкло, Шийва без никакво усилие го подхвърли във въздуха.

А после, докато продължаваше да се тресе от смях, тя зачака да падне в многогорката ѝ прегръдка.

За да го довърши.

Китана бе забелязала появата на Ермак тъкмо навреме, за да избегне летящия му ритник, но той сгъна на две чевръстото си тяло във въздуха и се стовари отгоре ѝ като паяк, спуснал се по нишката от паяжината си, обгръщайки я с ръце и крака и обезсмисляйки всичките ѝ усилия да се освободи.

Борбата между двамата продължаваше, без никой да получи предимство за повече от едно мигване на клепачите — но Китана вече усещаше, че умората ѝ натежава. Ермак изглежда успяваше да предвиди всеки неин ход, като се изплъзваше от атаките ѝ без никакво видимо усилие, контрираше със собствените си плавни движения, буквално завихряйки се около нея. Дори собствените ѝ умения в жиу-жицу се оказваха безполезни пред невероятните му бойни способности, докато той се изплъзваше от хватките ѝ и веднага след това се опитваше да я подкоси отзад, като накрая успя да я свали на земята и вдигна десницата си за смъртоносен удар...

— Стига!

Думата отекна над опустошеното бойно поле и биещите се замръзнаха в движение. Напрегнати, в очакване, с цялото им внимание притеглено от мощния глас, всички те извърнаха очи към неговия източник.

Към Райдън.

Но собственият му поглед остана прикован в Шао Кан.

— Сами ние двамата можем да спечелим или загубим тази битка, Кан! И двамата го знаем. Но имаш ли кураж? — каза Райдън.

Въпреки че увереността му в геройската група на смъртните оставаше ненакърнена, съществуваше твърде голям риск в това да остави битката да продължи по правила, определени от враговете.

Прекалено голям, ако се вземеше предвид залогът на тази битка.

Кан го изглежда мрачно и презрението, изписано на лицето му, не изчезна... но под насмешливата и надменна маска Райдън усещаше как хитрото му предизвикателство зачовърка магьосника, забивайки се в самата сърцевина на властолюбивата му гордост.

Той продължи да се взира в лицето на Кан, без да мига.

Най-сетне Шао Кан вдигна ръце над главата си, поел примамката, давайки сигнал на своите пълководци да се отдръпнат от противниците си.

Бавно, с неохота, те се подчиниха.

Безмълвие увисна над бойната сцена като огромна тежест, която сякаш щеше всеки момент да се откъсне и да полети надолу.

А после Кан връхлетя върху Райдън, раменете му полетяха напред и принудиха противника му да отстъпи и да опре гръб в лъскавата колона, която някога беше поддържала покрива на Храма на

Светлината. Мраморният стълб се пръсна на късове от сблъсъка и отломките полетяха във всички посоки.

Разбрал, че Райдън е зашеметен, Кан протегна ръката си и от върха на широко разтворените му пръсти излетя синкаво — бяла мълния, която затрептя, лумна и се откъсна, свита в пулсиращо ядро енергия. То полетя като снаряд към Райдън, разлагайки на молекулни съставки въздуха, през който профучаваше, и оставяйки след себе си острия мирис на озон.

Райдън го избегна в последния възможен миг, отскачайки с двойно салто, което го отпрати извън траекторията му, тъкмо преди фотонният снаряд да поразии част от храмовата стена, разбивайки я на каменни късчета. Все още в полет, Райдън се изпъна и нанесе два безмилостни юмручни удара право в Кан, който се срути на колене.

Кан изстена от болка и изстреля нови плазмени снаряди в диви, хаотични удари, които разбиха околните руини на древното здание и превърнаха малкото оцелели след яростните земни трусове дървета в овъглени, димящи останки.

Райдън поднови атаката, хвърляйки се към противника си през потоците от смъртоносни енергийни импулси, обсипвайки го с канонада от фронтални юмручни удари и безтегловни четворни отскоци, последвани от серия ритници.

— Страхотно — промълви Лиу, загледан отстрани към сцената на двубоя.

На лицето на Джони също се изписа бледа усмивка.

— Обувките — каза той. — Трябва да е от обувките.

Съсипан от безмилостните атаки на Райдън, Кан запълзя по напукания терен, мъчейки се със сетни усилия да се измъкне от поражението. В миг на отчаяние той дръпна камшика от един проснал се на земята Отвъден воин и изплющя с него към Соня, като го уви около краката ѝ и я дръпна рязко извън кръга на приятелите ѝ.

— Сега ще свършим! — изрева той и бавно се изправи на краката си.

Райдън се закова на място.

— Значи се криеш зад един смъртен?

— А защо не, „Лорд Райдън“? — изхили се подигравателно Кан.
— Самият ти през целия си жалък живот си се крил зад тях!

Джони не можеше просто да остане така и да гледа. Той заобиколи откъм гърба на Кан и скочи във въздуха, прилагайки ритника на Сянката, за да освободи Соня от хватката му.

— Не, Джони! — изпищя тя.

Твърде късно.

Извъръщайки се със свръхестествена скорост, Кан освободи крака на Соня, озова се срещу Джони и го помете със зашеметяващ вихър от дивашки удари. Твърде неравностоен противник на древния магьосник, Джони се съпротивляваше с всички сили, но само след секунди бе надвит. Разнебитен и лишен от сетива, той се задържа прав за миг, преди нозете му да поддадат и да рухне в безсъзнание.

С гръмък смях Кан надигна премазаното тяло на Джони над главата си и го задържа така като трофей — трофей, който той с върховно удоволствие щеше да разбие на хиляди неузнаваеми късчета.

ТРЕТА ГЛАВА

— Предай се, Райдън, или този ще умре! — изрева Кан, разтърсвайки отпуснатото тяло на Джони във въздуха.

Застанал с Лиу и Китана, Райдън вдигна ръка. Свръхестествена енергия изпращя от дланта му.

— Тогава аз ще унищожа твоите пълководци — отвърна той. — Земята никога не ще коленичи пред волята на тираните.

Той посочи с вдигнатата си ръка към Мотаро, Шийва, Синдел и Барака и от върха на пръста му се издигна пращящ стълб електричество, отскочи и образува кръг във въздуха около тях.

Двамата безсмъртни се загледаха предизвикателно. Соня бе затаила дъх и гледаше обекта на непреклонния им спор, стиснала безсилно юмруци до бедрата си.

— Ти никога не би позволил някой от твоите безценни хора да загине — каза Кан.

— Предложи ми откуп за Джони Кейдж — предизвика го Райдън.

Кан сниши Джони към земята, сякаш обмисляше предложението.

— Ела и коленичи пред мен, Райдън — каза той. — Хвърли се в нозете ми и искай милост!

Очите на Райдън се стрелнаха към Лиу, Соня и Китана.

— Нямам друг избор — отвърна той на неизречените молби, които прочете в погледите им.

Той освободи мистичния пръстен, задържащ пълководците му, и синьо-белият кръг енергия около тях изгасна точно толкова бързо, колкото се беше появил.

Тялото на Джони полетя към повърхността, удряйки се толкова силно в нея, че можеше да остави отпечатък върху сухата прашна земя. После той се изтърколи на гръб и остана да лежи неподвижно. Тих стон се отдели от устните му, а крайниците му се бяха сгърчили болезнено.

— Джони! — извика Соня.

Тя се затича към него и тренираните ѝ в безбройни битки очи веднага установиха, че е смъртно ранен, дори преди да стигне до него. Когато се наведе да вдигне главата му, презрителният смях на Кан я изпълни с разкъсваща от болка омраза.

Смутен, Райдън понечи да тръгне към тях, но едва бе направил първата крачка, когато Кан изхвърли енергиен сноп, който го изхвърли назад във въздуха.

— Джони — промълви Соня, превита над отпуснатото му, изранено тяло. Тя поглади сплъстения кичур на челото му, разбра, че е пропит с кръв, и се усети, че го гледа като през мъгла с навлажнените си от сълзи очи. — Джони, исках само да знаеш, че... това, което ти стори...

— Знам — промълви задавено Джони. Пресегна се немощно да потърси ръката ѝ, намери я и я стисна здраво. — Аз... също...

Той се помъчи безсилно да си поеме въздух и звукът на вдишващите му, раздрани гърди изпълни сърцето на Соня с неописуема мъка. Тя усети, че стисналата китката ѝ негова ръка се отпуска и разбра, че издъхва.

А после изведнъж над тях надвисна Кан.

— Душата му е моя — каза той и пресегна надолу дългите си, изострени пръсти.

— Не! — изкреця Соня и вдигна ръцете си в защита.

Но беше безполезно. В своята мъка и ужас тя се оказа неподготвена за онова, което последва. Кан яростно замахна обувия си в ботуш крак към ребрата ѝ, изрита я встрани и после бавно затвори длан над тялото на Джони. Обхванат от гърчове, Джони се изви над земята, очите му хлътнаха навътре, вените по слепоочията му се издуха, ръцете и краката му се присвиха в спазми.

И тогава нещо излетя от него. Нетленно, като пара, то се издигна през устните му, потрепна във въздуха и след кратък миг се засмука в стиснатия юмрук на Кан, след което изпърха между изпъкналите му кокалчета като уловена мушица.

— И нека това бъде предупреждение за вас! — заяви Кан. — Всички вие, глупаци, които сте решили да се правите на „герои“, рано или късно ще ми се преклоните!

Той вдигна стиснатия си юмрук към устата си и вдиша дълбоко, наслаждавайки се, сякаш дъхът носеше благоуханието на ценен

парфюм.

Зяпнала нагоре към него със замъглените си очи, Соня веднага разбра какво ставаше.

Разбра, че той погълна душата на Джони.

Изпълнен с неописуема сила, с онзи израз на безсрамна наслада върху лицето си, Кан скочи нагоре и отново се озова върху скалната издатина.

— Започна се! — извика той и се понесе нагоре през Портала, миг преди зеницата в небето да се затвори.

Звукът на безтелесния му смях се понесе след него като проклетие и отекна още по-гръмка върху повърхността на земята, разтърсен от собствения ѝ тътен. Един уродлив каменен грифон, дошъл от Отвъдния свят, бавно се надигна от земната повърхност под тялото на Джони, отхвърли го нагоре и го понесе в масивните си ръце, принуждавайки Соня и останалите да отстъпят назад.

— Нима просто ще стоим така и ще приемем всичко това? — извика Лиу, докато се мъчеше да запази равновесие.

Райдън огледа малката си група от млади шампиони. Изстребителният отряд бе останал край Портала и сега напредваше към тях в смъртоносен полукръг.

— Тази битка не можем да я спечелим. Те ни превъзхождат с дванадесет срещу един — каза той. — Трябва да се махаме.

Той посочи една от близките пещери и всички се затичаха към нея, преследвани от воините на Отвъдното.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Райдън поведе малката група герои през отвора на пещерата, отвеждайки ги напред, докато Изстребителният отряд се приближаваше.

— Всички се отдръпнете назад! — извика той и махна с ръка към мрака отвъд пещерния отвор. — Бързо!

Те се затичаха към сенките, а после се извърнаха към Райдън, очаквайки да видят, че се сражава с Отвъдните. Но вместо това той изпрати мощен енергиен лъч към свода на пещерата, срутвайки с грохот купчина канари, които преградиха входа, оставяйки преследвачите им навън... а самите тях в пълен мрак.

— Тук сме в безопасност — каза безсмъртният, застанал сред прахоляка, надигнал се от предизвиканата от него малка каменна лавина. — Поне засега.

Забеляза сухите останки от як дървен клон в нозете си, вдигна го и го запали с електрически заряд от пръстите си.

Спътниците му зяпнаха уплашени и напрегнати в блясъка на саморъчната факла.

— Не знам дали това, че се оказахме в капана на тази пещера, може да се нарече „безопасност“ — промълви Лиу.

Погледът на Райдън обходи лицата им.

— Кан е отворил Портала — каза той. — Вашата планета и Отвъдния свят започнаха да се сливат в едно пространствено измерение.

Китана разтърси глава, сякаш искаше да се отърве от някаква нежелана мисъл.

— Майка ми... възкръснала... нима е възможно?

— Ако не греша, твоята майка Синдел е ключът за всичко това — каза Райдън. — И докато двете измерения се смесват, аз ще загубя силите си тук, на Земята. Поради това всеки от вас трябва да стане по-силен. Заедно, вие се превръщате в единствената надежда.

— Заедно не можахме да спасим дори Джони — отвърна му с горчивина Соня.

Без да обърне внимание на бележката ѝ, Райдън се обърна, протегна свободната си ръка и излъчи зашеметяващ енергиен сноп в катранения мрак. Каменни отломки от стената на пещерата се изсипаха в повторна, регулирана скална лавина, разкривайки тесен проход нагоре пред тях. Голите му каменни страни излъчваха собствена зеленикава светлина.

— Последвайте ме — каза Райдън.

И вдигнал факлата, той тръгна към призрачната светлина.

— Какво е това място? — попита Лиу.

Проходът се виеше през плътната скала в продължение на няколко метра. Смътно осветените му стени най-сетне се разтвориха в някаква подземна пещера, осветена от същото бледозеленикаво излъчване.

— По време на ледниковата ера вашите предци са се скрили под земята — обясни Райдън. — Както ще се уверите, великите чудеса на вашата планета съвсем не се намират само на повърхността ѝ.

Очите на Соня и Лиу обходиха сумрачната скална кухня. Сводестият ѝ покрив се губеше сред пластове сенки, сякаш за да не могат да предположат действителните размери на помещението, нито да добият представа за неговите истински мащаби.

— Където и да пътувате по земята, ще намерите тези каверни — каза им Райдън и посочи с ръка наоколо. — Всяка пещера над земната повърхност ще ви отведе до една от тях.

— И? — попита Соня, стараейки се безуспешно да прикрие любопитството си.

Междувременно Лиу мълчаливо обмисляше думите на Райдън.

— Значи се разделяме? — попита той след миг мълчание.

— Нямаме друг избор — каза Райдън. — Имаме твърде много неща да свършим и твърде малко време.

— А какво стана с твоето „един за всички, всички за един“? — попита дрезгаво Соня.

— Но това е невъзможно! — възрази в същото време Лиу. — Нали ние спечелихме турнира. Според правилата Земята трябва да остане незастрашена за още едно поколение...

— Очевидно Кан ни е измамил и е нарушил правилата.

— Но как е възможно Старите богове да допуснат такова нещо?
— попита Китана.

— Не знам — отвърна Райдън. — Но Кан трябва да бъде спрян, иначе вашият свят ще загине. Остават ни само шест дена до аниhilацията.

— Аз победих Шан Цунг — заяви Лиу. — Ще мога да победя и Кан.

— Да, ти победи един велик магьосник, за да спечелиш турнира — отвърна му Райдън с отрезвяващ тон. — Но не си равностoен противник на Кан.

Лиу отвори уста да му отговори, но веднага я затвори и тръсна глава в безсилие. Китана пристъпи до него и постави ръка на рамото му.

— Споделям гнева ти — промълви тя с равен глас. — Кан уби моя баща и отвлече майка ми. Той ми отне любимото ми семейство. Повече от всичко ми се ще да го видя унищожен, но не бих искала да те загубя в битката с Кан.

— Ако някой ще убие Кан, това съм аз — заяви Соня. Не можеше да се каже дали студените искри, просветнали в очите, бяха отражение от светлината на факлата на Райдън или бяха пламнали от собствения ѝ вътрешен гняв.

— Не — каза Китана. — Шао Кан е живял хилядолетия досега. Мощта му е неизмерима.

Соня я изгледа сърдито.

— Вслушайте се в нея — намеси се Райдън. — Ако искаме всичко това да свърши добре, никой от вас не бива да се бие с Кан. За да спасим Земята... трябва да затворим Портала.

— Тогава го затвори! — срязва го Соня. — Нали ти сам отвори последния?

— Не е толкова просто. Кан се оказа по-умен. Той е заровил тялото на своята съпруга тук, на Земята. Възкресението ѝ му е осигурило достъп до това измерение.

Последвалата тишина се стовари върху плещите на Китана като почти осезаемо бреме.

— Майка ми — промълви тя. — Кан е използвал майка ми.

— Същото трябва да направим и ние — каза Райдън. — Когато ти отново се съединиш с нея, магията на Кан ще рухне. И душата на

майка ти ще остане в мир. А Порталът ще се затвори.

— Чуваш ли се какво говориш! — извика Лиу, чийто глас бе изпълнен с неверие. — Та това е безумие!

— Съгласна съм с Лиу — добави Соня. — Изобщо не вярвам на всичко това. Предлагам да се справим набързо с онези зомбита отвън.

— Райдън, та ние можем да ги надвием...

— Стига! — прекъсна ги Райдън с достатъчно силен глас, за да ги накара да трепнат. — Сърцата ви бият лудо. Адреналинът е замъглил умовете ви. Смятате, че сте готови за онова, което предстои. Но повярвайте ми, все още не сте.

Отново тишина. Този път смазваща. Лиу и Соня видимо се присвиха, очите им хлътнаха, а раменете им провиснаха.

Райдън прецени реакцията им и продължи по-меко.

— Казвам ви всичко това заради собственото ви добро. Аз нямам никаква власт над Отвъдния свят. Ще се срещнем отново след два дни на върха на планината Гайа. Надявам се, че дотогава ще сме готови за всичко онова, което тепърва предстои.

— И какво по-точно е то? — попита Соня.

— За да се доберем до Синдел, трябва да си пробием път през пълководците на Кан. А неговите воини ще се сражават, докато загинат... или докато загинем ние.

— Какво толкова ѝ е важното на планината Гайа? — попита Лиу.

— Ако изпаднем в беда, там можем да призовем някои стари приятели. — Очите на Райдън отново обходиха лицата им. — Ще се наложи да срещнете невъобразими опасности и мощни противници. Влезете ли в битка с тях, ще се провалим.

Всички се втренчиха в него.

Райдън изведнъж се разсмя, не успял да се сдържи.

— Това беше само шега, успокойте се — каза той. — Човек не може да влезе в битка без чувство за хумор.

Лиу въздъхна и се обърна, за да огледа стените на пещерата. Докато Райдън им говореше, той беше забелязал, че са покрити със странни маркировки, наподобяващи египетски йероглифи, придружени със стрелки, сочещи под различни ъгли, като нещо, което можеше да се приеме за сложни указания на посока, нещо подобно на карта в метро, ако в онази забравена епоха, в която са били врязани в камъка, изобщо е съществувало нещо подобно на метрото.

— Това да не са указания за посоки? — попита той. — Защото ако са такива, не мога да ги разчета.

— Китана ще те води — каза Райдън. — А аз ще водя Соня. Ние двамата сме използвали велосферите преди много векове.

Соня вдигна вежди.

— Какво е това вело...?

Райдън пренебрегна въпроса ѝ с махване на ръката и посочи към дъното на пещерата.

Присвила очи към смътно оцветения в зелено пещерен блясък, тя различи в дъното някакви сфери с различна големина — някои от тях бяха с диаметър близо петнадесет стъпки — в нещо, подобно на хангар, издълбан в самия под. Всички те лежаха върху каменни пиедестали по дължината на тунел, през който свиреше нахлуващият неизвестно откъде вятър. През тунела преминаваше нещо, което почти наподобяваше на железопътни релси, а после тунелът водеше до сложна плетеница от други свързващи се тунели и по всеки от тях имаше коловоз.

Лиу наново сравни това, което виждаха очите му, с подземна железница — но такава, която действаше с помощта на някаква незапомнена и може би невъобразима технология.

— И какво правят тези неща? — попита той.

— Щом влезеш вътре, можеш да стигнеш до която и да е точка на Земята само за часове. Вътрешните ветрове те тласкат — отвърна му Китана.

За да ги убеди, Райдън пристъпи до главния коловоз и пусна факлата в ръката си в устието на тунела. Пламъкът мигом се удължи, засмукан от въздушния поток, и се отнесе към лабиринта.

Соня не изглеждаше убедена от тази демонстрация.

— Мен можете да ме отпишете — заяви тя.

Райдън постави ръце върху раменете ѝ.

— Имаме нужда от помощ, Соня. Ще те отведа да намериш своя партньор от вашите Специални сили — Джакс.

— Забрави — отвърна тя. — Ако умра, добре. Но не желая да загинат и други хора.

— Сама ще бъдеш уязвима — отвърна Райдън. Очите му се приковаха в нейните. — Но ако действате в екип, двамата ще можете

да преодолеете много повече трудности. Колкото по-скоро го разбереш, толкова по-ценна за всички ще бъде помощта ти.

Тя отново го погледна замислено и кимна.

— Ние също трябва да действаме — обади се Лиу, сочейки себе си и Китана.

Райдън го изгледа.

— Вие двамата ще тръгнете към Хопи Меса.

Очите на Лиу сякаш се превърнаха в питанки. Достатъчно главоболие беше за него загадката защо групата им трябваше да се раздели с Райдън, за да се добавя и тази нова брънка във веригата от загадки. Какъв смисъл имаше сега да пътуват до някакво забравено от бога място в Ню Мексико?

Както обикновено, Райдън разчиташе мислите им веднага, щом се появяха в главите им.

— Последният път се справихте отлично, но сега ви е нужна помощ за онова, което предстои — каза той. — Потърсете съвета на един, когото наричат Нощния вълк. Аз пък ще потърся Старите богове и ще им поискам обяснение за това, което допуснаха да направи Шао Кан.

ПЕТА ГЛАВА

Щръкнала на близо една миля височина сред мрачното небе на Отвъдния свят, с основа, обкръжена от порутени, разнебитени паметници на опустошени светове, кулата се възправяше като уродливо свидетелство за властта на Шао Кан. Изградена не от камък, а от черепи и кости на воители, загинали в битки с войските на магьосника, тя се беше издигнала до днешните си умопомрачителни висоти малко по малко, в продължение на много векове; премазани от тежестта на горните нива, купищата кости в подножието ѝ отдавна се бяха превърнали в пепел. Сред дебелите ѝ асиметрични стени пленените души прогласяха своята мъка сред греди и колони, съставени от собствените им тленни останки. Всеки стон в градежа ѝ, всеки тропот и проскърцване сред стените ѝ напомняше на траурен зов за свобода. От време на време по някой призрачен вой отекваше надалеч от бастиона и от този вой можеше да замръзне кръвта в жилите било на човек, било на звяр.

Тройната зала на Кан беше разположена в най-високия етаж на цитаделата и като някой извратен ловец на дивеч той се беше постарал да я обзаведе със зловещите възпоменания за последните си победи. По сводестите стени на залата светеха пламъци в светилници, изработени от човешки черепи. Тронът, от който той злобно оглеждаше придворната си свита, бе изкован от бронята на онези герои, които беше убил със собствените си ръце. Паната по стените, знамената и завесите, провиснали от тавана, бяха съшити от одраните им кожи.

Разположен сега в трона си, Кан се надвеси над облегалката му и пусна в стъкления аквариум до нея огромен сегментиран Отвъден червей, след което зачака да бъде разкъсан от двата кръвожадни рака, плъпнали вътре, алчни за плячката. Макар да изпитваше наслада, вирайки се в това, което наричаше своята „бойна арена“ — как нападат червея, истинското удоволствие за него щеше да настъпи едва когато раците започнеха яростно да се бият над все още потръпващата им храна и да се разкъсват един друг. Скоро аквариумът щеше да се

изпълни с пихтиестите им вътрешности, откъснати щипци, разкъсани очни ябълки и други сетивни органи...

— И ти смяташ това за забавна игра? — чу се глас зад гърба на Кан, който го принуди да извърне стреснат погледа си от малките си кръвожадни любимци.

Високата, обгърната в пелерина мъжка фигура се беше плъзнала край трона, сянката ѝ бе заслонила скритите рафтове по стените, а черните му очи блестяха като късчета излъскан оникс върху лице, което оставаше скрито под спуснатата качулка. Макар в стаята да не се долавяше и най-лек полъх на вятър, пламъците в черепните кутии играеха и потрепваха, докато той минаваше безшумно покрай тях.

— Татко, къде беше? — каза Кан. Устните му се изкривиха в усмивка. — Порталът е отворен. Земята е под нашата атака. Гледката е величествена.

Блестящите очи под гънките на качулката останаха невъзмутимо немигащи и втренчени в него.

— Кажи ми, принуди ли Райдън да те помоли за милост, преди да го унищожиш?

— Райдън не ни интересува — отвърна Кан и усмивката му помръкна по ъгълчетата на устните му. — Докато...

Но преди Кан да успее да довърши фразата си, мощна ръка се изстреля изпод пелерината на тъмната сянка, стисна предната му броня и го надигна от седалката на трона.

— Ти си го оставил жив?

Кан напразно се опита да се отскубне, желязната хватка стегна още повече бойната му кожена ризница.

— Татко... Господарю Шиннок... не можем да го спра...

— Не признавам никакви извинения! — изрева Шиннок и захвърли Кан през стаята без никакво усилие, все едно, че беше бебешка парцалена кукла.

Кан се удари в стената и се срути като безжизнена купчина върху пода, мъчейки се отчаяно да си поеме дъх.

— Ние нарушихме свещените правила, за да отворим Портала! — изсъска Шиннок. — Ако Старите богове научат за нашия заговор, и двамата ще търпим последствията.

— Не разбирам — Кан успя да се съвземе и се надигна от пода с лице, все още изкривено от болка. — Как можеш ти да се боиш от

Старите богове?

— Докато не е минал и шестият ден, не можем да рискуваме с Райдън и неговите смъртни. Не подценявай силата на човешкия дух. Разбра ли?

Кан кимна бавно.

— Няма да те проваля, татко. Имам нов план срещу Райдън и неговите шампиони. План, който ще ги отведе право към собствената им гибел.

Изправен край трона, Шиннок го изгледа мълчаливо.

— Ще видим — отрони той след продължително мълчание с глас, изпълнен със скептицизъм.

Той изгледа повторно своя син, след което се плъзна назад към потръпващите сенки, от които се беше материализирал.

Кан изчака, докато се увери, че се е махнал, а после се извърна към бойната животинска арена. Вниманието му бе приковано от влажните, мляскащи звуци, излизащи отвътре — звуци, които никак не приличаха на обичайното потракване на челюстите на хищните му любимци.

Очите му се разшириха.

Двата кръвожадни рака лежах на дъното с вдигнати нагоре щипци, очевидно мъртви, а от червея, предназначен за тяхна храна, капеше слюнка върху неподвижните им черупки.

Само след няколко мига киселинните секрети превърнаха черупките им в мека, супеста, почти смляна каша и червеят започна да ги поглъща през зейналия в главата му отвор.

В стаята отново настъпи тишина.

Кан беше зяпнал в аквариума, неспособен да повярва на очите си.

Дали това, което току-що беше видял можеше да съдържа някакъв смисъл, който той не разбираше? Някакво злоещо пророчество, свързано с предупрежденията на баща му? Той решително поклати глава, отричайки без колебание тази възможност. Беше просто някакъв странен обрат... чиста случайност. На знамения той не вярваше. Защо да приема тази сцена за някакъв особен знак?

Но все пак нищо подобно не се беше случвало досега. Нищо...

След продължителна пауза той с мъка отмести поглед от аквариума и закричи през огромната зала, насочвайки се към

стълбището, водещо към бойната му стая.

Няколко нива по-долу, около дългата маса в бойния му кабинет, се беше събрал кралският съвет на Кан. Залата беше кръгла, със стени, изписани със сцени на боеве и кръвопролития. Около тях стояха в изпъната стойка стражи в бионични брони, с вдигнати нагоре плазмени тояги и пики, а очите им не се изместваха от центъра на стаята, готови да изпълнят всяка команда на своите повелители.

— Моите отряди вече са погубили хиляди невинни души на Земята — похвали се пълководецът с маска, седнал в челото на масата, сочейки древната карта на планетата.

— Аз бих се похвалил с милиони — каза Мотаро.

Шийва изгледа презрително чудовището кентавър.

— Досега да са те затворили в клетка и да те показват в някой зоопарк.

— Ако решетките на клетката биха ме предпазили от теб, ще го приема — отвърна ѝ язвително Мотаро.

Кипнала от гняв, Шийва скочи към него и стисна врата му с четирите си ръце.

— Не мога да разбера защо Кан продължава да ви търпи, нещастни уроди, но ще го посъветвам да ви умъртви колкото може по-скоро — заяви кралица Синдел, гледайки ги с отвращение.

Без да обръщат внимание на забележката ѝ, те продължиха да се борят с пшкане и ръмжене. Продължиха да се боричкат още няколко мига, когато в залата се появи Кан.

— Тишина! — разпореди се той и гневният му тон най-сетне привлече вниманието им. Когато се успокоиха, той закрачи към челото на бойната маса и погледна пълководеца. — Докладвай!

— Двама от най-добрите земни воители вече са победени — заяви пълководецът с неприкрита гордост.

— Кабал и Страйкър.

— А ти принуди ли ги да се молят за живота си, преди да ги унищожаш?

Пълководецът се присви под изгарящия поглед на властелина.

— Е? — настоя Кан.

Пълководецът загуби още от своята самоувереност.

— Но, господарю, помислих си, че ако ги оставя живи, те могат...

Челюстите на Кан изведнъж се стиснаха от ярост, а очите му станаха невъзможно жестоки.

— Нямам нужда от извинения! — изрева той и без предупреждение вдигна дървеното си чукче от масата и го стовари в корема на генерала. Пълководецът се сгъна на две и полетя през стаята, блъсна се в стената и се срути на пода в безжизнена купчина.

Останалите около масата го изгледаха, зашеметени от това убийствено избухване на повелителя им.

— Изглежда вече имам нужда от нов Изстребителен пълководец — заяви той. Гласът му отново беше притихнал в някакво повърхностно спокойствие, но те доловиха гнева, прикрит под тази измамна повърхност, гняв, заплашващ да избухне отново като гейзер през тънката земна кора.

Мотаро и Шийва се спогледаха нерешително. Като се оставят настрана съмнителните придобивки на водаческия пост, рисковете от този пост бяха видни пред очите им, олицетворени от рухналата край стената купчина потрошена плът.

— Да загинете, изпълнявайки дълга си, или тук от ръката ми. Решението оставям на вас — каза Кан.

Отровният поглед на Кан беше достатъчен за Мотаро, за да го накара да преосмисли нежеланието си.

— Кентаврите са прочути със своята войнственост и храброст — промълви той колебливо. — Като твой генерал ще преследвам всяка отделна човешка душа и няма да пощадя нито една.

— На Мотаро не можеш да разчиташ — намеси се Шийва. След като Мотаро бе направил първата крачка, тя не искаше собствената ѝ вяръност да изглежда по-нищожна, в сравнение с неговата. — Преди много време се доказах като лична телохранителка на кралица Синдел. Готова съм да следвам всички твои заповеди.

— Нима кралицата не се самоуби тъкмо под бдителния поглед на Шийва? — напомни Мотаро, изпълнен със сарказъм.

Кан ги изгледа, гладейки брада, явно наслаждавайки се на разразилия се конфликт. След което заяви:

— Не! Вие двамата сте прекалено припрени за такава важна работа. Синдел ще стане новият ми пълководец — той се ухили

многозначително към Мотаро и Шийва. — Освен ако не сте на друго мнение?

Те извърнаха очи към бездиханното тяло на Изтребителния генерал, но запазиха благоразумно мълчание.

След като такава беше неговото мнение, никой от двамата не изпита особено желание да го оспорва.

ШЕСТА ГЛАВА

След като влезе във велосферата с Райдън, Соня се изненада, забелязвайки, че вътре няма нито контролни уреди, нито седалки — и това чувство само се усили, когато безсмъртният се залови да притяга кожени каишки на китките ѝ.

— Ще се движите толкова бързо, че просто няма да усетите движението — каза им той.

Тя вдигна вежда.

— Звучи ми доста успокоително.

Райдън се обърна така, че двамата се озоваха гръб до гръб, и започна да пристяга и себе си. На платформата извън сферата Лиу се стараше да изглежда безгрижен, но успяваше само отчасти.

Той пристъпи към странното превозно средство и се надвеси над перилото.

— Ами ако двамата с Китана закъснеем за планината Гайа?

— Ще ви чакаме — отвърна Райдън. — Без Китана не можем да затворим Портала.

— Сигурен ли си, че не съществува друг начин? — попита Китана от мястото си до Лиу.

— Ако има друг начин, само Старите богове могат да го знаят — каза Райдън. Той погледна към Соня, която изгаряше от нетърпение да потеглят. — Наклони наляво.

Тя наклони тялото си наляво, добавяйки собствената си тежест към тази на Райдън, и буквално без никакво усилие велосферата се изтърколи от пиедестала си. Соня разбра, че глобусът се завъртя мълниеносно, въпреки че те двамата оставаха неподвижни и прецени, че се държат в равновесие благодарение на някакъв скрит жироскопен механизъм.

Все още неспокоен, Лиу продължаваше да се държи за рамката на превозното средство, докато то се понасяше към устието на безкрайния тунел.

— Почакайте! — извика той. — А ако ние не ви намерим на планината Гайа, Райдън?

— Следвайте инстинктите си, но не се доверявайте на никого. Защото ще се превърнете в мишена за всички бойци на Кан — извика Райдън през шумния вихър на вятъра. — И помнете, този път не съществуват никакви правила — той наклони глава към Соня.

— Отново наляво.

Миг след това велосферата се понесе надолу по коловоза сред тунела. Дрехите им се развяха от мощния прилив на вятъра, а Лиу и Китана се отдръпнаха, загледани към понеслата се като ракета сфера напред в гърлото на тунела.

— Бях забравила колко са бързи — прошепна Китана по-скоро на себе си. И се обърна към Лиу. — Радвам се, че не съм сама.

Лиу хвана ръката ѝ и се усмихна. Надяваше се, че усмивката му ще ѝ вдъхне увереност.

А после двамата мълчаливо се запътиха към своята велосфера.

С опрени гърбове, Лиу и Китана стиснаха ръчките, за които се бяха привързали, когато велосферата внезапно се закова на място и престана бясното си въртене сред мощния въздушен поток.

— Какво става? — попита Лиу. — Къде сме?

Китана се взираше в отсрещната стена от тунелни отвори. Над всяко отверстие беше изписан светец йероглиф.

— Разпределителната! — отвърна му припряно тя, разчитайки древните символи. — Завий надясно. Силно!

Лиу изпълни указанието ѝ и велосферата промени траекторията си, накланяйки се надясно и надолу, след което нахлу в един по-нисък тунел, завихрайки се през устието му толкова рязко, че остърга стената и изкърти камъчета от скалната стена.

От удара каишките на китките на Китана се скъсаха и тя залитна в ръцете на Лиу.

— Лиу! — извика тя, хващайки се за него, за да запази равновесие.

Оставяйки едната си ръка пристегнатата, той бързо издърпа другата от каишката и я прихвана здраво през кръста.

Внезапната ѝ близост накара Лиу да се изчерви и по тялото му преминаха горещи тръпки.

— Дръж се — извика той.

Тя се притисна плътно в него и двамата продължиха напред, засмукани от мрачния подземен вятър.

Бу-у-уии-ш!

Велосферата, понесла Соня и Райдън, се изстреля през устието на един тунел, прелетя над бълбукаща река от земна магма, после се шмугна във фуниевидния отвор на друг тунел и се завъртя в друга посока.

След дълго, зашеметяващо с бясната си скорост пътуване, те се озоваха в пещерна камера, твърде подобна на онази, в която бяха влезли в сферата — като единствената доловима разлика беше може би само в това, че бяха прекосили половината свят.

Макар изкачването към повърхността да изглеждаше кратко, Соня усети, че се изморява с всяка следваща крачка нагоре, което ѝ се стори твърде странно, тъй като наклонът не изглеждаше особено стръмен и ѝ се струваше нормално да очаква, че последната отсечка от виещия се коридор ще се окаже изпълнена с въздух от повърхността. Температурата също така изглежда се повишаваше с всяка следваща тяхна стъпка и когато стигнаха края на изкачването си, тя вече беше плувнала в пот.

Спряла се до Райдън зад изхода на пещерата, Соня вече не просто дишаше тежко, а направо се задъхваше — един поглед към блесналия хоризонт ѝ подсказа каква беше причината.

Докъдето ѝ стигаше погледът земната повърхност се беше превърнала в първичен, врящ ад, лишен от живот, кръстосан от потоци разтопена лава и застлан с мъгла от вулканична пепел и дим. Далече напред някакви ниски метални постройки излъчваха петна отразена слънчева светлина.

— После ще се върнеш по същия път и ще завиеш там, където ти показах — каза Райдън.

— Ще се оправя — отвърна Соня и запуши с длан устата си. Сернистата воня във въздуха надмогваше всичко. — Навсякъде ли е така?

— С всеки час, през който сливането на двата свята се приближава, все по-голяма част от Земята ще загива.

Соня остана на място, без да отвърне, взирайки се през обгорените поля. След това закричи бавно към далечните стоманени конструкции — знаеше, че представляваха военния комплекс, в който

щеше да намери Джакс, и не можеше да повярва, че само преди няколко дни сградите бяха обкръжени от тучни зелени полета.

— Соня!

Тя извърна поглед към Райдън.

— Съжалявам за Джони — каза той. — Но не беше по твоя вина. Не го забравяй.

Тя му кимна безмълвно, обърна се и продължи напред.

Квадратната метална плоча се беше нажежила от неуморимата слънчева светлина и дланта на Соня се опари болезнено, когато изтри слоя пясък от нея, а след това се напъна да я отвори. Капакът се надигна леко, от ръбовете му се посипа черен катран и под него се разкри дебела решетка. Тя избута плочата встрани и се залови с решетката, като промуши пръсти през пръчките и дръпна нагоре с всичка сила.

След няколко секунди решетката се разхлаби и Соня надникна надолу през въздушния вентилатор — по-тъмен от подземните тунели, през които я беше превел Райдън.

Доколкото можеше да прецени от бързия оглед из зоната, това беше единственият възможен път за проникване през иначе плътно запечатаното скривалище.

Тя присви бедра и затаи дъх. Вдясно от нея лишеният от прозорци военен купол блестеше и излъчваше зной сред околната неистова жегга, а познатите му очертания само подчертаваха невероятното преобразуване, което беше претърпял целият околнен пейзаж. Навсякъде около нея през местността се носеха потоци нажежена лава. Тук и там виждаше обвити в пара вулканични изригвания, които изхвърчаха на няколко десетки метра във въздуха, отделящи блестящи частици пепел и прах.

Устните на Соня се стиснаха в решителност. Не можеше да си позволи да остава повече за дълго на повърхността. Ако не искаше да бъде размазана на мокро петно. А освен това долу в базата едва ли щеше да се окаже по-лошо, отколкото тук, където стоеше в момента.

„Точно така, нашепна вътрешният ѝ глас. Давай, момиче.“

Без повече колебание тя се запуска надолу по тясната шахта.

Разкъсващ тъпанчетата вой на сирени посрещна Соня, когато се спусна по шахтата до най-долното ниво на комплекса и след това ловко скочи от тавана на пода, като се превъртя, за да убие силата на удара.

Най-сетне се спря и се изправи, огледа предпазливо това, което я заобикаляше. Тук долу алармените инсталации пищяха с пълна сила и макар да бяха предназначени да вдигнат на крак охраняващия персонал, сега това не беше първата ѝ грижа. Всъщност в този момент появата на американски войници щеше да ѝ се стори добре дошла, като се имаше предвид смъртоносната битка, която се разгаряше навсякъде около нея.

В един от околните коридори беше лумнал пожар и го изпълваше със задушлив дим. Висяха изтръгнати от пантите си врати. Стените бяха покрити със сажди и изкорубени от експлозии. Край тях се виждаха преобърнати овъглени метални бюра и съдържанието на чекмеджетата им се търкаляше безразборно по пода. Какъвто и да беше източникът, почти нищо не беше останало незасегнато от вълната на насилие.

Соня закрачи на пръсти по опустошения и изоставен коридор, като се озърташе наляво и надясно с изострени за всякакъв знак за появата на вражески сили сетива. Сирената виеше непрестанно. Тя се плъзна на завоя, после тихо се прокрадна по следващия завой и тръгна по трети коридор. Сега вече до слуха ѝ достигна шум от забързани стъпки и взривове на малки експлозии. Беше близо, много близо.

Опря се в стената, надникна в следващото разклонение на лабиринта от коридори и пред очите ѝ се появи Изтребителният отряд, който продължаваше да помита базата, събаряйки метални рафтове, разтваряйки с ритници врати, изстрелващ плазмени заряди със свръхестествените си оръжия в зейналите зад праговете им стаи. С разтуптяно сърце тя изчака, докато групата се скри при следващото Т-образно разклонение, и продължи по главния коридор.

Звукът на нечий металически глас я спря по средата. Притискайки се отново в стената, тя се приближи и надникна предпазливо през входа.

Дъхът ѝ изсъска през стиснатите ѝ зъби. Вътре в стаята някакъв странен нинджа-робот се бе надвесил над един мъж, облечен в бойното снаряжение на Специалните части на САЩ — мъж, който се мяташе уловен в пулсираща в зелено енергийна мрежа, краищата на която бяха стегнати в ръката на нинджата. Явно продукт на нечий майсторски свършена кибернетична прищявка, срязаните на металната глава нечовешки очи на робота излъчваха ярка рубинена

светлина на оптичните сензори. Облечено в качулатото си яркочервено джи, механичното създание имаше вид на свършено конструиран професионалист в бойните изкуства. Лишен от емоции, неуморим, без неминуемите ограничения на кръвта и плътта.

— Търся майор Джаксън Бригс — изсъска създанието, пристягайки със здраво придърпване клупа на мрежата.

Соня го изгледа с нарастващо отвращение. Значи чудовищното създание търсеше Джакс. Нещата се наместваха идеално, нали така?

Войникът простена от болка, но изразът на лицето му остана непоколебим.

— Аз съм сержант Джоузеф Тейлър от армията на Съединените американски щати — каза той. — Серийният ми номер е три, две, две...

— И сега ти преставаш да съществуваш — прекъсна го равнодушно киборгът и силно дръпна краищата на мрежата.

И след това, когато мрежата започна да просветва все по-ярко и да бучи пред очите ѝ, Соня осъзна, че повтарящите се подръпвания на киборга не само затягаха мрежата, но някак си я активизираха. Странната напреднала нанотехнология, вложена в конструкцията ѝ, се задейства и нишките ѝ започнаха да пронизват облеклото на войника, насочвайки се към плътта му, а мрежата забръмча все по-силно и по-силно, надмогвайки агонизиращите му викове...

Соня потисна надигащото се в стомаха ѝ гадене и се втурна напред по коридора. Не можеше да направи нищо за сержанта. Но ако побързаше и намереше Джакс, преди киборгът да се докопа до него, сигурно щеше да успее да му спести същата участ.

Тичайки устремно, тя отваряше врата след врата и викаше името на Джакс. В една изоставена стая за обслужващия персонал тя се спря и се зарови за няколко мига в документите, опитвайки се да разбере евентуалното му местонахождение в този участък на комплекса. Нищо. Разлисти регистрационната книга и я захвърли встрани. Пак нищо. Затършува в купчината бланки в чекмеджето на бюрото, като ги издърпа в шепа и ги пръсна пред себе си. Тц! Нада! После нещо привлече погледа ѝ. Вляво от нея. Картотека с подредени по азбучен ред досиета. Скочи към нея, отвори чекмеджето с букви от А до Д и зарови през картонените папки... и намери една, надписана: „Бригс,

Джаксън“. Вътре имаше пропуск за номера на стаята, която му беше отредена.

„Първо подниво, стая 34.“

— Бинго — промърмори тя и полетя по коридора.

На вратата на стая 34 имаше две надписани метални табели. Едната гласеше „Биотехническа лаборатория“. На другата имаше кръг с диагонална черта, пресичаща текста „Само за специализиран персонал“. Соня отвори вратата и нахълта.

Джакс, висок, мускулест афроамериканец, с кожа с цвета на силно етиопско кафе, лежеше в безсъзнание върху хромирана операционна маса под приглушените флуоресцентни лампи. Беше разсъблечен до колана на зелените му униформени панталони и ръцете му от китките до раменете бяха стегнати в леки кибернетични калъфи. Стените на помещението бяха покрити със сложна система от компютърни конзоли, на чиито плоски зелени екрани проблясваха програмирани серии от числа.

Соня бързо прекоси стаята и започна да разхлабва стегите, придържащи го към масата.

Той се размърда и отвори замъгленото си око.

— Соня — уморено промълви мъжът и навлажни устни с език, — ще... ще повярваш ли, че току-що те сънувах?

— Не искам и да чувам — сопна му се тя и кимна към напъханите му в металните калъфи ръце. — Какво, по дяволите, си направил със себе си този път?

— Кибернетични усилватели на мускулната сила — отвърна Джакс, докато погледът му постепенно се избистряше. — Взимат това, което притежаваш, и учетворяват капацитета на мускулите ти.

Соня се намръщи.

— Знаеш ли, че май имаш проблеми с личното си самочувствие?

Той го пропусна покрай ушите си.

— Какво става? Ти какво търсиш тук?

— Цялото поделение е унищожено от Изтребителното отделение. Всеки миг ще се появят тук.

— Изтребително отделение?

— Това, което е нужно да знаеш засега е, че те се опитват да убият мен. Както и теб.

— Мен ли? Какво, по дяволите, съм направил? Всъщност ти къде беше през цялото време?

Този път беше ред на Соня да не обръща внимание на думите му. Въпросите му можеха и да изчакат, сега най-важното беше да изчезват. Но колкото и да се мъчеше да откачи металните стеги, те не се и помръдваха.

— По дяволите! Не мога да те освободя, Джакс!

— Окей, само се отдръпни — каза той. — Виж само какво направих с...

Тя отстъпи назад от масата и загледа как увеличаващите човешката сила калъфи потръпнаха и запулсираха почти като човешка кожа, а свръхтънката им верига започна да взаимодейства с мускулите на Джакс, придавайки им забележително ергономичен замах.

Миг след това стегите се разкъсаха пред невярващите ѝ очи.

Джакс изправи гръб, ухили се и зае поза на седящ Атлант.

— Да бях си имал такива и в гимназията.

Но Соня не се усмихна. В главата ѝ проблесна споменът за онова, което беше видяла, че сполетя бедния сержант.

— Да тръгваме — извика му тя.

Джакс скочи от масата за изпитания и двамата се втурнаха към вратата, но изведнъж се заковаха на място, щом чуха отекналата в коридора експлозия. Соня даде знак на Джакс да остане зад нея и надникна през прага в коридора.

И мигом се изруга на ум, че беше оставила досието на Джакс в стаята на персонала.

Хванал в металната си ръка същата картонена папка, киборгът крачеше към нея по коридора, следван от внушителна група Унищожители. Докато напредваше, от изстрелващото отворстие на корема му падаха самонасочващи се бомбички с размери на топки за голф, търкаляха се по гладкия линолеум на пода до вратите от двете страни и ги взривяваха в концентрирана експлозия. При всяко следващо проникване по няколко Отвъдни воители нахлуваха през прага в плътна разузнавателна формация.

Соня прибра глава обратно в лабораторната зала.

— Знаеш ли някой друг изход? — каза тя и очите ѝ зашариха из помещението. — Онова нещо...

— Смъртта е единственият изход — отекна синтетичен глас зад гърба ѝ.

Със свит стомах Соня се обърна и видя киборга с внушителна група Отвъдни да нахлува през отворената врата.

— Майор Джаксън Бригс и Соня Блейд — произнесе съществуото и адските му очи блеснаха. — Шао Кан ще остане доволен.

— Какво, по дяволите, е това? — изломоти Джакс до нея.

— Аз съм ЛК-4Д4 кибер-нинджа прототип — проговори роботът-издирвач. — С кодово име Киракс.

Соня беше сигурна, че самохвалната нотка в гласа му не просто ѝ се беше сторила и за миг се зачуди дали тази арогантност на машината не беше просто програмирана у нея. Пое си дълбоко дъх и потисна страха си. Вдясно от себе си беше мярнала стъклен шкаф с инструменти. В шкафа беше мярнала и една верига. Не че щеше да бъде кой знае какво оръжие срещу нечовешкия ужас, застанал на прага, но беше повече от онова, с което разполагаше в момента — нищо.

С плавно движение тя отскочи назад към шкафа и с премерен режещ удар на ръката си разби стъклото. След това грабна веригата, уви единия ѝ край около ръката си и зае котешка отбранителна позиция.

Отвъдните я обградиха в плътен кръг. С периферното си зрение тя забеляза, че Киракс настъпва към Джакс, избутвайки встрани мебелите и електронното оборудване с небрежно движение на металните си ръце.

С очи, разширени като палачинки, Джакс гледаше как съществуото невъзмутимо отпра тежкия метален тезгях от болтовете, придържачи го към пода, и го захвърли с трясък в стената, сякаш беше безтегловен.

— Извинявай, че те питам, братко — каза той, — но трябва ли да разбирам, че няма за какво да си поговорим?

СЕДМА ГЛАВА

Джакс се отмести от пътя му в последния миг.

Въпросът още не беше излязъл от устата му, когато Киракс скочи към него с отмерен двоен ритник, който го изпрати върху операционната маса, изненадан от скоростта и пъргавината на киборга. Джакс скочи на нозе и отстъпи към стената, озърна се през рамо и разбра, че няма вече накъде да бяга — във всеки случай не и толкова бързо, колкото му се щеше.

Което означаваше, че му остава само директният подход.

Джакс се метна към нападателя си, но въздухът му излезе от мълниеносната серия удари, когато Киракс му нанесе саблен ритник, последван от страничен ритник и след това от режещ удар с ръба на китката в гърдите му. Последваха нови попадения с юмруци и ритници от страна на киборга, който безмилостно налагаше Джакс по тялото и лицето. Джакс се опита да нанесе контраудар, но маховете му бяха безполезни поради това, че още не беше опознал добре възможностите на киберусилвателите си, които му пречеха на точността и отмерването на момента за удар. Удар като на парен чук, предназначен за рамото на Киракс, отлетя встрани и се стовари върху операционната маса, разцепвайки я на две със звук като на ударена в крайпътен камък кола. Следващият му удар отново се отплесна опасно от целта си и се стовари в стената... И най-лошото беше, че ръката му остана прикована вътре в дупката на стената.

Докато се мъчеше да се измъкне, Соня прилагаше всичките си умения в близък ръкопашен бой в другия край на помещението, използвайки атлетичните си задни отскоци, придружени с ритник и двойни ритници, за да си пробие път сред малката група воители на Отвъдния свят. С ъгъла на дясното си око тя мярна Джакс, който се мъчеше да измъкне забития си в стената юмрук, видя как Киракс вдига ръката си, за да нанесе режещ удар с ръба на китката в гърлото му, и забравила за собствената си безопасност, се хвърли да блокира атаката му.

Реакцията на Киракс срещу нейната намеса се оказва мълниеносна. Изхвърлена през скритата в китката му цев, енергийната мрежа на киборга изплющя във въздуха и се схлупи над главата ѝ, но тя избегна капана му, като подскочи нагоре и се хвана за една увиснала от тавана тръба, след което се залюля като махало и нанесе смазващ удар в темето на Киракс. Понесена от собствената си инерция, Соня се метна върху лабораторния шкаф, след което скочи от него и изпълни съвършена ръчна стойка върху раменете на Киракс. Това движение плавно премина във въздушно салто, при което тя изрита киборга в гърба и го отпрати да полети през стаята.

— Махай ги тия тъпи играчки, Джакс! — извика тя, приземявайки се до него. Вкусът на адреналина залепна като алуминиево фолио на върха на езика ѝ.

— Щеше да убиеш и двама ни.

Джакс се намръщи, дръпна с усилие ръката си назад и най-сетне успя да я измъкне от стената сред дъжд от пластмаса и летви.

Междувременно киборгът беше успял да се изправи от пода и отново се насочи към тях. Изтървала веригата си в битката с Отвъдните, Соня трескаво се заоглежда за някакво подръчно оръжие, при което погледът ѝ се плъзна по всички рафтове и шкафове, шарейки по четирите стени на стаята...

Изведнъж тя забеляза химическото желе, разляло се по пода на лабораторията, забеляза запалителния фосфорен блясък, който нарастваше, докато съдържанието на двете счупени колби се смесваше, мярна бунзеновата горелка за запалване на един от рафтовете точно вляво от химическата локва и реши да рискува с тази отчаяна възможност. Със сърце, покачило се в гърлото ѝ, тя се пресегна за горелката, а после изчака Киракс да се приближи по-близко, и още, и още. В последната възможна секунда тя загреба шепа от химическата смес, включи над нея горелката и тихичко се замоли дано да се запали.

За щастие този път молитвите ѝ се сбъднаха. Лепкавата течност лумна със сприхав пламък и поглъщащо кислорода „в-в-лумп!“, плъзна се по корпуса на Киракс, сякаш беше насмолен и разчупи киборга като огромен пашкул. Миг след това пламъкът се сниши към пода, изхвърляйки по пътя си блестящи оранжево огнени капки и кълба стоманеносинкав дим.

Джакс зяпна с увиснало чене към овъгленото, гърчещо се разтопено чудовище и ноздрите му потръпнаха от киселата миризма на разтопен метал, изгоряла синтетична кожа и кабели.

— Никога не бях виждал такова нещо... това е някакъв проклет робот — промълви той.

Притиснала устата си с длан, Соня коленичи над пушешките останки на киборга, оглеждайки странната татуировка на тялото му — някакво митологично на вид същество, полуптица и полугущер.

— Виж това — каза тя, сочейки му знака. — Чудя се защо не се разтопи от...

Каквото и да се канеше да добави, забрави го веднага, когато татуировката необяснимо как оживя, скочи нагоре към Соня и след като не можа да я докосне, ухапа собствената си опашка и се погълна.

— Кучи син! — извика Джакс и с нарастващ ужас разбра, че току-що бе видял само началото на цял самоунищожителен процес.

Кристалната червена оптика зад лицето на Киракс внезапно беше започнала да примигва. После във вътрешността му се включи и затрака някакъв скрит механизъм, миниатюрни хидравлични лостове отключиха крайниците на кибер-нинджата, ръцете и краката на робота се отделиха от торса му и полетяха в различни посоки. Явно кибернетични бомби, тези крайници бяха съоръжени с въртящи се метални пръстени, които се заобръщаха и засукаха, разкривайки редици от светлочувствителни диоди. Те заблестяха за няколко секунди в зелено, след което цветът им премина в червено и замигаха по-бързо.

А после от неподвижните устни на киборга се разнесе дрезгав глас:

— Три минути до старта. Отброявам...

Джакс и Соня трескаво огледаха стаята. Кибер-бомбите вече се бяха разположили по стените около тях.

— Мисля, че е време да си ходим — каза Джакс.

Без повече да го обсъждат, двамата излетяха от стаята и след като се озоваха в коридора, се затичаха по плетеницата от разклонения, докато не стигнаха до вентилационната шахта, през която Соня беше проникнала в комплекса. Закатериха се бързо нагоре и бяха стигнали само на няколко стъпки от повърхността, когато стените на шахтата започнаха да се огъват и да треперят от ужасните, разтърсващи трусове под тях. Тласкани от отчаяние, те се измъкнаха от отвора на

вентилатора и се затичаха, сякаш самият ад ги преследваше по петите, и се хвърлиха да се прикрият зад близката канара. Веднага след това последва ужасяващ тътен, когато кибер-бомбите се взривиха наведнъж, превръщайки хилядите тонове бетон и строителна стомана в парчетии и погълнаха целия комплекс в огромна димна гъба.

Дори теренът под краката им се разтресе, небето се раздра от топлинни вълни, а Соня и Джакс се притиснаха ниско сред разгневеното ядро на взрива, надявайки се, че ще бъдат пощадени.

ОСМА ГЛАВА

Велосферата профуча през последната дъга на виещата се като спирала фуния на тунела, заобиколена от тъмни стени, завъртя се шеметно и спря в самия край на коловоза. Секунди след това Лиу и Китана пристъпиха извън глобуса и се озоваха в друга огромна пещера под земята.

— Как ще стигнем оттук до Хопи Меса? — попита Лиу.

Тя посочи към арката на един каменен мост, прехвърлящ малък, тихо ромолящ подземен поток. Няколко скални издатини се показваха изпод водата от другия край на моста.

— Трябва да го прекосим — каза тя.

Той кимна и двамата се запътиха към моста. Навсякъде около тях калцитни утайки бяха нашарили каменните стени с изящни фигури в сложни плетеници. Високо над главите им прилепи албиноси, увиснали от покрива на пещерата, цвърчаха и пърхаха с криле сред сталактитите.

В подножието на моста Китана се спря, обърна се към Лиу и го изгледа продължително.

— Лиу, ако нещо се случи с мен...

— Няма да те загубя, Китана — прекъсна я той.

Трогната от неговата храброст, Китана се усмихна безмълвно и тъкмо се канеше да му отвърне нещо, когато чу тътнещото, забързано трополене на нечии стъпки. Стреснати, двамата погледнаха през моста и видяха големия Изтребителен отряд, излизащ през устието на тунел на отвъдната страна на подземната рекичка, който им затвори изхода от пещерата.

Само след секунди воините на Отвъдния свят вече бяха прекосили моста и ги обкръжиха.

Действайки по инстинкт, Лиу и Китана заеха бойни пози. Последвалата битка беше яростна. С вихрени движения Лиу поразяваше противниците си, нанасяйки им мълниеносни странични ритници и подкосявайки краката им. Но на мястото на всеки паднал

воин изникваше нов. Китана също се намери пред невъобразимо числено превъзходство. И тя блокираше, залягаше и нанасяше удари с крака. С невероятно умение измъкна остриите като бръсначи метални ветрила от ботушите си, когато я нападна един воин, въоръжен с бойна тояга чигирики. Движейки се с грация на танцьорка, изпълнявайки вихрени осморки във въздуха, Китана въртеше ветрилата около тялото си, за да го задържи на безопасно разстояние, след което направи измъкващо задно салто към една от надвисналите канари. Но там я чакаха нови двама Отвъдни — и двамата въоръжени с електронни плазмени пики.

Изведнъж някакъв леден стълб се изстреля от тавана на кухнята и връхлетя върху най-свирепия от противниците ѝ, изритвайки го извън каменния корниз. Китана вдигна взор нагоре и очите ѝ се разшириха от изненада, когато го разпозна. По ледения стълб надолу се беше плъзнал Суб-Зеро, нинджа в синьо облекло, когото Китана познаваше от турнира Смъртоносна битка. Свързан със силата на Студа и верен съюзник на Отвъдния магьосник Шан Цунг, тя беше смятала, че е загинал от ръката на Лиу Кан.

Безшумен като арктическа нощ, Суб-Зеро се приземи върху канарата и с няколко резки, добре премерени ритника разби на късове ледения стълб, след което започна да мята остриите като върхове на копия отломки по Отвъдните. Улучени от тях, те започнаха да замръзват на място.

Под скалния корниз Лиу гледаше Суб-Зеро със смесица от изненада, объркване и облекчение, без да може да повярва на очите си. Беше извън способностите му да проумее как е станало възможно възкресяването на Суб-Зеро, но нямаше никакво съмнение, че внезапната поява на предишния му противник бе обърнало хода на битката. И изобщо нямаше никакво съмнение, че Отвъдните внезапно се бяха уплашили.

Той продължи да се сражава с нов прилив на увереност и бързо преодоля противниците си, след което скочи и се озова на скалния ръб до Китана.

— Изчезвайте веднага, скоро ще дойдат други — каза им Суб-Зеро.

Лиу го изглежда предпазливо.

— Аз те убих в турнира Смъртоносна битка.

— Ти уби по-големия ми брат — отвърна му Суб-Зеро.

Лиу се обърка.

— И въпреки това ми помагаш?

— Не! Помогнах на нея — Суб-Зеро кимна с глава към Китана.

— Кан е уверен, че тя е ключът към спирането на неговия заговор.

— Ти си ни проследил — каза Китана. — Защо?

Суб-Зеро се взираше през рамото ѝ към моста.

— Нямате време да ми задавате въпроси, принцесо — отвърна ѝ бързо той. — Ние...

Той се огледа тревожно и млъкна. Без никакво предупреждение земята бе започнала да се надига в сеизмични трусове. Те започнаха да се разгръщат и да нарастват с болезнена скорост, почти изваждайки Лиу и спътниците му от равновесие. Стените на пещерата започнаха да се пропукват. Огромни каменни отломки се отделиха от разтърсващия се таван и полетяха в оглушителна градушка към скалния корниз, върху който тримата продължаваха да стоят. Пред ужасения поглед на Лиу голям къс от каменния мост над реката се откъсна и плесна във водите на потока. А после завихрилата се водна повърхност се разцепи и от нея изникна масивна статуя от Отвъдния свят, заобиколена от локва пламтяща лава.

Лиу залитна, когато нов спазъм разтърси земята и успя да се задържи на косъм от ръба на издатината. Отстъпи назад и се опря в каменната стена, дишайки тежко, докато туптенето на сърцето му закънтя в ушите му и заглуши всички други шумове. Независимо дали трусят бе причинен от вибрациите на подземната битка, от продължаващото яростно смесване на двата свята или от двете, той беше сигурен само в едно — пещерата щеше всеки момент да се срути върху главите им.

— Сега как ще стигнем до Нощния вълк? — попита той, понечил да тръгне към полусрутения мост.

Китана се обърна към Суб-Зеро.

— Трябва да използваш своите сили! — каза му тя. — Нашият враг е общ. А ние не можем да спрем Кан без твоята помощ.

Суб-Зеро обмисли мълчаливо поканата ѝ, но в очите му не можеше да се протече нищо. Най-после кимна.

Пристъпвайки към ръба на разкъсания от труса мост, той протегна напред ръце, съсредоточи се, пръстите му едва видимо

затрептяха и околната влага започна да се кондензира в малки облачета, които се втвърдиха в мразовити кристали, после започнаха да се протягат и втвърдяват в широк леден слой, който се изпъна в дъга, за да запълни срутилата се отсечка.

Всичко това стана само за част от секундата и в очите на Лиу и Китана леденият мост буквално изтече от пръстите му, здрав и съвършено изваян от ръцете му.

Сега той пристъпи извън каменния ръб и даде знак на Лиу и Китана да го последват, като ги поведе към отвъдния бряг на потока.

Почти го бяха прекосили, когато от пламтящия улей, издигнал се над водата, изсвистя въже и се уви около моста. Миг след това върху отсечката пред тях скочи облечен в жълто и черно нинджа, който бе използвал въжето, за да се изтегли отдолу.

Очите на Лиу се разшириха, щом забеляза, че краят на въжето съскаше в краката му във формата на оголила зъби остроноса змийска глава. Че това всъщност бе някакво чудовищно живо същество... и че мъжът, стиснал другия му край, беше воинът на Отвъдния свят, известен с името Скорпион, още един от неговите противници, за които смяташе, че ги е унищожил по време на Смъртоносна битка.

Освен, разбира се, ако всички в Отвъдния свят нямаха свои поголеми братя — двойници, реши той.

— Скорпион! — извика той изумен. — Какво искаш от нас?

Вместо отговор Скорпион изстреля ново въже-змия от дланта си. То изплющя към Китана и се уви около кръста ѝ. Тя се дръпна рязко от него, изтласквайки цялото си тяло в това усилие, но основата на ледената отсечка беше твърде хлъзгава и тя продължи да се пързала безпомощно по ледения мост, без да може да се задържи. Преди Лиу да успее да направи каквото и да е, Скорпион дръпна Китана към себе си и се телепортира, отнасяйки я със себе си във въздуха.

— Не! — изкрещя Лиу, протягайки ръце към нея. — Китана!

Но вече бе твърде късно. Беше все едно да задържиш остатъчния образ на телеекрана, когато го угасяш в тъмната стая.

И двамата бяха изчезнали.

Лиу погледна Суб-Зеро с безсилно отчаяние, докато около тях се срутвах масивни каменни късове, а мостът под него започна да се топи и огъва от зноя на надигащата се лава.

— Трябва да намеря Китана — каза той. — Къде би могъл да я е отвел?

— Кан иска ти да тръгнеш след нея — отвърна му Суб-Зеро. — Недей.

— Но без Китана всичко е свършено. Ние губим. И няма как да...

— Ти си тръгнал да намериш помощ — прекъсна го Суб-Зеро съвършено спокоен, въпреки разгневения около тях ад. — Следвай пътя си.

— Откъде да знам, че мога да ти повярвам? — каза Лиу.

— Недей — отвърна му загадъчно Суб-Зеро и тръгна назад по моста.

А след това изчезна също така внезапно, както се беше появил, сенките в пещерата сякаш се пренаредиха около мястото, през което бе проникнал в тях.

Изплашен и объркан, ужасно сам, Лиу побърза по моста, водещ към повърхността.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Телос Рома улаяр инхотис...

Сгушен в подножието на Хималаите, с вход, заобиколен от колони, изсечени в основата на извисяващ се, обгърнат от облаци връх, Храмът беше древен още когато тези величествени склонове бяха млади — както беше млад и мъжът, коленичил сега в него, свел почително глава, устните на когото шепнеха молитва на език, който никой на Земята вече не говореше от хилядолетия насам.

— Ахатис торем маргатал лорону меклос...

Когато Райдън завърши свещения призив, стотиците запалени свещи около него снишиха пламъчетата си и примигнаха от лекия полъх откъм олтара. Тогава той се изправи и навлезе навътре в скалния връх, а лекият ветреца се превърна в силен вятър, който облъхна пламъците и ги накара да потрепнат като малки танцьори, след което ги угаси и вътрешността на храма се окъпа в незрима светлина.

Изведнъж олтарът се раздвижи и се превърна в нещо друго, сякаш цели пластове реалност се изпариха заедно с угасените пламъци на свещите, разкривайки под него призрачна, фантастична перспектива.

От стените започна да се стича вода и да се събира около нозете на Райдън, а после затече в невъзможен наклон нагоре от пода, без да намокря нито Райдън, нито свещите. Пред очите му митичните стенописи на тримата Стари богове — изображения, които, Райдън знаеше, изобразяваха вяра, храброст и любов — сякаш за миг оживяха и после се стопиха в покрития с мъх камък. Таванът над него разцъфна и се разтвори, разкривайки величествена небесна безкрайност, в която се вихреха ярки, нежно сплетени цветни нишки.

Райдън стоеше, заобиколен от три издигащи се над него стени от кристалносиня вода, стичаща се сред искрящите небеса. От всяка от водните стени изпъкна ефирен, надвишаващ всякое смъртно въображение лик. Всичко се повтаряше в смъртно човешките им,

лишени от полов белег черти. Очите им бяха властни и ослепително ярки като слънцето.

Макар това съвсем да не беше първото посещение на Райдън тук, той изпита благоговението на младеж, попаднал за пръв път в това свято място. Вечният дворец не беше от местата, които могат някога да изгубят вълшебното си обаяние — дори за личност, която бе видяла цели векове да отлитат така, както минават дните от календара на простосмъртните хора.

— Дойдох във Вечния дворец, защото вашите свещени правила бяха нарушени — заяви той, обръщайки се едновременно към трите божества. — Шао Кан нахлу на Земята.

— Както винаги, Лорд Райдън, имаш право да зададеш три въпроса — отвърна едното от тях с кънтящ глас.

Райдън кимна.

— Тогава позволете да започна с питането защо това коварство изобщо беше допуснато?

— Ние тримата не контролираме съдбата на човека — отвърна вторият от Старите богове.

— Всеки един притежава способността да промени собствената си съдба — каза третият член на божествения триумвират.

Кожата на Райдън настръхна от негодувание. Независимо дали идваше от човек или от бог, високомерието винаги можеше да се разпознае лесно. Той положи усилие да запази почтителния си тон.

— Значи вие просто ще стоите и ще наблюдавате безучастно унищожаването на Земята?

— Ти беше прав, като повярва, че Китана е ключът към затварянето на Портала — каза първият от Старите богове.

— Но ако успея да я съединя със Синдел, как ще мога да съм сигурен, че Порталът ще остане затворен до следващия турнир? — попита Райдън.

— Едва когато Шао Кан бъде унищожен, бъдещето ще стане безопасно — произнесе напевно вторият от Старите богове.

— Значи Кан може да бъде победен?

Изпепеляващият поглед на третата божествена същност падна върху него.

— Ти нямаш право на повече питания, Лорд Райдън. Но ние имаме въпроси към теб.

С изписана на лицето му решителност, почти предизвикателна, Райдън само кимна.

— След като живя толкова дълго сред хората, наистина ли си убеден, че заслужават да бъдат спасени?

— В това съм убеден повече от всякога.

— Обичаш ли ги достатъчно, за да пожертваш собственото си безсмъртие? — попита вторият от Старите богове.

— Ако това е цената, да — отвърна той, без гласът му да трепне.

Третият от Старите богове зададе последния въпрос.

— Готов ли си да се сражаваш и да загинеш заради тях?

Райдън отново отвърна без колебание.

С присвити очи воинът стоеше изправен на най-високия връх на вертикалното каменно образувание, загледан в големия червен ястреб, яхнал мощното въздушно течение ниско под него, чиито разперени криле потрепваха на ръба на понесения от вятъра облак. Писъкът на волната птица процепи тишината около него, гневен, неустрашим и волен. Той ѝ кимна с нещо по-силно от възхита... съпричастие може би.

След като пристъпи до самия ръб на бездънната пропаст, воинът затвори очи в безмълвна медитация, съсредоточавайки се навътре в себе си, събирайки силата си. Косата му бе остригана до черепа. Беше облечен в тъмна, плътно прилепнала по тялото му кожена туника и панталони, с черни каишки на китките и високи ботуши, украсени с ширити — бойното му облекло. В ръцете си държеше плющящата на вятъра и издуваща се свещеническа роба, която доскоро носеше.

След последната къса молитва Райдън отвори очи, пое си дълбоко въздух и започна да се спуска от пречистващия връх, скачайки надолу от една скална издатина към друга, с тяло толкова грациозно, колкото на ястреба, когото беше видял от върха.

Три хиляди стъпки по-долу нозете му докоснаха земята в подножието на планината.

Той изтупа прахта от ръкавите си и се усмихна с почти недоловима нотка на нескромност.

— Готов съм — повтори Райдън.

Соня откряна очи и разбра, че се движи. „Какво му е нередното в този филм?“, помисли тя зашеметена. И веднага съобрази. Че се движеше, движеше се, но не и краката ѝ, а и ъгълът ѝ спрямо земята не беше както трябва.

Някой я носеше.

Тя отърси глава и клепачите ѝ благоволиха да се отворят напълно, след което погледна надолу към обвитата с метал ръка, която я беше стегнала през кръста.

— Джакс, веднага ме пусни! — извика тя дрезгаво и сухо се окашля.

Той коленичи и я постави на земята с неподозирана за мъж с неговите размери грижовност. Тя гневно се измъкна от прегръдката му и скочи на крака.

— По-спокойно, момиче — каза той. — Главата ти се изпречи на един полетял камък, но вече си в безопасност.

— Мога и сама да се грижа за себе си, ако вече не си го забелязал — изсумтя Соня.

Познаваше я достатъчно добре, за да се впуска в излишни спорове.

Тя набързо се опипа да види дали всичко по тялото ѝ е на място, прокара длан по главата си и болезнено присви очи, когато напипа някаква противна цицина. Дрехите ѝ бяха опърлени и разкъсани, а един от краката ѝ се беше възпалил от неприятния прорез на коляното, но изглежда всички щети, които беше претърпяла, се свеждаха до това. Огледа се и установи, че се намират в устието на пещерата. Извън него се простираше разкъсаният от вулканична лава терен. Далече зад него, от огромен огнен купол, към небето се издигаше мощен стълб черен пушек.

— Това базата ли беше? — посочи тя към пожара.

— Аха. Оставихме я преди час, час и половина. Носих те дотук през цялото време.

— Било е глупаво. Сам си щял да стигнеш много по-бързо.

— Ти какво искаш, да оставя партньора си там навън за храна на лешоядите? С ония шантави трепачи, дето са хукнали по задниците ни?

Сега беше неин ред да не му обърне внимание. Накуцвайки леко заради пострадалия си крак, Соня пристъпи към отвора на пещерата,

за да може по-добре да огледа околността навън.

Това, което видя, никак не ѝ хареса. Само на една миля от тях десетина оцелели членове на Изтребителния отряд крачеха към тях през равното поле и надменните им силуети се приближаваха, на фона на горящите останки от армейската инсталация. Самият пожар се разрастваше в неудържим прилив, поглъщайки дървета и лава, бликаща от изранената земя.

— Добре, да оставим емоциите — каза Джакс, който все още не беше в течение, че Отвъдните бързо съкращаваха разстоянието. — Трябва да получа няколко отговора от теб, преди да изчезнеш и пак да се запилееш нанякъде. Искам да кажа, че бяхме посред бойна операция, когато ти внезапно ме остави сам и в пълно неведение.

Соня въздъхна. Като членове на специален боен екип, те се бяха озовали в Китай, за да преследват особено опасен криминален бос, когато Райдън я отвлече, за да се бие на турнира Смъртоносна битка. Но за да му обясни всичко това, щяха да ѝ бъдат нужни часове — а съдейки по онова, което виждаше навън, нямаше да разполагат дори с минути.

— Сега си имаме по-сериозни проблеми от миналото — каза тя, отдръпвайки се от входа на пещерата. — Не трябва да се бавим повече.

Стараяйки се да не издава какви проблеми ѝ създаваше нараненият крак, тя бързо мина покрай Джакс и се запъти към задния изход на пещерата.

— Ей това винаги ме е вбесявало у теб — оплака се Джакс. Чернокожият мъж бързо надникна навън, след което настигна Соня и ѝ препречи пътя, задържайки я с длан да спре. — Ще трябва да минеш през мен, освен ако не се изясниш.

Двамата за миг се спогледаха напрегнато.

— Така да бъде — отрони най-сетне тя и подчертано сви рамене. — Светът е нападнат от Шао Кан. Сега доволен ли си?

— Шао Кан? Що за шибана страна е това?

Соня въздъхна тежко, стисна двете разперени ръце на партньора си и го погледна право в очите.

— Джакс, онези типове отвън са воители. От друго място и от друго време, не знам точно от кое. Но всичко, което засега трябва да знаеш, е, че тяхната задача е да ни убият.

Единствената дума, с която Соня в този момент можеше да опише изражението на лицето на Джакс, беше думата, която баба й едно време използваше в подобни случаи — ошашавен.

— По дяволите, момиче, в какво си ни ввлякла този път?

— Виж какво — каза тя. — Малко е сложно за обясняване, но в общи линии аз, заедно с още няколко наши приятели, изритахме този Шао Кан по задника. Да речем, че той е от ония, дето много се вкисват, като загубят.

Докато Джакс стоеше на място и жално клатеше глава, Соня се шмугна край него и продължи напред в мрака.

— А сега трябва да тръгваме.

— В една задънена пещера? — извика Джакс, крачейки след нея. — Съжалявам, но нямам особено желание да умра на всяка цена като тебе!

Тя се спря на няколко метра от него, изчаквайки очите й отново да привикнат към тъмнината.

— Джакс, има неща, които просто трябва да видиш със собствените си очи.

— Това истинско ли е? — попита Джакс, оглеждайки тайнствената машинария в хангара с велосферите. Устата му беше зейнала в широко „О“.

— Защо не отидеш да питаш тях? — отвърна тя, кимайки към устието на пещерата, откъдето вече ехтяха бойните викове на приближаващите се Отвъдни.

Джакс скочи в очакващата ги велосфера без повече въпроси. Хвърляйки последен поглед през рамо, преди да го последва, Соня забеляза, че вече нахлуваха през входа на пещерата и се насочваха към тях, с противни лица, обвити от бледозеленикавата светлина, струяща от стените.

— Надявам се, че това влакче е наред — каза Джакс, докато си привързваше китките.

Соня надникна през входния люк на глобуса. Сега Отвъдните се бяха разделили на две групи — едната се втурна в коловоза на тунела и се затича към велосферата, а другата обкръжи входа на хангара. Бяха почти обкръжени.

— Просто прави каквото ти кажа! Наведи се здраво надясно! Давай!

Джакс се въздържа да я попита защо.

Миг след това вятърът ги поде и те се понесоха вихрено по спасителния коловоз.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Лиу стоеше под гладкото нощно небе, проснало се от хоризонт до хоризонт като кадифен саван, и факлата в ръката му хвърляше бледи петна светлина върху чертите на лицето му, без да може да отблъсне мрака.

— Навлез дълбоко в нощта — го беше посъветвал знахарят. — Не ти ще намериш Нощния вълк. Той ще намери теб.

Това се беше случило преди много часове, през деня, когато все още беше светло. След като напусна пещерата, Лиу се беше озовал сред гола, обрулена от вятъра пустош, белязана единствено от резките контури на пясъчните дюни, понесли се в далечината на цяла вечност разстояние — трите виещи се нагоре, подобни на рог пикове на онова, което беше приел, че е платото Хопи Меса. Беше се борил дълго време със сухия въздух, раздиращ кожата му, който се спускаше по склона на високото плато, за да се усили, и сега краката му все повече натежаваха с всяка следваща стъпка.

Знахарят, индианец с дълга бяла коса и сбръчкана като стар пергамент кожа, се беше появил изневиделица. Е, не беше точно така. Всъщност беше изскочил иззад бодливия мескитов храсталак, докато Лиу си отдъхваше под жалката му сянка.

— Кой... ти как...? — беше заекнал Лиу, скачайки бързо на крака.

И без да отговаря нито на изречените, нито на неизречените му въпроси, знахарят му беше казал да навлезе дълбоко в нощта и как Нощния вълк сам щял да го намери. И ето го тук.

Сега той стискаше факлата в лявата си ръка и бавно я въртеше в кръг около себе си, вслушвайки се. Беше дочул някакъв вой, като на някакъв див звяр. Звукът прорязва тишината като стилет — висок, див, не приличащ на нищо, което Лиу беше чувал досега. Стори му се, че идваше някъде отблизо и това го притесни.

Той се спря и отново се вслуша. Ето го, отново. По-близо. Много по-близо. Надигащ се високо над дюните, самотен, страстен и див.

Мускулите на Лиу се напрегнаха, а космите по врата му настръгнаха и го забодоха като малки иглички.

Изведнъж той долови тихо шумолене зад гърба си, извърна се и видя един огромен бял вълк, полетял от гъстия мрак. Въздухът изсвири покрай вихрено понеслото се туловище. А после, озъбил чудовищните си челюсти, звярът се приземи на няколко сантиметра от него, изправи се на задните си крака и се хвърли върху него, събаряйки го на земята.

Лиу се срути под него, но усилията му да се измъкне се оказаха напразни. Съществуто беше твърде тежко и много силно. Беше прикован, неспособен да се помръдне и то явно се канеше всеки момент да забие острите си зъби в плътта му.

А после се случи невъзможното. Поднесъл муцуната си само на сантиметри от врата му, вълкът започна да трепти пред очите му, очертанията му се замъглиха и съществуто придоби друга форма — на млад местен индианец.

— Страхотно, а? — промълви той ухилен. Лицето му беше толкова близко, че носовете им почти се докоснаха.

Той се отмести от Лиу и го издърпа да се изправи на крака.

Лиу беше зашеметен.

— Кой си ти? Как го направи това?

— Ха! Искаш да се научиш ли? — каза непознатият.

Почти със същото тегло и височина като Лиу, той бе облечен в дрипава тениска, джинси и каубойски ботуши от змийска кожа. На каишка на колана му висеше томахава, а на тениската му бяха закачени огледални слънчеви очила.

Лиу го изгледа с възхищение. Имаше нещо в тъмните му, почти черни очи, някаква безпогрешна дълбочина и сила...

— Ти си Нощния вълк, нали? Този, за когото ме изпрати Райдън?

Загадъчният млад мъж нито потвърди, нито отрече. Той обиколи Лиу и го измери с поглед, точно както Лиу беше направил преди малко.

— Значи ти си вундеркиндчето на Райдън? — каза той. — Срещал съм и по-добри.

Лиу примигна възмутено.

— Не се впрягай — каза непознатият. — Виждал съм също така и по-лоши.

— Ако наистина си Нощния вълк, би трябвало да знаеш, че победих в последния турнир — защити се Лиу.

Мъжът сви рамене и в очите му проблесна насмешка.

— В турнира има правила. Но този път върви всичко.

Лиу се намръщи, започваше да му писва от нахалните му, двусмислени отговори.

— Ти не си по-възрастен от мен. На какво изобщо би могъл да ме научиш?

Лицето на непознатия изведнъж стана сериозно.

— Това тяло, което е пред очите ти, може да е лишено от възраст, но духът ми е предаван през поколенията и датира от времето преди Древното племе да се раздвои — отвърна той.

— Но какво общо има всичко това с участието ти в спирането на Шао Кан?

— След като ледът се разтопи и Единственото древно племе се пръсна по земния глобус, на всеки народ бе дадена по една бойна тайна, за да остане игралният тепих равностоеен, както казват. Вечният пазител на тази тайна живее върху свята земя... която е тук, под краката ти.

Лиу го изгледа скептично.

— Да не би да твърдиш, че ти си пазителят на тайната на народа си?

— Нещо такова — отвърна Нощния вълк. Той отвърза томаховката от колана си и я запрехвърля в ръцете си — явно за да впечатли Лиу — и донякъде успя.

— Виж какво, нямам време за такива глупави игри — каза Лиу и закричи напред. — Направих голяма грешка, че изобщо дойдох тук.

— Ти смяташ, че си подготвен, Лиу Кан. Но ако беше, нима щеше да позволиш да пленят Китана?

Това вече го засегна. Лиу се извърна, стиснал юмруци.

— Можеш ли да ми помогнеш да я върна?

По лицето на непознатия отново се изписа лукавство.

— Може би. Но най-напред трябва да потънеш в сънно състояние.

— И как точно трябва да направя това?

Нощния вълк продължаваше да жонглира с томаховката си като церемониал — майстор.

— Е — отвърна той, — има бавен начин, а има и бърз.

Юмруците на Лиу трепнаха.

— Нямаме никакво време за бавния!

Бегла усмивка докосна краищата на устните на непознатия.

— Така и предполагам, че ще отговориш — каза той.

Лиу понечи да му отвърне ядосано, но едва успя да произнесе една сричка и младият мъж запокити томаховката си към него така, че тъпата ѝ страна издрънча в челото му.

От очите му изхвъркнаха звезди, после всичко около него потъна в сива пелена и потъмня.

Усмивката на устните на младия индианец се разшири, докато гледаше как Лиу се срутва на пясъка в безсъзнание.

— Приятни сънища, шампионе — каза той. — Ще се видим, когато се събудиш.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Двамата се хвърлиха сред дивата джунгла, тичайки с всичка сила, Джакс размахваше пред себе си кибернетично подсилени си ръце, за да им разчиства пътя през гъстата тропическа растителност. Зад него Соня се мъчеше да не позволи на контузения си крак да забави скоростта им и се стараеше да се справи с непрестанните препятствия във вид на виещи се лиани, храсти, преплетени коренища и буци пръст. Една погрешна стъпка и щеше да се просне по лице на земята, а при толкова отвъдни, които ги преследваха по петите, всяка малко забавяне можеше да се окаже фатално.

Навсякъде около тях от разкъсващата се земя се надигаше на валма убийствена пара и от нея листата изсъхваха по клоните, превръщайки се от трептящо зелени в болнаво жълтеникави, буквално се съсухряха пред очите им. Соня беше сигурна, че това бе едно от нещата, които с пълно право можеха да се припишат на сметката на Шао Кан — отровната атмосфера на Отвъдния свят се просмукваше в тяхната като смъртоносен хербицид.

Сякаш да потвърди нейните мисли, един груб идол на Отвъдния свят изведнъж изникна след листната завеса пред тях и мрачният му лик замръзна във вкаменено ръмжене.

— Това е шестото гадно нещо, което се появява — изпъшка Джакс. — И всяко следващо е по-гадно от предишните.

— Чрез тях се смесват двата свята — отвърна Соня.

Джакс се навъси раздражено.

— Непрекъснато ми го повтаряш, Соня. От това не ми става по-леко.

— Казах ти — извика тя и се понесе напред покрай идола. — Това е краят на света.

Джакс внезапно я хвана отзад за ръката.

— По дяволите! — изпъшка той. — По дяволите, говориш ми така, сякаш съм някакъв идиот! Няма ли малко да се поспреш и да помислиш за миг какво изпитвам?

Тя го погледна и кимна, за да му покаже, че го слуша.

— Измъкваш ме от лабораторията с някакви побъркани убийци, които са се втурнали да ни спипат задниците, после ме натикваш в някаква търкаляща се топка и ме прекарваш през половината свят — продължи той. — Ако трябва да умра точно днес, бъди така добра поне да ми обясниш защо?

— Никой не ми обясни защо Джони трябваше да умре. Гадостите просто се случват, Джакс. Ти си голямо момче. Ще се справиш.

Джакс потърси очите ѝ, но каменното ѝ лице не изразяваше нищо.

— Кой, по дяволите, е този Джони?

Тя извърна глава, с което го обърка и раздразни още повече.

— Аз съм твоят партньор, момиче — каза той. — Ако на мен не можеш да се довериш, на кого тогава...?

Мълния прониза небето, последвана веднага от внезапен страховит гръмотевичен тътен. Джакс усети как нещо се плесна в лицето му и го опари.

— А-ах, по дяволите, това пък какво беше?

Двамата се огледаха с нарастващ ужас и отчаяние. Убийствени пурпурночерни дъждовни капки се засипаха от небето, от които ниската растителност около тях започна да се съсухря и да гние, стичайки се на мазни, пушливи локви в краката им.

— Природата загива — едва доловимо промълви Соня.

— Май това наистина е краят на света — изпъшка Джакс.

Двамата се спогледаха за миг с отрезвели и мрачни лица. А след това до слуха им достигна шум на трошачи се, стъпкани съвсем наблизо храсти.

— Продължаваме ли да бягаме или ще се мотаем тук? — попита Джакс.

Соня понечи да му отвърне, но нещо я накара да промени намерението си. Тя постави пръст на устните си и кимна с глава.

— Чу ли това? — прошепна тя.

Джакс се вслуша.

— Спокойно, няма нищо. Преследвачите ни все още са много назад.

— Не говоря за Изтребителния отряд — каза тя. — Това, което чух, е някъде тук, около нас.

Очите на Соня се извърнаха към размърдалия се листак встрани от тях. Тя потупа Джакс по ръката и му посочи, но преди да види какво се опитваше да му покаже, един раздвоен ритник, излетял от храсталака, улучи и двамата в лицата.

Зашеметени, Соня и Джакс едва успяха да мернат нападателя си, преди той отново да се скрие в сумрачната гъста растителност. Те се огледаха безсилно, за да доловят и най-малък знак от присъствието му, но той или беше изчезнал, или се беше маскирал съвършено, а Соня беше готова да се обзаложи, че е второто.

Тя зашари с поглед насам — натам, мъчейки се да проникне с очи в гъстата мъгла, и тъкмо се обръщаше, за да погледне към прошумолия наново храсталак, когато нечия ръка се стрелна като змия зад нея и се уви около гърлото ѝ, след което рязко я дръпна назад.

Задавена и пръскайки слюнки, Соня отчаяно сграбчи със свободната си ръка увисналия над главата ѝ клон, отметна се с негова помощ от земята, завъртя се в задно салто и се озова над нападателя си — скулеста, екзотична жена с очи като горящи въглени и тяло толкова стегнато, колкото беше злокобна усмивката ѝ.

Плъзнала ръцете си между крайниците на жената, Соня се приземи на мъхестата земя и я стисна в „ключ“ през главата, като я отхвърли сред мъглата зад нея, сумракът я обгърна като облак пара и непознатата отново изчезна от погледа ѝ.

Последва миг тишина. Соня и Джакс отново се спогледаха разтревожено и предпазливо, въздухът около тях сякаш зажува от напрежение.

А после изведнъж мъглата пред Джакс се уплътни в силуета на първия нападател; който врълхлетя срещу него с мълниеносна последователност от удари, които отмятаха главата му назад като боксова круша. Джакс се извъртя замаян и надигна новите си подсилени ръце, за да отвърне на ударите, но командите към тях все още се препъваха някъде по пътя от мозъка до кибер-рецепторите им. Ударите му залетяха напосоки, профучавайки на сантиметри от изплъзващия му се противник и отваряйки му необходимото пространство, за да се скрие отново в мъглата.

Докато Джакс поглеждаше с досада престаналите да му се подчиняват юмруци, ругаейки ги на ум, червенооката жена се преметна сред скриващата я мъгла и се приземи с крака, стегнати в

ножица около врата на Соня. Пищейки от възторг, стиснала с яките си мускули гърлото на Соня, тя заудря с длани русокосата си противничка по ушите.

Соня се разтърси и се олюля, мъчейки се да си поеме дъх, но успя някак си да събере достатъчно сила, за да отхвърли нападателята от себе си. В кратката пауза, преди жената да се съвземе, Соня за пръв път успя да я види добре — и почти замръзна от изненада.

— Китана...? — възкликна тя.

Жената се изкикоти.

— Името ми е Милийна и не приемам да ме бъркат с добродетелната ми доведена сестра — отвърна тя. — Всъщност тъкмо заради това аз и приятелят ми Дим ще направим смъртта ви още по-болезнена.

— Както желаете — отвърна Соня.

От устата на Милийна отекна нов, безумен смях и тя скочи срещу Соня. Не желаейки да остава отново в отбрана, Соня се хвърли напред, но Милийна се оказа с една идея по-бърза. Тя порази Соня във въздуха с вретеновиден ритник, след което полетя отново назад в мъглата и злокобният ѝ смях отекна сред джунглата.

Дим на свой ред мигновено се въплъти сред разкъсаната сива пелена, сякаш движенията на двамата бяха премерени от хореограф. Той пристъпи напред, вече съвсем видим, и зае бойна поза, а от металния панел на гърдния му кош се показа тризъбо острие на копие и се изстреля към ребрата на Джакс.

„Още един киборг, също като оня в лабораторията, помисли си Джакс. Което обяснява как успява да се превръща в... м-м... дим.“

Той вдигна ръка пред гърдите си и парира полета на копието миг преди да се забие в него.

Макар че ръцете му най-после свършиха това, което ги беше накарал, Джакс никак не беше сигурен, че отново няма да започнат да се въртят като косачки. Преди пак да се задействат, той здраво стисна върха на копието на Дим и с невероятен прилив на сили дръпна киборга към себе си, стовари безмилостен ъперкът в главата му и го захвърли в насрещния шубрак.

Но механичният воин не можеше толкова лесно да бъде отписан. Стъпил на земята, той отново се изхвърли напред с помощта на реактивните си изтласквачи на ботушите и главата му се заби в тялото

на Джакс, отмятайки го назад сред мъглата, която се спусна над него като плътна завеса.

Дим залитна след него, шарейки с механичните си очи наляво и надясно, мъчейки се да намери противника си сред дебелите, гъсти валма от сива пара — и бе посрещнат с челен метален юмрук право в лицето.

Главата на Дим се отметна назад и той издаде дрезгав звук, който можеше да мине за стон, ако беше излязъл от човешко гърло. След което рухна.

— Улучих — изпъшка Джакс. — Добър удар.

През това време Соня и Милийна продължаваха да се борят, сплетени в смъртоносна хватка, и се търкаляха по земята след яростната размяна на ритници и юмручни удари. Изтъркулвайки се върху Соня със змийски съсък, Милийна измъкна от таен калъф своето саи и замахна с него надолу към лицето на Соня. Соня се изви бясно под тялото ѝ и се изплъзна от удара ѝ, след което изрита Милийна в слабините и я изхвърли от себе си. Милийна тупна на земята по гръб, а в това време Соня грабна саито от ръката ѝ и притисна малката тояжка в гръкляна ѝ, натискайки с всичка сила, докато ръцете и краката на нападателката ѝ не престанаха да се размахват и тя се отпусна напълно.

Соня все още продължаваше да се взира в безжизненото вече тяло, когато една ръка изведнъж я потупа по рамото.

— Ей, успокой се — каза Джакс. Той кимна към озъбената пулверизирана маска от метал, синтетична плът и електронни вериги, която доскоро представляваше неговия противник. — Свърши се, Соня. Победихме ги.

Тя рязко извърна глава и го изгледа с подивяло лице. За миг Джакс беше готов да се закълне, че бе загубила и най-смътната представа кой точно е той. А после очите ѝ сякаш се върнаха от някакво много далечно място — място, за което Джакс беше повече от сигурен, че никой нормален човек не би пожелал да тръгне с нея — и го познаха.

Тя бавно отпусна хватката си с тояжката.

— Тези твои тъпи механични ръце — изпъшка тя. — Вече си мислех, че ще трябва отново да те спасявам.

— Отново? Какво, по дяволите, искаш да кажеш с това?

— Забрави!

Соня отново извърна поглед към трупа на Милийна.

— Беше много добра имитация на човешко същество, но изглежда, че и тук сме си имали работа с киборг — каза тя и посочи подобната на грифон татуировка на рамото ѝ. — Абсолютно същият знак, който видяхме на Киракс.

— Това е като някакъв проклет кошмар — отвърна Джакс, загледан как татуировката оживя, крилете ѝ изпърхаха и стана триизмерна. — Не знам колко дълго още мога да понеса тази гадост. Тези копелета...

И той млъкна.

И погледна към Соня.

А тя погледна него.

И двамата бяха чули стъпките на Изстребителният отряд, който си пробиваше път през обраслия с гъсти хрусталаци отсек на джунглата към тях. Съдейки по звуците, които издаваха съществата, те вече бяха твърде близо, за да могат двамата партньори да имат и най-малко основание за спокойствие.

— Давай да изчезваме — прошепна Соня. — Пронто.

Джакс кимна и миг след това двамата се понесоха в мъглата.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

За Лиу събитията започнаха да се развиват така, както вероятно щяха и да свършат — с усещането, че сънува или халюцинира, неспособен да контролира свръхреалистичната последователност от събития, в които се беше завихрил като лист във вихрушка.

Клепачите му трепнаха и той отвори очи, опита се да се размърда, убеди се, че е невъзможно и установи, че е заровен до главата в пясъка.

„Това е нереално, помисли си той в прилив на клаустрофобна паника. Не може да бъде.“

Той повдигна брадичка от пясъчната повърхност. Нощта все още беше с него. Както и Нощния вълк. Младият американски туземец беше на няколко стъпки от него и го обикаляше в кръг със запалената факла.

— Радвам се, че отново можеш да се присъединиш към нас — каза той. — Имаме страшно много работа.

Лиу се завъртя и усети, че по врата през яката на ризата му се посипа пясък, от което чувство ужасът му нарасна до степен, която го смазваше.

— Измъкни ме от тук! — извика той. — Нямам време за такива неща!

Вместо отговор, Нощния вълк се усмихна подигравателно.

— Нима? — той застана пред Лиу, разтвори крака и скръстил ръце пред гърдите си. — Е, и аз нямам време за твоето пренебрежение. Така че, ако си имаш проблем, защо не направиш нещо, щом си толкова страшен?

— Не мога да се бия с теб. Така дори не мога да се движа.

— Великолепно, има някакви признаци на интелигентност — каза Нощния вълк и кривата усмивка се плъзна по лицето му. — Трябва да се научиш да се сражаваш с помощта на вътрешната си сила, тарикатче. Движенията в боя са нещо важно, но и най-добрият воин

може да бъде убит. А огънят вътре в теб, несломимата вяра в теб самия никога не могат да бъдат победени.

Очите на Лиу не се откъсваха от Нощния вълк, който пристъпи до един висок десет стъпки бодлив кактус и го скърши на две със здравия си ритник.

— Знам, че всичко това звучи като празно дърдорене на някой психолог, но наистина върши работа. Само ако духът ти е чист — каза Нощния вълк.

Той наведе факлата към пясъка и Лиу видя как от прогнилия ствол на скършения кактус изпълзя орда черни, космати паяци.

Очите на Лиу се разшириха:

— Какво ще правиш?

— Ето какво — отвърна Нощния вълк. В ръката му се появи малка кожена торбичка. — Трябва да преминеш през три изпитания, преди да станеш готов за онова, което предстои. — Той коленичи и започна да пълни торбичката с паяци, докато тя не се изду и тварите не започнаха да се гърчат вътре. После се извърна към него и се усмихна коварно. — А сега първото, което ще подложим на изпитание, е твоята храброст... От тяхната компания човек може да си загуби разсъдъка.

Лиу овлажни устни с език.

— Защо трябва да са точно паяци?

— Защото се страхуваш от тях.

Нощния вълк отново се изправи над Лиу и изсипа кесията с паяци върху главата му.

Потръпвайки от погнуса, докато отвратителните гадини запълзяха по темето и по лицето му, Лиу се опита да ги отърси и изстена от внезапна, пареща болка.

— Номерът тук е да преодолееш страха си — Нощния вълк го наблюдаваше като учен, изучаващ поведението на нов лабораторен вид. — Всеки път, когато се помръднеш, паяците захапват.

— Знам! Сам го усещам!

— Отпусни се — посъветва го спокойно Нощния вълк, наблягайки на „и“ — то. — Отровата им няма да те убие. Просто разшири съзнанието си извън сегашните му граници.

— Щом си толкова умен и смел, защо не се биеш с Шао Кан? — попита гневно Лиу.

Лицето на Нощния вълк придоби сериозен вид, с онзи замислен и дълбок поглед, който Лиу бе уловил, когато се беше свестил преди малко.

— Ако Кан дръзне да нападне нашата свята земя, ще бъда тук, за да защита народа си... както съм го правил от двеста години насам.

Той остана още малко над Лиу, след което тръгна да се отдалечава от него, понесъл светещата факла.

Нощта се изсипа над Лиу като черен сироп.

— Почакай! — извика Лиу зад гърба му. — Къде отиваш? Не можеш просто да ме оставиш така.

Думите, които отекнаха към него през загръщания го мрак, бяха пропити с насмешка.

— Искаш ли да се обзаложим?

С пребледняло лице, с избили капчици пот по кожата, Лиу усети как клепащите му натежават, когато паешката отрова се задейства.

Най-сетне очите му се склопиха.

Когато Лиу отново дойде в съзнание, той се намери срещу някакво поле, за което първоначално прие, че е изпълнено със звезди, хиляди звезди, примигващи на нощното небе като небрежно пръснати диаманти. Но когато съзнанието му се прочисти, той с ужас разбра, че всъщност това бяха мънички, ярки, примигващи очи... злокобни, като светещи дупки на издялани тикви, които проблясваха в отънъци от бяло до смарагдовозелено пред собствения му отнесен поглед.

А после чу гласа на Нощния вълк. Чу го някъде вътре в главата си.

— Погледни в лицето собствените си страхове, Лиу — каза гласът. — Чрез тях ще намериш първичната си сила. Своят животински гняв.

— Аз спечелих Смъртоносна битка! — възрази Лиу с глас, който прозвуча някак странно, сякаш отделен от него самия. — От какво тъкмо аз има да се страхувам?

— С позъорството си ти прикриваш вътрешните си страхове. Но тук не можеш да се скриеш.

От мрака изникнаха демонични лица, чиито кошмарни черти се размърдаха. Неподвижни останаха само тези очи, приличащи на смарагди. Лиу долови преливащи се едно в друго възклицания и кикот и инстинктивно зае бойна поза.

— Ти позволи брат ти да загине — прокълтя нечий глас, едновременно отвсякъде и от никъде.

— Ти не можеш да победиш Шао Кан! — възкликна друг с чудовищна възбуда.

Към зловещия хор се присъединиха още гласове.

— Ти си нищожен човек!

— Ти не можеш да спасиш света!

— Ще се провалиш!

Лиу заудря и зарита в призрачните същества, но ударите му минаваха през тях. Те кръжаха и се трупаха около него, недостижими, а резките им, съкрушителни гласове пронизваха слуха му.

А после, заглушавайки ги в безсловесно ръмжене, гласът на Нощния вълк отново прокълтя в главата на Лиу.

— Миналото не може да те уязви, Лиу — каза той. — Повярвай в своето предопределение. Всеки човек има сила да промени бъдещето си. Намери тази сила вътре в себе си.

Лиу стисна силно юмруците си, без дори да се усети, че го прави. После затвори очи и остана съвършено неподвижен.

— Да — промълви той. — Усещам я.

По ръцете му започнаха да се разгъват невероятни, зеленикавочерни люспи. Пушек изригна от ноздрите му. Очите му се разтвориха широко и грейнаха като червени прожектори, а зениците му се изтъниха в хоризонтални резки.

„Дракона, извика вътрешният глас, едновременно негов и чужд. Освободи Дракона!“

С гняв, надигащ се вътре в него като горещ фонтан, Лиу изригна пламък, който опърли няколко от демоните и ги отхвърли назад и нагоре като метеори от някакъв звезден катаклизъм. Останалите също се разлетяха и злюбните им възгласи и кикот преминаха в ужасени, отчаяни писъци, които скоро се разпиляха в нощта и заглъхнаха.

Съзнанието на Лиу се люшна между зашеметяващата възбуда от новооткритата сила, затрептяла вътре в него като какавида, мъчеща се да разкъса пашкула си, и страха от онова, в което би могъл да се превърне, ако това се случи. За миг той изпита изкушението да го разбере, като позволи на тази ужасяваща и въпреки това съблазнителна сила да излети освободена от оковите си и да се прояви напълно... но този порив бе потиснат мигновено. Ужаси се, че ако го направеше, ако

позволеше това превращение да се изпълни до края, връщане може би нямаше да има.

Склопил отново клепачи, той уталожил яростта си, затваряйки я със силата на волята си в онази страховита част на душата си, от която беше излязла. Чертите на лицето му бавно се отпуснаха, люспите по ръцете му се отпуснаха, омекнаха и отново се превърнаха в човешка плът.

След няколко мига някаква гъста, лепкава умора го обгърна и той отново потъна в пълен мрак.

Този път Лиу се съвзе, след като бе усетил, че нещо влажно и щипещо от студ се полепва по клепачите му. Отвори очи и видя, че сега не беше заровен до главата в пясък, а че лежеше с лице нагоре в голяма канавка. Отгоре му валеше лек сняг. Спечената черна земя под него вече наполовина се беше скрила под пухкава пелена.

— Нощен вълк? — извика той и се надигна на лакти.

— Нощен вълк?

Но от него нямаше и следа, а виковете на Лиу бързо се отвяха от силния, вледеняващо студен вятър. Той се изправи на нозе и огледа мрачния пейзаж, сред който се беше озовал, потръпвайки от хлад.

Покрити от снежното було, безкрайните редици от пясъчни дюни около него сега наподобяваха снежни преспи на Северния полюс. Снегът се стелеше на едри парцали и се вихреше из въздуха, разтваряйки света около него в мека мъгла.

Къде се намираше? Накъде трябваше да тръгне? Влудяващата истина беше, че не можеше да реши. Всяка посока му се струваше не по-добра от останалите.

Нещастен и отпаднал духом, той се присви, за да се стопли и закрочи през стелещия се сняг.

Беше преминал значително разстояние, откакто се беше събудил сред снежния вихър, но не бе забелязал никакъв признак на живот наоколо. Силите му се изчерпваха. С всяка следваща крачка затъваше до кръста в натрупващите се снежни преспи. С коса, покрита с ледена кора и посиняло от студ лице той падна на колене и започна да пълзи, забивайки нокти в замръзналата земна повърхност.

Лиу почти беше изгубил съзнание, когато забеляза оранжевия блясък на огън, танцуващ сред снега пред него. Мускулите на врата му леко изпукаха, когато вдигна глава... и примигна. И отново примигна.

И отново, този път напълно сигурен, че се вира в поредната си халюцинация.

— Аз съм Джейд — каза изправилата се пред него жена. В ръката си държеше дървена тояга, чийто край беше натопен в горяща смола, превръщайки я във факла. — Претърсих цялото плато, за да те намеря, Лиу Кан. Нощния вълк се беше уплашил за живота ти.

Лиу продължаваше да се вира в нея, за миг онемял. Дали беше от плът и кръв или просто бе плод на отчаяното му въображение, но тази жена беше абсолютно, зашеметяващо красива. Лицето ѝ беше ъгловато и с фини черти, с високи скули и тъмнокафяви очи, леко дръпнати в ъглите. По някакъв начин грубите животински кожи, в които се беше увила, само подчертаваха съблазнителното ѝ стройно тяло.

Тя коленичи до него и кожата на набедреника ѝ оголи коляното. После жената заби горящата като факла тояга в снега и докосна с длани треперещите му гърди, плъзна ги под ризата му, за да сподели топлината си с него.

— Този сняг — промълви тя, — сипе се от пустите небеса. Знаеш ли защо?

— Да — отвърна той. — Не остава много време... краят на света е близо.

Тя кимна. Меките ѝ пръсти галеха кожата по гърдите му.

— От всички страхотии, които мракът крие, най-големият ми страх е да не умра сама — каза тя.

Едната ѝ ръка се отдръпна от тялото му, пресегна се към кожената връзка на палтото ѝ, развърза я и го разтвори. После го притегли в прегръдката си и го притисна до себе си.

— С теб, Лиу Кан — каза тя, — няма да се страхувам.

Той усети, че сърцето му лудо затуптя. Изведнъж гърлото му се стегна.

Ръцете ѝ отново го загалиха.

— Но аз дори не знам коя си — промълви той дрезгаво.

— Всичко, което трябва да знаеш, е, че съм тук, за да ти помогна — отвърна тя. Погали косата му и влажният ѝ пухкав дъх се плъзна по врата му. — Поеми топлината ми. Нека тя да ти вдъхне сила за твоята битка.

— Ти си прекалено добра, за да си истинска — каза той и се остави да го привлече още по-близо до себе си.

Тя доближи лицето си до неговото и устните ѝ леко се разтвориха.

— Същото може да се каже и за теб — каза жената, наклони глава напред и отри устни в неговите. — Двамата можем да победим мрака, ако създадем светлината на нов живот.

Със замаяна глава Лиу понечи да отвърне на целувката ѝ, но се поколеба.

— Не — изпъшка той. — Аз... не мога.

— Не казвай това — ръцете ѝ се плъзнаха около кръста му, зашариха и тя се притисна още по-плътно в него. — Заедно можем да стопим снега, Лиу Кан.

Лиу я отблъсна.

— Престани...

— Заедно можем да изживеем последните си дни...

— Не — отвърна Лиу и се задърпа от нея. От самия себе си. — Сърцето ми принадлежи на друга.

Той успя да се отскубне от нея и тя сведе поглед.

Той нежно обхвана брадичката ѝ с длан и повдигна лицето ѝ, докато очите им се срещнаха.

— Ако наистина си тук заради мен, Джейд, помогни ми да победя Шао Кан.

Тя го изгледа продължително, после се усмихна и отново го целуна — но този път само леко докосна бузата му.

— Ти се оказа по-чист и верен, отколкото си представях — каза тя. — Ти премина изпитанието, Лиу Кан.

Той я изгледа озадачено.

— Изпитание? Значи всичко това беше едно от поредните изпитания на Нощния вълк?

Тя стисна ръката му.

— Но за мен наистина беше приятно — каза тя. — И при други обстоятелства не бих пожелала да свърши точно така. Но сега трябва да отидем на планината Гайа. Другите ще ни чакат.

Той поклати глава.

— Не. Ако това е изпитание, то е едва второто. Все още не съм готов.

— Не си готов да спасиш Китана? Защото аз мога да те отведа до тъмницата, където е затворена.

Той я изглежда.

— Ти видя ли я? Жива ли е?

— Засега да — Джейд за миг потъна в мълчание. Някъде отдалече отекна вой на бойни рогове. — Кан е наблизо. Трябва да тръгваме.

Лиу погледна натам, откъдето се чуха звуците, пое си дълбоко дъх, след това бавно се изправи и я последва през ледената тундра.

От мястото си на върха на един висок, заснежен хълм Нощния вълк се загледа как Лиу и Джейд закрачиха по заснеженото плато, после впи поглед в небесата.

— Опитах се, Райдън, но той не е готов. Все още се съмнява в себе си.

С угрижено лице той изчака до слуха му да стигне някакъв отговор. Но единственото, което последва, беше безмилостният вой на вятъра.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В Отвъдния свят кобалтът, крехък метал, основен градивен материал за производството на плазмено оръжие, представляваше най-скъпата от всички стоки под двойката луни. Естествените находища бяха обявени за лична собственост на суверенния владетел и всеки извън управляващия му кръг, който бидеше уловен в извличане или контрабанда със скъпоценната руда, биваше отправен на каторга в една от адските кобалтови мини от другата страна на света.

Там изтезанията и робският труд се сливаха в зловещо единство, а каторжниците биваха подлагани на неописуеми мъки под бдителния поглед на шоканските гвардейци, мутиралаи номади с органично метални черупки и стотиците първокласни воители на Отвъдния свят, всички под командата на генерал Барака. Осмокраки насекомоподобни с коремии, големи колкото пещери и влакнести устии, дълги колкото петима наредени в редица възрастии мъже, теглеха вагонетките със сурова руда до складовите силози в непрестанно движеща се верига. Ден и нощ, без покой, подземната минна шахта се огласяше от трясъка на кирки, разбиващи грунда, от стоновете на болнии, умиращи от глад и изтощение затворници и от време на време — от писъците на жени, отвличани от досадния труд, за да доставят неописуеми удоволствия на своите тъмничарии.

В момента Барака се беше надвесил над перилото на платформата за наблюдение над работната площадка и плоските му жабешки очи наблюдаваха с интерес как един от затворниците се опита да изсипе тежкия си кош, пълен с кобалтова руда, във вагонетката, но рухна от изтощение, след като краката му се огънаха под него.

Оголил акулородобните си зъбии в извратена имитация на усмивка, генералът слезе от платформата и се приближи до човека.

— Работи усилно, иначе ще заплатиш за леността си! — каза той.

— Вече платих всичко, което е по силите на човек — отвърна каторжникът.

Барака го изгледа съсредоточено. Очите му бяха посърнали и хлътнали в очните си кухини. Краката му бяха закривени. Кожата му беше провиснала по лицето на бледи, сухи парцали. Приличаше на торба с кокали.

— Докато дишаш, страданието е наградата, с която те удостоявам — изрева той и перна затворника с опакото на ръката си, при което нещастникът рухна, надавайки звук, смесица от хрип и стон.

Без да сваля озъбената усмивка от уродливото си лице, Барака го зарита по лицето, по ръцете и гърдите и продължи да го рита механично, докато тялото му не изтътна надолу, в прокълнатите дълбини на каторгата.

— Всички вие работите за славата на Негово Великолепие Шао Кан, Завоевателя на света, Властелина на войната — обяви Барака на заобиколилите го затворници, стопляйки плахото им благоговение и старейки се гласът му да отекне до една камера в дъното на рудника, където самият Кан бе пристигнал само преди няколко мига яхнал крилатия си черен кон. Всички, в чиито жили течеше царствена кръв, обичаха да се гъделичка самочувствието им не по-малко от всеки друг, а вероятно дори повече поради очакванията, с които им се налагаше да живеят, а Барака не би си спечелил височайшия пост, ако не знаеше как да се домогне до тяхната благосклонност.

Този път обаче Кан не обърна никакво внимание на ласкателствата на генерала си. Въпреки че масивните порти на пещерата все още стояха широко отворени и пропускаха звуците от мината да отекват сред знойния й полумрак, неговото внимание се беше съсредоточило върху една от многото сковани от груби дървени пръти клетки, висящи на подпорите на стените.

Вътре в клетката Китана го гледаше в пълно безмълвие, а очите й не издаваха и най-малък признак на уплаха.

— За всичките ти досегашни предателства мога да ти простя — каза той и й подаде черпак с вода. — Защото ти си моя дъщеря, Китана.

Тя се пресегна през дървените решетки, пое предложението й черпак и отпи. Когато го върна, черпакът беше празен.

На устните на Кан се оформи усмивка... и замръзна, когато тя изплю обратно водата, изхвърляйки я на струя, когато го оплиска по лицето.

— Подлагаш на тежко изпитание търпението ми — каза той и отри с ръкав намокрената си буза. Усмивката му беше зейнала безизразно от потиснатия гняв.

— Ти унищожих семейството ми — отвърна му Китана. Гласът ѝ беше равен, не издаваше никакви чувства. — Принуди майка ми да се самоубие. Аз съм твоят вечен враг. Можеш да ме убиеш веднага, ако смееш.

Кан се изкиска.

— Глупаво дете. Живият червей на въдицата привлича по-голям улов от мъртвия.

Той рязко дръпна юздите и черният му кон се изправи на задните си крака, после се изви в полукръг и подсилените му с ребра, лишени от пера криле се разлюляха и изпърхаха.

— Китана не се нуждае от вода, тъй че нека се съобразим с желанията ѝ! — каза той, след като отново бръкна с черпака във ведрото с вода и го показа към другите каторжници, оковани в дървените клетки в камерата.

Последва жадно ръмжене и шум на мляскащи уста. През решетките се протегнаха ръце и мръсните им, покрити със струпеи пръсти се загърчиха алчно.

Кан задържа още малко черпака във въздуха, оставяйки затворниците да изпаднат в безумна ярост, наслаждавайки се на властта, която имаше над тях. След това го обърна и водата се изплиска на пода.

— Днес — обяви той — няма пиячка за никого.

Дрезгави стонове се надигнаха около него. Кан хвърли изпълнен със злобно задоволство поглед към Китана и пришпори коня си, без да каже нито дума повече.

Соня и Джакс стояха в основата на висок гранитен хребет, а мракът зад тях тътнеше от дивашките викове на втурналия се по петите им Изстребителен отряд.

— Наясно ли си с плана си как нашият страхотен фитнес и бойна подготовка ще разкарат тия типове? — попита я Джакс и се озърна притеснено през рамо.

— Аха.

— Май нещо не действа.

— В такъв случай те съветвам да се напънеш още повече, скъпи ми приятелю — отвърна му тя и го стисна за рамото.

Двамата се закатериха нагоре, впивайки нокти в канарата, за да избягат от преследвачите си. Краката и ръцете им събаряха прахоляк и камъчета по стръмния рид, а мускулите им като че ли щяха да се пръснат от налягане. След малко се добраха до една скална издатина и бързо погледнаха надолу към едва открояващата се в далечината низина.

От това, което видяха, дъхът им секна.

Призрачно красиви останки на отдавна изгубена цивилизация се простираха в окъпаната от лунните лъчи далечина. Зидани сгради, широки павирани площи, статуи и релефи ограждаха долината от двете страни. Точно под краката им тясно стълбище, изсечено в самата планинска скала, се виеше на спирала и отвеждаше надолу към руините.

— Това да не е планината Гайа, за която ми говореше? — попита Джакс.

— Така ми се струва — отвърна Соня.

— Е, като оставим пейзажа настрана, надявам се, че си е струвало да идваме чак дотук — той огледа пръстите си и се намръщи неодобрително. Бяха много зле ожулени от катеренето. — Доста е...

Пронизващият вой на бойните рогове го прекъсна. Двамата се обърнаха едновременно, погледнаха назад и видяха Шао Кан в началото на търкалящ се черен облак, гърдите на крилатия му кон бяха облечени в броня, а до него яздеше Синдел на собствения си въздушен кон. След тях по земята тътнеха копитата на легиони кентаври и Изстребителни отряди.

При това положение Джакс се отказа от всякакви спорове.

Без да губят повече време, двамата се запускаха по каменните стъпала.

— Що за място е това? — попита Джакс, без да очаква отговор. — Не забелязвам пощенски кутии, на които да пише, че това е храмът на Старите богове.

Соня се огледа. Навсякъде около тях към небето се извисяваха величествени архитектурни останки. Точно пред тях се виждаше

здание, построено от свършени каменни блокове, сводестият път към което бе ограден от статуи, приличащи на гладиатори с шлемове.

Джакс пристъпи към една от статуите с човешки бой и започна да разглежда изсечените в нея йероглифи.

— Обзалагам се, че е някакъв мемориал — каза той.

Соня се приближи да погледне, но преди да успее да му отвърне, двамата се стреснаха от появата на двама бойци, скочили безшумно от каменната тераса над главите им.

Мъчейки се да се съвземат от изненадата, те отвърнаха с вихрушка от ритници и саблени удари по посока на сенчестите нападатели. Сред колебливите лунни лъчи не стана ясно кой какво точно прави и на кого.

А после Соня дръпна един от противниците към себе си и очите ѝ мигом се разшириха от изумление.

— Лиу? — извика тя.

— Соня?

Джакс се спря объркан.

— Ти да не познаваш този фукльо?

Докато гледаше към тях, един прав ритник в брадичката изпрати Джакс да седне на задника си.

Лиу го изгледа, сякаш нищо особено не се беше случило.

— Това да не е Джакс?

— Аха — отвърна му Соня. После кимна с брадичка към жената, която беше нокаутирала Джакс. — А тази коя е?

— Соня, това е Джейд; Джейд, това е Соня — каза Лиу. — Извинявайте за засадата. Помислихме, че сте челният отряд на Кан.

Джакс се изправи, търкайки челюст с едната си ръка и протягайки свободната към Джейд.

— Майор Джаксън Бригс — представи се той с едва прикрита усмивчица на възхищение по лицето му. — Поздравявам ви, имате страхотни крака. За ритане, искам да кажа.

Соня не беше в настроение да гледа как един ученик се бърка в нещата на сведущите.

— Къде е Китана? — обърна се тя към Лиу.

Той се поколеба.

— Е...?

— Отвякоха я. Скорпион я отвлече.

— Ти си изгубил Китана? И после си довел със себе си някаква непознатата?

— Джейд ми помогна да стигна дотук — каза Лиу. — Можем да й вярваме.

— Ако питаш мен, преценките ти са гнили.

Лиу я погледна смаян. Ако питаха него, тъкмо преценките на Соня не струваха пукната пара и бойните рогове, ечащи по склоновете зад тях бяха най-доброто доказателство за това.

— Благодарение на теб Изстребителните отряди на Кан са се закачили на опашката ни — каза той.

Джакс пристъпи към тях.

— Може ли едно предложение? Да оставим тия глупости настрана и да се погрижим за по-съществени неща. Например как да останем живи.

Соня продължаваше да гледа Лиу в очите.

— Къде е Райдън? Той е този, който имаше някакъв план...

— Огледахме — отвърна й Лиу. — Още го няма.

— Значи просто ще си седим тука и ще чакаме това говедо да се появи? — обади се Джакс.

Лиу поклати глава.

— Соня е права. Без Райдън нямаме никакъв шанс.

— Никога не преставай да се надяваш... — отекна глас някъде над тях.

Стреснати, всички вдигнаха като по команда глави и видяха как Райдън скочи от един скален храм и се приземи в кръга между тях.

— ... поне не в самото начало на играта — довърши Райдън изречението, което бе започнал от покрива на храма.

Те зяпнаха в него, зашеметени и слисани.

Беше се променил доста, откакто го видяха за последен път. Беше се променил направо до неузнаваемост. Дългата му коса беше обръсната, нямаше я монашеската роба, заместена от впит в тялото му кожен боен комбинезон.

Той усети удивлението в очите им и сви рамене.

— Смених си малко фасона, с благословията на Старите богове, с които наскоро се срещнах — поясни той, след което кимна с брадичка към Джейд. — Кое е това гадже?

Лиу му обясни.

— Е, надявам се, че може да чисти също толкова добре, колкото добре изглежда — каза Райдън. — Защото аз очаквах да намеря тук екип от бойци. А вместо това намирам бойци, които воюват помежду си.

— Чакай малко — намеси се Соня. — Ние току-що минахме през адск...

— В сравнение с това, което ни предстои, не сте преминали през нищо — срязва я той. — Къде е Китана?

Последва неловка тишина. Всички погледи се насочиха към Лиу.

— Пленена е от Кан — каза той, свел очи. — Вината е моя.

Лицето на Райдън остана безизразно, докато смилаше лошата новина.

— Не става въпрос за вина — каза той най-сетне. — В това нещо сме всички заедно. Всеки от нас трябва да поддържа и да помага на останалите. Като в семейство. — Той хвърли поглед към Джакс. — Каква е тази работа с ръцете ти?

Джакс се навъси.

— Познавам те точно от една минута и вече започваш да ми се караш?

— Видях те как се биеше там. Имаш качества, но ръцете не са твоята сила. Те са твоята слабост.

Джакс го изгледа обиден.

— Мерси за забележката, но тези неща тук са произведение на изкуството.

— Единственото, от което имаш нужда, е вярата в самия себе си — каза Райдън и поклати глава. — И заявявам това за всички, не само за Джакс.

— Виж какво, вярата си е вяра, но ние трябва да върнем Китана — намеси се нетърпеливо Лиу. — Без нея не можем да затворим Портала.

— Лиу е прав — обади се Джейд. — Ако Кан я държи в Отвъдния свят, трябва веднага да отидем там.

— И как точно предлагате да го направим? — попита Соня.

— Последвайте ме и ще видите — каза Райдън.

След което той тръгна по пътя надолу в пропастта, като им даде знак да го последват, и ги поведе между величествените каменни строежи.

А близо до градските порти, много близо, бойните крясъци на отбраните войски на Кан процепиха яростно нощта.

Стояха сред кръгъл площад, обграден от каменни колоси, фигури на мъже и жени с мощни, идеализирани пропорции и израз на храбра решителност по скулптираните им лица.

— Това са статуите на шампиони, паднали в Смъртоносна битка преди векове — поясни Райдън, сочейки им към паметниците. — Освен това всички те са мои приятели, с които говорих, когато всичко започна.

Той пристъпи в самия център на площада, разпери ръце и вдигна глава към небесата.

— За кого се мисли тоя? — прошепна Джакс в ухото на Соня. — Мойсей, който ще раздели Червено море?

Соня гледаше към Райдън, без да казва нищо, стиснала треперещите си устни. Знаеше, че силите му го напускат. Знаеше, че им остава твърде малко време.

Малката група чу бойния ек на тропети зад себе си и се извърна към източника на звука. Шао Кан с цялата си армия се спускаше надолу към пропастта.

Соня отново погледна към Райдън. Ръцете му все още бяха разперени нагоре и от широко разтворените им пръсти се виеха като змии електрически мълнии.

— Когато си готов, Райдън — каза тя и извърна едното си око към тътнещите зад тях легиони.

Райдън погледна крадешком към настъпващия враг и удвои усилията си. Енергийният пукот около ръцете му светна ярко, започна да пулсира от светлина и изведнъж се концентрира в нещо, напомнящо лазерни лъчи, които се изстреляха към статуите, обграждащи кръглия площад, свързвайки всяка от тях с изправения в центъра Райдън като спици на огромно колело. Енергийните лъчи мигновено се умножиха, кръстосаха се, заплитайки се в зашеметяваща синкаво-бяла паяжина, която свърза Райдън със статуите и статуите помежду им. След няколко секунди всички нишки се сляха, покривайки Райдън и спътниците му във вихрен енергиен купол.

На по-малко от миля разстояние от тях Шао Кан дръпна юздите на коня си и погледна през рамо към Синдел.

— Използвай бойния си вик! — изкомандва я той. — Унищожи всичко!

Тя охотно се подчини.

Слязла от коня си, пристъпи пред бойните редици на безчислената армия, пое си дълбоко дъх и нададе раздиращ тъпанчетата вой, който сякаш изпълни нощта, високочестотна канонада, от която двете страни на бездънния каньон се разтърсиха и затътнаха.

Писькът ѝ се понесе по улея на пропастта като пожар, препускащ все по-близо към току-що отворения от Райдън Портал, а в същото време каменните стени на пропастта буквално се взривиха, разкъсани на молекулярно равнище от ударната вълна. Канари се откъснаха от местата си и се затъркаляха надолу. Гейзери от камъни и пръст полетяха нагоре във въздуха. По дъното на долината строежите, издържали хиляди години на атаките на климата и природните стихии, се разтърсиха, без да могат да удържат на напора. Разрушителни пукнатини плъзнаха по стените на руините и ги накараха да хлътнат и рухнат.

Райдън промълви безмълвна молитва. Навсякъде около него се срутваха колони, здания се превръщаха в прах и статуи на герои рухваха на жалки отломки.

Времето бе изтекло.

— Сега! — извика той с цяло гърло, след което сграбчи ръката на Соня и скочи в цепнатината между двете измерения. Тя на свой ред се протегна към останалите и всички свързаха ръцете си в жива верига.

Един след друг те бяха засмукани от Портала, който се затвори зад тях с брилянтен проблясък на мълния тъкмо когато виещите, проклинащи Отвъдни стигнаха до него, оставайки на повърхността на Земята.

— Това наистина беше забавно — каза Синдел, изправила се сред предизвиканото от нея опустошение.

Кан подкара коня и спря до нея с лукава усмивка на лицето.

— Най-последно попаднаха в капана ни — каза той. — Продължавай според плана. Ще те чакам да се върнеш в Отвъдния свят.

Синдел му кимна мълчаливо и се загледа след Кан, който впи шпори в мускулестия гръден кош на своя жребец, подканяйки го да

разпери крилете си.

После Кан се възнесе към снишилото се сиво небе и след него се развя черната нишка на зловещия му кикот.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато примигнат с очи и героичната група се шмугна в Отвъдния свят през Портала, чиято зеница се затвори след тях с безвъзвратно енергийно изпукване.

Джакс зяпна в ръката си, която пред очите му премина от фазата на безтелесното състояние в нормална маса и форма.

— Кожата ми гори, а отвътре замръзвам. Сякаш са ме пъхнали в микровълнова печка или нещо подобно.

— Преходът между световите изисква временна дезинтеграция на физическата ни форма — поясни Райдън, докато изтупваше прахта от себе си. — Човек така и не може да привикне.

— Аз пък изобщо не ща да привиквам — каза Джакс.

— И това важи за всичко наоколо.

Той с ужас огледа околния пейзаж. Широкият проход, проснал се пред тях, беше нацвъкан и опустошен, заобиколен от рушащи се, потънали в плесен руини и канавки, пълни с воняща тиня. Недалече от мястото, където се бяха озовали, усуканите останки на мотриса лежах изхвърлени посред пътя ѝ, прекъснат внезапно някъде между Земята и Отвъдния свят. Върху нея бяха накацали като хищни птици стотици крилати шоканци, които разкъсваха останките на пътниците с алчна ненаситност.

— Боже мой! — промърмори Лиу. — Всички тези хора...

— Това е от смесването на двата свята — каза Райдън. — Времето е нашият враг. Засмукани между двете измерения без никаква защита, те така и не са разбрали какво се е случило.

Джакс поклати глава.

— Това е истински кошмар.

— Трябва да го спрем — каза Соня.

— Мога да ви заведа в затвора, където пазят Китана — намеси се Джейд.

Райдън я изгледа внимателно.

— И къде се намира той?

— Отвъд онзи хребет — отвърна тя и посочи към дългия рид, прекосяващ хоризонта като гръбнак на динозавър. — Там са пленени хиляди души. Най-добрите борци на Земята.

Погледът на Райдън издаваше нескрито подозрение.

— И ти си била там?

Лиу го погледна, раздразнен от неговата неприязън.

— Слушай, ако не беше Джейд, аз нямаше да съм тук — избухна той. — И освен това тя е единственият шанс, с който разполагаме в момента.

Другите се спогледаха неуверено, очаквайки решението на Райдън.

Най-сетне той кимна.

— Тръгваме с Джейд — обяви той.

Лиу се спъна в нея съвсем случайно, докато следваше Джейд по кралския път. Полупокрита с кал край една сринала се стена, тя представляваше изкусна мозайка, изобразяваща крал Джерод, кралица Синдел и младата Китана, бившата кралска фамилия на Едения, застанали сред великолепието на парка около техния замък.

С лице, посърнало от мъка и вина, той се сниши над плочата и избърса мазния пласт кал, покриващ лика на Китана.

Лиу все още се взираше мълчаливо в мозайката, когато забеляза сенки, падащи върху нея, вдигна глава и разбра, че всички останали се бяха скупчили зад него.

— Добре ли си, братле? — попита го Джакс.

Но преди да успее да му отговори, петимата дочуха нечовешки боен вик някъде близо до тях, главите им се извърнаха мигновено и бяха обзети от внезапна вълна на изненада и ужас.

Шийва се беше изправила като хиндуистка богиня на покрива на един храм от другата страна на пътя, вдигнала многобройните си ръце около тялото си, а юмруците ѝ биеха във въздуха с нескрита ярост. Докато те я гледаха зяпнали, тя скочи от покрива и се приземи сред облак прах.

— Какво е това, Господи? — каза Джакс.

— Хайде, партньоре — отвърна Соня, — мислех, че си падаш по едрите жени.

Шумът на обути в ботуши крака отново ги накара да извърнат глави назад. Синдел с отбор воители на Отвъдния свят се бяха появили

от недрата на рухналите здания покрай пътя, готови да блокират отстъплението им.

— Какъв чудесен ден за кръвопролитие! — изкиска се Синдел.

Очите на Райдън се стрелнаха към Джейд.

— Те са знаели, че идваме.

— Очевидно — отвърна му тя. — Нали ни проследиха.

— Може би — каза Райдън. Но тонът му прозвуча на границата на неверието. — Всяко зло за добро. Синдел ни трябва, за да затворим Портала завинаги.

— Ти се заеми с кралицата — каза му Лиу, след което посочи към Шийва. — Аз поемам тази прищявка на природата.

Райдън кимна в знак на съгласие. После се обърнаха в различни посоки, като Райдън се понесе стремително срещу Синдел, а Лиу връхлетя срещу Шийва с колоездачен ритник, който отпрати многогорския звяр назад и я стовари в стената на храма зад нея.

Приземил се леко на пръстите на краката си, той я последва без колебание.

Когато скочи през зейналата в стената дупка, Шийва вече се бе изправила на нозе и се метна към него, а ръцете ѝ заиграха пъргаво в смъртоносен танц около тялото ѝ, поразявайки го с вихрушка от ритници и юмручни удари, като всеки следващ беше по-силен и поточен от предишния. Той блокираше, отблъскваше, отбягваше, но юмруците ѝ връхлитаха от всички страни наведнъж и за него се оказваше просто невъзможно да се защити. Докато изнасяше свитите си лакти, за да се предпази от двойния удар с остроото на двете ѝ горни длани, долните ѝ ръце отмятаха нагоре и отблъскваха неговите ръце встрани, разделяйки ги, отваряйки тялото му за главния преден удар на атаката ѝ. Преди да успее да се съвземе, свитите ѝ стъпала го изритаха в корема, изкараха му въздуха и го свалиха на колене.

Зашеметен, кашлящ, сгънат на две, той едва се съвзе навреме, за да избегне тежкия като преса сблъсък с туловището на Шийва, изнизвайки се встрани от пътя ѝ, когато тя се стовари на цяло стъпало по пода на храма и плочките по него там, където преди миг беше коленичил, се натрошиха. Веднага след това тя отново се изстреля във въздуха, в негова посока, и двата ѝ крака се забиха надолу със силата на пилотонабивачка. Той успя някак да се задържи една стъпка пред

нея, стегнал като пружина свръхразвитите си крачни мускули, за да отскочи в салто като от трамплин.

Но Шийва изглеждаше неуморима. И непреклонна. Тя се хвърли срещу Лиу с невероятна за чудовищното ѝ тяло скорост тъкмо когато излезе от кълбо и нанесе в брадичката му мощен ъперкът, който го повдигна от пода. Той полетя във въздуха като парцалена кукла, тялото му прониза тавана на храма, тупна върху една външна тераса и все още се мъчеше да се съвземе, когато Шийва излетя нагоре през зейналата дупка, а мускулите на гърба и раменете ѝ се бяха стегнали в пружинираща маса.

Когато се появи, драскайки с многобройните си крайници по терасата, Лиу скочи на стъпалата си, сгъна десния си крак и ѝ нанесе страничен ритник в туловището, като бедрото и поддържащото го стъпало се извъртяха леко и големият пръст на стъпалото му я улучи със саблен удар в края на дъгата. Тя изпъшка и се олюля като пияна, сгъна се на две и четирите ѝ ръце се отпуснаха около кръста.

Лиу пристъпи, за да нанесе следващия си удар, приближи се още повече...

Но докато осъзнае, че го бяха измамили, беше станало твърде късно. Устата ѝ се разтвори в гневен рев, Шийва се изправи рязко и се метна напред с як като воденичен камък ритник, който го срути по гръб с унищожителната си сила.

Тя застана за миг срещу него, с лице, сгърчено от брутален, безумен гняв. После скочи високо във въздуха и полетя надолу, прибрала коленете си едно до друго, точно над Лиу, с пети, насочени право в черепа му.

Но преди траекторията ѝ да завърши, към гърба ѝ полетя мълниеносен ритник, който я повдигна нагоре и навън в права и непрекъсната линия, и я изхвърли в другия край на терасата.

— Съжалявам, дечица — каза Райдън. Той плесна театрално с ръце с вид по-скоро на готвач, приготвил специално блюдо, а не на боец, извършил спасителна операция, която можеше да се окаже въпрос на живот и смърт. — Край на любовната среща.

Все още полегнал зашеметен на пода на терасата, Лиу се загледа как Райдън се хвърли върху Шийва и започна да ѝ нанася барабанна серия удари. Но все още неотписана, противничката му сама премина в

нападение, притискайки главата му с две от ръцете си и нанасяйки му множество смазващи удари с другите две.

Макар изненадан от нахалството ѝ, той някак си успя да скочи с двата си крака върху гърдния ѝ кош и служейки си с него като с трамплин, отскочи със задно салто и се отскубна от мъртвата ѝ хватка.

— Не може да бъде! — изкиска се Шийва ликуващо, със светнали очи. — Великият Райдън преминава в отбрана? Безсилен тук, в Отвъдния свят?

— Знанието е сила — отвърна ѝ Райдън. — А аз знам, че все още мога да надвия една кучка като теб.

— Ако наистина вярваш в това, значи не знаеш нищо — каза тя, след което се завъртя в циганско колело към Райдън и го изрита към близкия куп каменни отломки.

Райдън грабна едно голямо парче от разбитата стена и го поднесе, за да се предпази с него, но само един удар от страна на Шийва го разби на малки късчета. Засмуквайки дълбоко въздух с ноздрите си, той отново скочи на крака и я заблъска по лицето с комбинация от ритници, челни удари с кокалчетата на пръстите си и саблени махове с острото на китките си.

Двамата противници продължаваха да се налагат от единия край на терасата до другия, като безмилостно се нахвърляха, ритяха и замахваха с ръце един към друг. На всеки сполучлив удар на Райдън Шийва му отговаряше — четири — пет свои, без да му даде възможност да вземе надмощие... и той усети, че започва да се изтощава.

За миг забеляза няколко дрипави стенни пана, провиснали на едно въже на стената край него, и си състави припрян, отчаян план — като знаеше, че ако този план се провалеше, щеше само да разгневи още повече чудовищния му противник.

Той се придвижи бързо, сграбчи въжето, дръпна го надолу и тръгна срещу Шийва, замахна с въжето и уви ръцете ѝ като с ласо, пристягайки ги изпънати по дължината им с бързо усукалото се и здраво въже.

Тя зарева и се замята от ярост, но Райдън си беше осигурил открития достъп до туловището ѝ, от който се нуждаеше. Без да ѝ даде възможност да се отскубне, той изпълни съвършено четворно салто,

при което петите му се стовариха със съкрушителна сила в якия и кръст и я изхвърлиха през ръба на терасата.

Миг след това тя се срути долу на площада пред храма с болезнен тътен на прекършена плът.

Райдън се надвеси през каменното перило на терасата и видя как се гърчеше безсилно сред локва кръв. После гърбът ѝ се изви в дъга нагоре от павирания с каменни плочи площад, очите ѝ се извъртяха и тя нададе задавен, смъртен рев, а ръцете ѝ се загърчиха в последни спазми.

Запъхтян и усещайки болка във всичките си мускули като от развален зъб, Райдън се обърна да види как е Лиу.

— Най-сетне нещо да свърши благополучно — въздъхна Джакс, загледан към излизащите от храма Райдън и Лиу.

Двамата изглеждаха малко поочукани, но като цяло си бяха здрави и читави, което до голяма степен можеше да се каже и за него самия след собствената му свада със Синдел и групата Изстребители.

„Синдел и Изстребителите, а — изсумтя той наум. Звучи като име на някаква адска рок група“.

Повлякъл за врата изпадналата в безсъзнание Отвъдна към приятелите, той грубо я пусна на земята.

— Кой се справи с нея? — попита Райдън и кимна към Синдел.

— Видях, че скочи да помогнеш на Лиу и я изненадах откъм гърба — обясни Джейд.

Лиу я прегърна през раменете.

— Нали ви казах, че ще свърши работа — каза той и се усмихна тържествуващо.

Райдън не показа с нищо, че е убеден. Подритна с ботуша си Синдел и я изгърколи по гръб. Гръдният ѝ кош се надигаше и свиваше почти недоловимо.

— Добре — каза той. — Трябва да останем силни. Вече разполагаме със Синдел, която ни е нужна, за да затворим Портала.

— Но не разполагате с Китана — каза Джейд.

Той я изгледа.

— Не — отвърна Райдън. — Не разполагаме.

— Този шокански затвор — каза Соня. — Можеш ли да ни покажеш как да проникнем в него?

Джейд кимна, после коленичи и начерта някаква скица с пръст върху прахта по плочите, запълвайки я с подробности от плана на затвора.

— Тук има един таен вход — каза тя — през който се измъкнах...

Те се скупчиха около скицата и я заслушаха внимателно.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Много часове и още повече мили по-късно Райдън и неговата група се озоваха на върха на един черен, пустинен връх, лишен от каквато и да е почва и растителност. Бяха се загледали към шоканската каторга в стръмната урва долу. Бяха носили овързаната Синдел, сменяйки се на двойки и сега безсъзнателното ѝ тяло лежеше на вързоп в краката им.

Джейд бръкна в торбата на кръста си и измъкна тежко, навито на кръг въже, притегна единия му край на каменна издатина и го хвърли надолу по стръмния каменен бряг на урвата.

— Дори нощем каторжниците са принудени да работят в двора на затвора — обясни Джейд, загледана надолу в развиващото се въже. — Китана ще е сама.

— Аз тръгвам пръв — обяви Лиу.

Той се хвана за въжетото и започна да се спуска на ръце надолу към бездната.

След десетина минути той стъпи на дъното и безшумно се придвижи към караулката при външната ограда на затвора. Приведен, той скочи нагоре и изненада часовоя със саблен удар на дланта в тила му, изпращайки го в царството на сънищата. После се озърна през рамо и даде знак на приятелите си. Всички, с изключение на Райдън, който остана да пази Синдел, се запускаха по стръмната скала след него.

— Всеки знае ли си задачата? — прошепна им той, когато всички се събраха. Бяха се снишили зад някакво грубо рудокопно съоръжение.

— Аха — отвърна Джакс. — Ние поемаме тъмничарите, ти отмъкваш момичето.

Без да каже повече нищо, Лиу се понесе пред групата.

Проходът към залата за новопостъпили каторжници се намираще точно там, където Джейд им беше обяснила... нещо, за което Лиу си обеща, че при първа възможност ще го спомене непременно на Райдън.

Той излезе от тунела и се озова на една скална издатина, пропълзя до ръба ѝ и набързо огледа обстановката долу. Китана се

намираше в една от малките клетки, висящи на дебели въжета, завързани за тавана на помещението, и гледаше безпомощно през дървените ѝ решетки.

Лиу си пое дълбоко дъх. Джакс и компания междуременно се бяха справили с голямо множество тъмничари из двора, прокрадвайки се към тях в сенките и нанасяйки им мълниеносни, безшумни удари. Сега беше дошъл неговият ред.

„Окей, помисли си той. Всичко по реда си, едно по едно. Първо — как да стигна до пода, без да си прекърша врата?“

Той пропълзя още повече към каменната издатина, на която беше кацнал. Една от обтяжните жици, изпъната над клетката на Китана, минаваше почти пред него. Ако само успееше да се хване за нея, щеше да може да се спусне...

Протегна се на пръсти, докато горната част на тялото му не се изпъна извън ръба, после изпъна ръце колкото можеше напред и пръстите му се разтрепериха от напрежение. За миг си помисли, че няма да успее, помисли си, че ще изгуби равновесие и ще се запремята надолу в пространството... но най-накрая, с внезапен прилив на облекчение, успя да сграбчи кабела и дясната му ръка, а после и лявата, го стиснаха здраво.

Отново изпълни дробовете си с въздух, стисна с всички сила кабела, изтласка се от скалата и се запуска с ловкостта на маймуна надолу към затворническата пещера.

Веднага щом стъпалата му се опряха в пода, той се затича към клетката на Китана, отмятайки глава назад, за да погледне нагоре към нея и да прецени как би могъл да я измъкне.

Очите им се срещнаха.

— Лиу! — ахна тя полушепнешком и на лицето ѝ се изписа изненада и облекчение. — На стената има въртящ лост! С него клетката се спуска надолу!

Той панически се огледа за лоста и очите му продължиха да шарят, когато от една сумрачна кухня зад клетката се показа Барака със зловеща усмивка, която откриваше металните му зъби.

— Добре дошъл, жалко човече — каза той, излизайки на светло. Очите му блестяха в алчно очакване над полюшващата се по тялото му черна униформена роба на началник на стражата. — Никой не може да се измъкне от моя затвор.

Чу се смразяващо пощракване на стоманени нокти, излизаци от скривалищата си по кокалчетата на пръстите му, след което Барака се хвърли срещу Лиу.

Лиу залегна светкавично, едва измъквайки се от режещото свистене на ноктестите резове на мутанта, и му отвърна с рязък ъперкът в брадичката, от който противникът му се олюля настрани, към една от празните клетки.

Възстановил равновесие, Барака нададе зверски рев и отново се хвърли към него, насочил двата си увенчани с нокти юмруци в средата на гръдния кош на Лиу. Но младежът се изви странично само миг преди да бъде прободен и с тяло, превърнало се в невидим вихър, нанесе страничен ритник в туловището на Барака, който го прикова към пода.

— Скачай! — изрева началникът на стражата и между щръкналите му зъби изхвърчаха дебели струи слюнка. — Какво чакате още, тъпаци?

С настръхнала от тревога кожа Лиу хвърли поглед нагоре.

Високо над пода на пещерата — по-високо дори от скалния ръб, от който беше скочил самият той — от гредите, като огромни прилепи бяха провиснали с главите надолу двама стражи — номади. Веднага щом ги забеляза, те полетяха устремно с главите надолу, резове на прасците им изсвистяха във въздуха, а мечовете в ръцете им се насочиха към Лиу.

Прихванат от двамата нападащи воини, той плътно присви коленете си и отскочи нагоре във въздуха, после ги раздвои в ножица във въздуха и ги изрита в лицата... за да установи, че шлемовете им поеха по-голямата част от инерцията и на практика обезсмислиха удара, който им бе нанесъл.

Вътре в клетката си Китана бързо се огледа за някаква нова засада и забеляза още един тъмничар — номад, който се беше понесъл към Лиу.

— Лиу, натам! — извика му тя и посочи бързо през решетките на клетката.

Докато Лиу се извърщаше в посоката, която му беше указала, номадът удари двата меча в ръцете си и изхвърли енергиен лъч, който се стрелна надолу и изплющя като червеникавооранжев камшик. Той отскочи бързо от пътя му и видя как лъчът се люшна безопасно край

тялото му, изплющявайки в пода до краката му и превръщайки камъка на прах.

Лиу прецени дали си струва да потърси укритие, реши, че нищо около него не можеше да му предложи защита и веднага премина в атака. Затича се към залягащия номад, скочи високо и от въздуха стовари стъпалата си в него, оставяйки го без дъх.

Стражът се срути на пода с оглушителен трясък на бронята и изтърва единия от мечовете си.

Лиу сграбчи меча и го размаха войнствено срещу първоначалните си двама нападатели. Единият от тях се понесе право срещу него, режейки въздуха със собствения си рев, но Лиу пристъпи встрани и бързо изрита меча от ръката му, чупейки го на две с концентрираната сила на удара си. Когато другият номад се понесе в атака, Лиу се отхвърли със скок срещу свирепото същество, изпълнал здраво стегнатите си в коленете крака и му нанесе удар, от който съществото диво се завъртя настрана, отхвърча към стената на пещерата и се размаза.

Но Лиу беше събрал достатъчно опит, за да го заблудят, че му е останало време за отдих. Тук все още бяха Барака и номада, когото отчасти бе обезоръжил преди малко.

Той се огледа, видя, че двамата се приближават от различни страни — Барака от ляво и стражът от дясно — и се приготви да посрещне атаката им.

Барака се понесе пръв, но нещо в движенията му, лекото колебание в стъпките му предупреди Лиу, че мутантът цели само да отвлече вниманието му. Той бързо се извъртя срещу номада тъкмо когато съществото се беше понесло към него и използвайки двете половини на енергийния му меч за лостове, ги заби в стената, извъртя се около тях и нанесе премазващ ритник в лицето на тъмничаря.

Чу се силно изпукване и вратните прешлени на номада се скършиха. Съществото рухна на пода в гърчеща се купчина.

„Остава още един“, помисли си Лиу и хвърли крадешком поглед нагоре, за да се увери, че Китана е в безопасност.

Очите му се ококориха. Номадът, когото преди малко беше отпратил към противоположната стена на пещерата, се беше съвзел и сега се катереше към клетката на Китана, драпайки с ръце към нея като някакъв огромен, облечен в броня стършел.

— Убий я! — изрева Барака към тъмничаря, след което скочи към Лиу, разтворил пръстите си, увенчани с ноктоподобните остриета, и тъмната роба изплющя около тялото му.

— Не мисля така — отвърна Лиу.

Готов да понесе неизбежната болка, Лиу отклони силата на пробождащите остриета на Барака с двете си голи ръце и усети как остриите като бръсначи резове захапах дланите и пръстите му. След това се понесе към стената с няколко последователни премятания на ръце, измъкна двете парчета на енергийния меч, които беше забил в нея, и започна да се катери по стената към клетката, като използваше жлебовете, връзвани от остриетата, за да се захваща в тях с ръце.

Кръв зашуртя от прорезите по дланите му, окървави кокалчетата на пръстите му и потече по ръцете и ръкавите на ризата му. Без да обръща внимание на раните си, Лиу се катереше нагоре, приковал поглед в Китана. Тя държеше номада на разстояние от себе си с вихрен бараж от вретеновидни ритници, но той се беше увесил на клетката и в момента трошеше дървените ѝ пръти, напъвайки да проникне вътре.

Съсредоточил цялата си сила, Лиу се отхвърли от стената с ръце и крака и с жабешки скок се озова върху покрива на клетката. За няколко мига не можа да направи нищо друго, освен да се постарее да застане здраво на краката си. След което се пресегна надолу, сграбчи номада за еполетите на раменете му и го издърпа при себе си върху клетката.

Двамата започнаха да си разменят толкова бърза серия от ритници и юмручни удари, че сякаш се сляха в мъгла, сражавайки се от единия до другия край на клетката, и от движенията им тя започна опасно да се люшка в края на въжето, на което висеше.

Извъръщайки се ловко и залягайки, за да отбегне ударите, мъчейки се да се задържи, Лиу бързо хвърли поглед надолу към Барака, забеляза гротескното му, извърнато нагоре лице под себе си... и внезапно съзнанието му засече, че не бе зърнал още нещо, което определено трябваше да види.

Не беше видял Китана в клетката.

„Тя е изчезнала, изкрещя съзнанието му. Няма я!“

Той усети надигащата се, спираща сърцето паника, която за миг разби рационалната му мисъл и остана открит за удара, който номадът

не се поколеба да му нанесе, и който го отпрати към самия ръб на покрива на клетката.

Докато Лиу се олюляваше, за да запази равновесие, номадът пристъпи към него, след което с конвулсивно движение прибра ръцете си навътре и насочи към него лактите си, от които излетяха две остриета с триъгълна форма. Те се понесоха към Лиу и за малко не го поразиха, после се завъртяха в кръг и се прибраха като бумеранги в изстрелващите ги цеви.

Продължавайки да се олюлява на самия ръб на клетката, докато се мъчеше да разпреди тежестта си така, че тя да престане да се клатушка под него, Лиу разбра, че няма да може да избегне втори път изстрела от упор на тези неща... а съдейки по гадната усмивка на лицето му, номадът също го беше разбрал. Сега той се забавляваше с него като котка с някое мишле, на което не остава много живот.

— Довърши ги! Довърши ги и двамата! — изрева Барака отдолу.

Лиу усети, че сърцето му подскочи от надежда и възбуда. Какво имаше предвид началникът на каторгата?

„Двамата?“

Номадът вдигна ръце, подготвяйки се отново да изстреля смъртоносните стрели...

И точно в този миг Китана скочи на покрива на клетката зад него и стовари двойния си въздушен ритник в гърба на съществото. Номадът се олюля, летящите резове на лактите му изхвърчаха встрани от определената мишена и единият изсвистя покрай рамото на Лиу. Другият отскочи и перна опорното въже, разрязвайки го наполовина, при което клетката лудешки се завъртя на една страна. Двамата се метнаха към номада и го поразиха в гръдния кош, докато той безпомощно се олюляваше. Съществото полетя с крясък надолу към каменния под на пещерата.

Лиу скочи към Китана. Дебелото въже се охлаби още малко, стоманените му нишки се изпънаха от тежестта и клетката се плъзна почти с една стъпка надолу към пода. Китана се олюля, замалко да се повали настрана, но успя някак да се задържи на краката си.

Въжето се откъсна още малко.

И още малко...

Разбрал, че всеки момент ще се скъса изцяло, Лиу подскочи право нагоре, сграбчи горния му край с едната си ръка и протегна

другата в кука, обгърнала кръста на Китана. Внезапното му движение ускори неизбежното, като докъса стоманения кабел точно под мястото, където го беше стиснал.

С див крясък, който раздра пещерата, Барака се опита да пропълзи встрани от срутващата се клетка. Но тя полетя право надолу към пода и преди да успее да се измъкне, се стовари върху него и го премаза под тежестта си.

Притиснал здраво Китана към себе си, Лиу се люшна и се приземи на относително безопасната близка каменна издатина, после надникна надолу към разбитите останки от клетката. Ручейчета кръв потекоха под нея и плъзнаха бавно по каменния под.

— Барака загина във вярна служба на своя господар и повелител, Шао Кан — промърмори Китана. — Не бих могла и да си представя по-подходящ край за него.

Лиу кимна мрачно и я обгърна с двете си ръце.

— Казах ти, че няма да те загубя — каза той и я придърпа към себе си.

Тя вдигна красивото си лице към него с усмивка, която обещаващо много.

— Тъкмо бях започнала да се съмнявам — отвърна Китана.

Лиу се поколеба за миг, след което се наведе да я целуне... но преди да успее, двамата чуха силен, предупредителен вой на рог откъм двора на каторгата.

— Давай да изчезваме оттук — каза той и кимна към ниския проход, през който беше пропълзъл в пещерата. — Ще имаме време за това по-късно.

— Да — отвърна тя с блеснали очи. — А когато това време дойде, уверявам те, че ще си е струвало да се изчака.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кан стоеше изправен до Шиннок в бойния си кабинет, загледан през големия петоъгълен прозорец към прогнилото величие на своето кралство.

Той посочи с властен жест към надигащите се недалече кули.

— Виж семената на разрухата, които разцъфват пред нас!

Това сякаш подежда като сигнал за яростния пристъп, който разтърси земята само миг след като го беше произнесъл. Отвъд кулите на града Великата пирамида от Гиза изведнъж изникна пред погледа им, монументалните ѝ контури се издигнаха на стотици стъпки от разтопената бездна и разтрошени камъни изчаткаха надолу по склоновете ѝ, когато тя се вряза между двете измерения.

— Само още една нощ — каза Кан и се извърна от прозореца. — Вече нищо не може да ни спре!

— Нищо, освен изключителния ти идиотизъм — Шиннок изгледа презрително сина си. — Как можа да допуснеш, че разрушаването на града на Старите — техния храм — няма да застраши осъществяването на нашия план?

— Това беше необходимо, татко — отвърна Кан. — За да се убедят смъртните, че единственият им изход е през Портала, който Райдън отвори.

— Ако Синдел беше пленила Райдън и неговите смъртни в капана ти, сега щеше да е тук и да злорадства в нозете ти.

Кан го погледна лукаво.

— Заклевам ти се, татко, в душата си, всичките наши планове, замисляни от хилядолетия, сега най-после ще се осъществят. Ти ще се гордееш и ще тръгнат легенди за нашите...

Двамата рязко извърнаха очи, когато масивната двойна врата на стаята се разтвори с трясък и вътре с олюляване нахълта един от стражите — номади от затвора на Шокан. Те не го познаваха, но това беше номадът, който се бе сражавал с Лиу и Китана на покрива на

клетката ѝ. От гръдната му броня се стичаше кръв, там, където беше разкъсан от собствените си изстрелващи се от лактите ножове.

— Принцесата... избяга — изхърка той задавено. — Райдън е жив!

Очите на Кан блеснаха в червено като монети в нажежена пещ. Лицето му се сгърчи от ярост, мускулите по него се свиха на възли и се изкривиха, докато не доби съвършено нечовешки вид. Той се хвърли напред към ранения номад и му нанесе съкрушителен удар, който отпрати пазача към окачените на отсрещната стена бойни съоръжения. Трофеите изпопадаха от Стойките си и издрънчаха по пода.

— Стига — изръмжа Шиннок зад Кан. — Остави го.

— Татко, този нещастен мутант трябваше да...

Шиннок махна с ръка във въздуха да млъкне.

— И знай — промълви той студено и заплашително. — Ти ми обрече душата си в случай, че се провалиш... и в отговор сега ти обещавам, че никога няма да забравя този твой обет. Разбра ли?

Кан се взря в заплашителния поглед на Шиннок и усети гибелен ужас да прониква в тялото му.

— Да, татко — каза той. — Напълно те разбрах.

Лиу поведе Китана навътре в порутения, отдавна изоставен храм, а останалите ги следваха. Рухналото здание беше останало без покрив. Каменните му стени бяха пропукани, със зейнали по тях дупки. Тук и там избледнели стенописи — някои от тях обезобразени от надписи — все още стояха като нямо свидетелство за някогашната слава... и сегашния позор, помисли си Лиу, чиито очи шареха по вулгарните драсканици.

Синдел лежеше, просната върху един олтар в дъното на храма. Джейд стоеше на пост край нея.

Китана зяпна изненадана. Очите ѝ заподскачаха от тялото на майка ѝ към Джейд.

— Ти какво правиш тук? — попита тя.

Лиу се смути от явно враждебния ѝ тон.

— Тя ни помогна да те измъкнем.

Китана отвори уста да каже нещо, но после я затвори, напълно объркана.

— Само ти можеш да сложиш край на всичко това, Китана — промълви Райдън и пристъпи към нея. — Единствено твоята обич може отново да съедини тялото на Синдел с душата ѝ, за да прекъсне нишката, която я държи привързана към Кан... и да затвори Портала към Земята.

Тя го изгледа продължително и кимна.

Лиу я поведе към каменния олтар, върху който лежеше майка ѝ. Потискайки чувствата си, Джейд обгърна Китана с ръце.

— Искам да стане както беше — прошепна тя и устните ѝ отриха бузата на Китана. — Заради теб, заради нас... заради Едения.

Лиу отстъпи назад заедно с останалите, отдръпвайки Джейд от Китана, за да ѝ отвори повече място.

Китана се взря в Синдел с лице, изпънато от неверие и съвсем смътна надежда. Бавно, предпазливо, тя се пресегна с ръка, за да отметне сплъстения кичур коса върху лицето на Синдел, после пръстите и погалиха бузите на майка ѝ, проследявайки всяко ъгълче на скулите ѝ като милувка на малко момиченце.

Минутите отминаваха. Никой не проговаряше. Никой не се помръдваше. Най-сетне Китана се наведе и с искрена любов целуна нежно студената, бледа ръка на майка си.

Зад нея останалите от екипа наблюдаваха сцената с очакване, забравили да дишат. Лиу погледна смутено към Райдън, който му кимна окуражително, след което му посочи с жест към събралите се отново майка и дъщеря.

Очите на Синдел потръпнаха и се отвориха. Най-напред широко, от страх, после бързо се фокусираха върху лицето на Китана... страхът изчезна и се замени с радостта на разпознаването и сърдечна усмивка.

— Китана? — промълви тя. — Ти ли си това?

Съкрушена, Китана буквално беше забравила да си поеме дъх. Тя леко въздъхна и едната ѝ длан се сви на гърлото ѝ.

— Мамо... Молах се един ден обичта ни отново да ни събере — каза тя.

Лиу усети как в гърлото му се надига буца и я преглътна. Райдън извърна поглед към него и постави ръка на рамото му.

— Старите богове ни послужиха добре — каза той, нарушавайки най-последно възцарилото се наоколо безмълвие. — Сега вече можем...

— Чакайте — внезапно промълви Соня. Напрегната от изненада, тя посочи с треперещ пръст към олтара. — О, небеса, Райдън, виж!

Със Синдел ставаше нещо ужасно. Лицето ѝ беше станало сурово и алчно, очите ѝ се бяха превърнали в жестоки черни точки, а майчинската ѝ усмивка се беше изродила в пронизителен кикот.

— Обич? — каза тя, рязко се изправи и седна на плочата. — Та аз никога не съм те обичала!

Невярваща, Китана се отдръпна от нея и се понесе назад, сякаш стъпваше насън.

Синдел се изправи още повече и пронизителният ѝ смях огласи висините на храма.

— При такова чувствително дете като тебе какъв смисъл имаше да остана жива? — каза тя.

Лицето на Китана се стегна.

— Трябваше да очаквам това.

— Не! — извика Райдън. Той пристъпи напред и поклати глава, неспособен да го приеме. — Не може да бъде!

— Да, но може, и е така, а сега ти си безсилен, мой така наречени Бог на мълниите — отвърна Синдел.

Тя нададе нов, весело-злокобен кикот, след което изплющя с дългата си до кръста черна коса към Райдън. Косата ѝ го плесна като камшик под плещите му и проряза кожената му туника.

Той падна на земята с ужасно болезнен вик и се хвана за рамото. Соня и Джакс изтичаха към него и го задърпаха назад, когато чуха гласа на Джейд зад себе си.

Тонът ѝ беше не по-малко смразяващ от думите, които изрече.

— Всичко свърши, глупаци такива. Вие загубихте, изиграни сте, загубихте скъпоценното си време в преследване на дива патица. Сега сливането на световите е почти приключило.

Зашеметен, Лиу зяпна към Джейд, едва сега осъзнал предателството ѝ.

— Как можа да го сториш?

Джейд се усмихна.

— Не беше толкова лесно — отвърна му тя. — Тъкмо това го правеше още по-забавно.

Синдел отново се изкиска. Щръкналите ѝ коси се размятаха на кичури, които се виеха и гърчеха като пипала на медуза.

А после започна да левитира. Електрически плетеници затанцуваха около тялото ѝ, очите ѝ светнаха диво и тя се издигна над олтара... нагоре, през сриналия се покрив на храма... нагоре и все понагоре във въздуха над храма, откъдето тя нададе пронизителен, разкъсващ тъпанчета боен вик, който огласи мрачния пейзаж на Отвъдния свят, призовавайки войските ѝ за щурм.

Лиу продължаваше да се взира втренчено в Джейд.

— Ще умреш заради това! — изрева той.

Тя не отговори нищо. С коварната, измамно красива усмивка на лицето си тя се извърна и побягна извън храма, прелитайки през срутилата се част на задната му стена.

Той понечи да тръгне след нея, но ръката на Райдън се стегна на рамото му и го спря.

— Остави я да си върви, Лиу — промълви той. — Не е време за това.

Лиу го изгледа мълчаливо, с треперещи устни, с наранен от огорчение и същевременно гневен поглед.

— Но тя ми каза, че ще помогне — прошепна младежът. — И аз ѝ повярвах.

Издърпал се от ръката на Райдън, Лиу се понесе стремглаво след нея... и се закова на място, когато стигна до зейналата в стената дупка.

Застана там, приковал поглед в онова, което се виждаше отвън.

Райдън пристъпи до него и надникна през отвора. Миг след това обикновено невъзмутимото му лице се смрачи от потрес.

По кралския път отвън, в простираща се извън полезрението им колона, към храма маршируваха стотици шокански воители и кентаври, подсилени от първокласни Изстребителни отряди.

— Това е засада — обърна се Лиу към Райдън.

Китана се беше приближила зад него и надничаше през рамото му.

— Ако тръгнем в различни посоки, може би все един от нас ще успее да се добере до Кан — каза тя.

— Зарежи — намеси се с горчивина Соня, след като двамата с Джакс се присъединиха към тях. — Загубихме. Всичко свърши. Планът на Райдън не проработи...

Джакс хвърли обвиняващ поглед към Райдън.

— Ние ти се доверихме, човече, и к'во стана? Прати ни за зелен хайвер!

— Нищо не разбирам — добави Лиу, който също се беше извърнал с лице към него. Тонът му беше мрачен и пряк, но далеч не толкова груб като на Джакс.

— Нали получи съвет от Старите богове?

Райдън се окашля задавено. Облиза устни, борейки се с думите, които напиреха от устата му.

— Боговете трябва да са ме излъгали — отрони най-сетне той съкрушено.

Китана не можеше да повярва.

— Но как е възможно това?

— Вярата ми беше сляпа — отвърна той. — Провалих всички ви. Джакс изсумтя отвратен.

— Ей, я забравете за всички тия тъпи богове. Разни там безсмъртни и цялата им гадост! Аз мисля, че единствените, на които можем да разчитаме оттук нататък, са хората. И на никой друг — той погледна многозначително към Райдън. — Дори и на него.

Китана поклати решително глава.

— Приемайки да ни доведе тук, Райдън се превърна в смъртен също като теб — каза тя. — Той принесе в жертва всичките си свръхестествени сили.

— Ако питате мен, това е най-лошото — намеси се Соня. — Как сега ще спрем Кан?

Последва дълга пауза. Всички гледаха към Райдън.

— Има и други, освен Кан — каза той. — Ако Синдел не е била ключът към Портала, Кан трябва да е разполагал с някой друг, който да му го отвори.

— Това май е добра новина — обади се Джакс и погледна навън към настъпващите войски. — Докато ни го разясняваш, да ви прочета последната телеграма от фронтовата линия... Остават ни още пет минути, преди да се превърнем в история.

Райдън въздъхна тежко. Докато се извъръщаше, за да погледне и той, Соня забеляза нещо на рамото му, някакъв цветен знак под разкъсания ръкав на ризата му. Тя се наведе да го погледне отблизо, след което потупа Джакс по лакътя и му го посочи, а очите ѝ се разшириха от удивление.

— Тази татуировка — възкликна тя. — Виждала съм я и преди. Върху един робот. И една жена. И двамата се опитаха да ме убият.

— И двамата работеха за Кан — добави смутено Джакс, довършвайки мисълта ѝ.

Лиу поклати невярващо глава. Имаше вид, сякаш са го плеснали през лицето.

— Най-напред Джейд... а сега и ти ли, Райдън?

Райдън само се вгледа за няколко секунди в татуировката си, после се обърна към останалите и очите му се изпълниха с разбиране.

— Вярно е — промълви той. — Аз ви вкарах в този капан. Но го направих без умисъл — той погали замислено брадичката си. Всички късчета на мозайката вече се бяха подредили в съзнанието му. — Тази татуировка е фамилен знак, предаден от моя баща на брат ми и на мен. Тя единствена осигурява безопасното преминаване през измеренията за нейните носители и техните подчинени.

Бръчките на мисълта по челото на Соня станаха по-дълбоки и се удължиха. Може би Райдън беше видял светлината, но сега тя беше поужасно объркана от преди.

— Ако това е знак на твоята фамилия, тогава как страната на Кан разполага с тях?

— Защото баща ми е един от Старите богове, а само те могат да връчват тези знаци — отвърна той, явно възбуден от силата на собствените си умозаклучения.

— Твоето татенце е един от Старите богове? Странно, че не си ни го споменава досега.

Погълнат от мислите си, Райдън не обърна внимание на забележката на Соня. За него нещата вече си идваха на мястото и нямаше никаква полза да се отвлича.

— Нима не разбирате? Изглежда тъкмо моят баща ме е излъгал... той лично е отворил Портала. Знаел е, че ще се доверя на боговете.

— Чакай малко — прекъсна го Джакс. — Ако ти и твоят брат сте единствените, които сте получили тези дамки...

Останалата част от изречението му увисна във въздуха с тежест, която легна на раменете на цялата група.

— Заключение то ти е напълно вярно — каза Райдън след много дълга пауза. Гласът му сега стана бавен и скършен, когато погледът му

долови израженията на лицата им. — Шао Кан... е собственият ми брат.

Лиу не можеше да повярва на ушите си.

— Защо баща ти е предал теб и е предпочел Кан?

— Защото, Лиу, властта е най-важното нещо за моя баща. Но той винаги е искал да я запази в нашето семейство... и знаеше, че няма да го подкрепя. — После млъкна за миг. — Преди много години той реши, че наследникът на фамилията трон трябва да бъде достатъчно силен, за да е готов да убие и собствения си брат в битка, ако се наложи. Аз го победих, но не можех да го убия. И заради това, което беше оценено като моя слабост, бях пратен в изгнание в измерението на Земята.

— Затова, че не си убил брат си?

— По онова време баща ми беше убеден, че Земята е жалък и по-долен свят — каза Райдън. — Не знаех какво е станало с брат ми... до този момент.

Джакс прокара длан по късо подстриганата си черна коса.

— Човече — промърмори той. — Семейството ти е доста изчанчено.

Китана извърна очи към дупката в стената на храма. Беше чула бойни викове, извисяващи се във въздуха съвсем близо до тях.

— Времето ни май изтича — каза тя.

Райдън кимна.

— Китана е права. И сега само едно нещо е сигурно... Кан трябва да умре.

— Този път ще го убиеш ли? — попита Лиу.

Райдън го погледна в очите.

— Не можах да убия брат си тогава, няма да мога и сега — отвърна той и отрони тежка въздишка. — Нищо повече не мога да направя за вас.

Зашеметени, те го изгледаха как се отдалечава, а после отново извърнаха очи към приближаващия се противник през разбитата стена.

— Тогава какво да правим? — настоя Лиу.

Райдън ги погледна през рамо.

— Направете всичко, на което сте способни — отвърна му той. — Нищо повече не може да се очаква.

Последва нова тишина, която сякаш продължи безкрайно. Соня надникна навън и забеляза авангардната група на Изстребителните отряди, която пълзеше към тях през градските руини... достатъчно близо, за да може да чуе тропота на ботушите им по разпилените каменни отломки.

— Вече са почти тук — каза тя.

Джакс се навъси унило.

— Прекарани сме. Съвсем ни прецакаха.

— Не мога да повярвам, че всичко това става — възкликна Лиу.
— След всичко, което преживяхме...

— Слушайте ме всички! — сръза ги гласът на Китана. Очите ѝ се бяха присвили в укор. — Лиу, а не Райдън е единствената ни надежда!

Лиу видимо потръпна пред настоящия ѝ поглед.

— Искам да се бия с Кан — отвърна той. — Но аз... не знам дали съм готов.

Тя пристъпи напред и тъмните езера на очите ѝ се задържаха в неговите, сякаш прониквайки дълбоко в него... достигайки до тайните дълбини на сърцето му.

— Ако повярваш в себе си, Лиу — произнесе тя с мек глас, — тогава и аз ще повярвам в теб.

Той премисли думите ѝ.

Поколеба се.

Обмисли ги отново и огледа приятелите си.

Всички му кимаха.

Най-накрая и той им кимна.

— Заедно можем да го направим — каза той.

— Да — каза Китана и го стисна здраво за ръката. — Заедно.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Приведен зад един рухнал край пътя пилон, Райдън наблюдаваше как Лиу и останалите от групата се измъкнаха от храма и побягнаха надалече от войските на Отвъдния свят, притичвайки от едно укритие към друго. Разочарованието им от него беше обезпокоително, но залогът беше много по-голям от неговия авторитет, както и от наранените им чувства.

Във всеки случай, размисли той, беше тъпо да се тревожи за всичко това в момента. Играта беше в пълен ход, защо и той да не се позабавлява малко?

Изчака, докато малката група се скрие от погледа му, след което скочи на пилоната и махна с ръце към Отвъдните.

— Иска ли някой да си вземе парченце от Бога на гръмотевиците? — извика Райдън. След което се затича.

Просната на пода на бойния кабинет, Джейд опипа с пръсти устата си, по която магьосникът я беше зашлевил, и присви очи от болка. Когато издърпа дланта си, тя бе покрита с прясна кръв.

— Не съм виновна — каза тя и изгледа Кан с омраза. — Направих всичко, което ми заповяда.

Той обиколи съвещателната маса, край която седяха Синдел, Мотаро и Ермак.

— Вашата работа беше да ги примамите към засадата — каза той. — Ако са се измъкнали, значи наистина сте ме провалили.

Джейд се изправи на колене.

— Твоите хора се оказаха твърде бавни — отвърна тя, мъчейки се да прикрие отчаянието в гласа си. — Никога нямаше да можем да ги спрем сами.

— Чуй я — намеси се Синдел. — Тя казва самата истина. Щяхме просто да загинем, без да можем да направим нищо.

Лицето на Кан се изкриви от гняв.

— Ти, Синдел, без друго вече си мъртва. А що се отнася до теб... — той заби пръст в Джейд и сниши гласа си с една октава, в леденото му спокойствие думите му прозвучаха още по-зловещо — ти също скоро ще си мъртва.

С мощната си ръка той я стисна за врата и я издигна над пода. От устните ѝ се изтръгна писък, но моментално пресекна и се превърна в задавено, нечленоразделно къркорене, докато той продължаваше да я разтърсва и души с пръсти, впити в гърлото ѝ, като стискаше и кършеше...

Очите ѝ се изцъклиха. Вените по слепоочията ѝ се издуха, лицето ѝ преля от червено в синьо, а после в лишено от кислород пурпурно. Но Шао Кан продължаваше да впива пръсти в нея, усещайки как плътта и мускулната тъкан под тях поддават.

Когато се увери, че е стигнала на ръба на смъртта, той я запокити към един прозорец от цветно стъкло с изрисувано на него отвратително, подобно на крастава жаба същество с жълти очи и трътлести, ципести перки наместо крака — същество, което изведнъж оживя и придоби триизмерни очертания, розовият му влажен език се изстреля от зейналата му уста, уви се около тялото на Джейд и я притегли в широката му паст.

Миг след това внезапно оживялата глава се измъкна от стаята и отново се превърна в плоска, неодоухотворена рисунка, а стъклото си остана цяло на мястото.

Уталожил по този начин за малко гнева си, Кан се обърна към останалите си помощници, обръщайки специално внимание на Синдел.

— Ти ще организираш защитата около най-новия ми храм — заповяда ѝ той. — Пригответи се за Райдън, който ще предприеме последна атака.

Тя вдигна вежди.

— Ти не каза ли, че няма за какво повече да се боим от Райдън...

Дързостта ѝ да му противоречи отново събуди яростта му. Той изръмжа и стовари юмрука си върху масивната маса. Драконовата емблема на повърхността ѝ се разцепи и от зейналите пукнатини бликна кървавочервена лава.

— От мен трябва да се боиш! — изрева той. — Защото ако и сега ме провалиш, ще хвърля разкапващото ти се тяло за храна на червеите.

След тези думи той им обърна гръб, закрачи към трона си и се отпусна в него, после замислено потри кокалчетата на пръстите си в брадичката.

Мотаро изприпка край масата до Синдел.

— Положението на Ваше височество върху купчината червеи изглежда твърде мрачно — каза той с тон, изпълнен с насмешка. — Но пък вашето бъдеще ще се окаже нашата възможност.

Ермак се изкиска от стола си.

— Махайте се! Вън, всички! — изрева Кан от трона си, принуждавайки ги да млъкнат.

Помощниците му само веднъж погледнаха разтрепераното му от гняв лице и не изчакаха втора покана, а се стопиха от погледа му, понасяйки се бързо към огромната двойна врата, за да го оставят насаме с мрачните му мисли.

— Ти ме накара да повярвам, че планът ти наистина ще подейства, но отново подцени Райдън и неговите смъртни хора...

Кан се надигна от трона си, когато баща му се плъзна иззад лабиринта от сенки в ъглите на стаята, разгъвайки краищата им, без напълно да излиза от тяхната прегръдка.

— Всичко е под контрол — възрази Кан. — Заповядах на Синдел...

— Остави я Синдел. Ако искаш да станеш сам владетел на всички светове, ти лично трябва да ги спреш.

Гласът на Кан беше почти умоляващ.

— Ти си един от Старите богове! Наклони равновесието в наша полза.

— Ти си глупак! — изсъска Шиннок. — Разрушаването на техния храм ги накара да потърсят отговори. През цялото време те предупреждавах, че не можем да рискуваме тяхната намеса.

Кан го изгледа неуверено.

— Какво означава това?

— Означава това, че сега нашата съдба лежи изцяло в твои ръце — каза Шиннок. — Повече нищо не мога да направя със Старите.

Последва тишина. Кан погледна баща си и лицето му се втвърди, осъзнал, че всичките му възможности за избор се бяха свели до една и само една от многото, за които си беше мислил, че са отворени пред него...

След което той най-сетне кимна.

— Ти ме избра, татко — произнесе той бавно. — Повярвай ми и сега и няма да те разочаровам.

Шиннок го гледаше иззад сенките, но думите му никак не го окуражаваха.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Колкото по-навътре навлизаха в Отвъдния свят, толкова повече късчета и отломки от Земята бяха видели да проникват в него, като парчета счупено стъкло в някаква безразборна смес.

Бяха минали покрай рухналите мраморни минарета и улици — градини на Тадж Махал.

Бяха минали покрай хлътналите арки и овъглените изпопадали колони на Партенона.

Бяха минали покрай руините на Златния мост, по чието протежение лежах окървавени, изтерзани тела на мотористи, изненадани в мига, в който той бе раздрал опнатата кожа на времето и пространството.

А сега се бяха приближили до Храма на Ордена на светлината.

Домът на Лиу.

На Земята той представляваше едно красиво и уединено място, предразполагащо към медитация, чиито оградени с високи стени градини бяха украсени с фонтани нежно шуртяща вода и блестящи мраморни алеи.

Сега той не беше нищо повече от рушаща се руина с покрити с паяжина тавани и зловещо приведени над земята олтари.

Заобиколен от нечовешката си кохорта, Шао Кан седеше в далечния край на руините и усещаше, че последната битка наближава. Зад абаносовия му трон стърчеше Шиннок, обгърнат в сенки, изпънал глава настрана като някакъв нощен хищник, долавящ миризмата на поредната си плячка.

Той се надвеси до Кан и му зашепна нещо в ухото.

Кан кимна и се изправи на нозе.

— Моята армия иде, подкарала смъртните към тяхната орис — обяви той и се обърна към Синдел. — Пригответи се да ги посрещнеш, о, Кралице.

Лиу и приятелите му се изкачваха нагоре по широките стъпала, водещи към храма, с немигащи очи, изпълнени с решителност. Върху издължената площадка пред храма вече се виждаха силуетите на Кан и неговите помощници.

— Пригответе се — каза им Лиу. — Ако загинем тук... поне ще загинем в битка.

Намираха се вече на не повече от дванадесетина метра от враговете си, когато от другия край на площадката извика един много познат глас. Само една дума, произнесена с непогрешимо предизвикателен тон:

— Кан!

И двете групи се извърнаха по посока на гласа и изумени видяха олюляващия се в храма Райдън, застанал на прага на един от страничните входи близо до трона на Кан.

Беше тежко изранен. Дрехите му бяха разкъсани. Късо остриганата му коса беше плувнала в пот. По лицето му личаха отвратителни нарязи, долната му устна беше разкъсана и кървяща, а дясното му око беше закрито от оток.

Залитайки, той направи три крачки към трона и рухна на колене, сякаш последните капки сила се бяха изцедили от тялото му.

— Къде е Изстребителния ми отряд? — изръмжа Кан с безумен гняв.

Райдън присви здравето си око към него и се ухили през болка.

— Какъв... Изстребителен отряд? — изхърка той.

На последното стъпало Лиу се извърна към останалите. На лицето му се беше изписала гордост, примесена с неописуема тъга.

— Райдън не ни е изоставил! — каза той. — Той е отвлякъл Отвъдните надалеч от нас... спасил ни е.

Сега самият Шиннок се плъзна иззад острова от сенки и го огледа студено с блесналите си очи, прозиращи под качулката му.

— Радвам се, че се връщаш при нас, синко — промълви той. Гласът му изсвистя като вятър, духнал сред дървесата на изсъхнал, мъртъв лес. — След по-малко от час сливането на измеренията ще приключи.

Райдън вдигна глава към него.

— Татко, това не бива да става. Ти единствен имаш власт да го спреш...

— Млъкни! — извика Шиннок. — Не искам да те запомня толкова слаб.

Райдън поклати съжалително глава.

— Не е слабост да цениш живота.

Шиннок пристъпи към него и диплите на дългата му роба се раздвижиха около тялото му като вълни на черна вода.

— Предлагам ти последна възможност да се върнеш на моята страна — каза той. — И да властваш над всички измерения, заедно със своето семейство.

Райдън остана за миг неподвижен. След това протегна ръка и посочи назад към групата човешки същества — шампиони.

— Там е моето семейство — отвърна той и думите му прокълтяха ясни и силни през разбитите му устни.

— Тогава ще умреш с останалата част от твоята жалка човешка раса! — изръмжа Шиннок. Той се извърна към Кан и гневно посочи с пръст към Райдън, с очи, блеснали като свръхнови звезди. — Довърши го!

Кан бързо се приближи до Райдън и го изгледа с неизмеримо презрение.

— Трябваше да ме убиеш, когато имаше тази възможност — каза той.

Здравото око на Райдън срещна неговите в упор.

— Моят брат е отдавна мъртъв — отвърна той. — Във всеки случай душата му.

Яростният рев на Кан беше повече зверски, отколкото човешки. Протегнал напред ръцете си, той освободи енергиен заряд, който изхвърли Райдън по дължината на площадката. Тялото му тупна отпуснато сред прах и каменни късове пред приятелите му и се отпусна само на няколко стъпки от тях.

— Райдън! — изкрещя Лиу.

Обладан от мъка, той се затича към наставника си, коленичи и вдигна главата му с ръце.

— Ти издържа последното си изпитание, Лиу — промълви Райдън и изхрани слюнка. Лиу забеляза големи червени петна в нея. — Сега вече си готов.

— Но аз сгрехих с Джейд. Провалих се на второто изпитание.

Райдън немощно му махна с ръка да замълчи.

— Не — каза му той. — Ти остана верен на Китана, въпреки Джейд. А сега си намерил и вярата в себе си... решавайки се да се изправиш лице в лице срещу Кан.

Гърдите на Райдън се надигнаха, докато се мъчеше да си поеме въздух.

Лиу го притегли към себе си.

— Ти не може да умреш!

Райдън успя отново да се усмихне.

— Горд съм да умра... като смъртен... като вас — отрони той.

През тялото му премина тръпка, той си пое още три пъти задавено въздух и след това престана да диша.

Лиу остана още един миг с него, след което леко положи главата му на земята, изправи се и закрачи към Отвъдните.

— Кан! — извика той, взирайки се право напред. — Кан!

Доволен от развоя на събитията, властелинът на битките се беше разположил удобно на трона си.

— Днес е началото на края! — каза той и щедро разтвори ръце. После се извърна към Мотаро, Синдел и Ермак. — Покажете на тези млади глупаци пътя към забравата!

— Мистър Ед е мой — промърмори Джакс на Соня, кимайки с брадичка към Мотаро.

— Аз поемам майка ми — каза Китана.

Соня изгледа Ермак и сви рамене.

— Все на мен оставят слабаците — каза тя.

Рамо до рамо, тримата смъртни се впуснаха в битка.

Мотаро се понесе към Джакс в галоп по каменните плочи и копитата му вдигнаха малки облачета прах.

Джакс залегна, но се оказа твърде близо. Смъртоносната опашка на кентавъра изплющя, удари го през кръста и го запокити настрана. Ядосан, Джакс удари по плочите с юмрук и кибернетично усилената му мощ разтреса целия храм.

Изкаран от равновесие, Мотаро отчаяно се мъчеше да се съвземе, когато Джакс го атакува със зашеметяваща вихрушка от ритници и юмручни удари. Но отново се оказа, че му е влязъл твърде близо. Пресягайки се с двете си ръце, кентавърът повдигна Джакс и го отхвърли към една от колоните с такава сила, че единият от металните му усилватели на ръцете се разби на десетки късчета.

Джакс усети прилив на паника.

— Ти се боиш — озъби му се Мотаро, усетил неговата слабост. — Защото сега разполагаш само със себе си, без тази механична играчка!

Кентавърът пристъпи напред, притискайки го към една от стените.

— Без твоите оръжия не можеш да се противопоставиш на Мотаро! — изрева той, приближавайки се още по-плътно.

Джакс остана на място, вгледан в чудовищното същество за миг, който сякаш продължи цяла вечност, борейки се със собствения си страх и неувереност. А после очите му отново блеснаха. В нова решителност той издърпа усилвателя от другата си ръка и го захвърли встрани.

— Ей, имам си всичко, което ми трябва, за да те накарам да клекнеш — извика той. — Време е да ти изритам задника извън пасището.

Стиснал в юмруци голите си ръце, Джакс се понесе към Мотаро.

Върху неравните мраморни стъпала Китана и Синдел скачаха една срещу друга и си разменяха жестоки удари, специалитет на бойните изкуства, прилагайки комбинирани ръчно-крачни техники, коренящи се в далечното минало на Отвъдния свят... минало, което и двете си спомняха много добре.

Забелязала мигновен пропуск в защитата на майка си, Китана пристъпи напред, имитира замах с остроото на дясната си китка, но след това бързо се изви, сви лявата си ръка и нанесе на Синдел прав удар в челото.

Синдел се олюля зашеметена назад.

— Така ли трябва да се държиш с майка си? — каза тя, мъчейки се да запази равновесие.

Китана усети горещ прилив на ярост от подигравателния ѝ тон и си пое дълбоко въздух, за да възстанови духовната си концентрация и да се съсредоточи.

Стройното ѝ тяло се присви, за да посрещне следващия ход на Синдел.

— Майка ми е мъртва! — извика тя.

— И дъщеря ѝ скоро ще умре!

Синдел се понесе към Китана с брутален страничен ритник с високо вдигната пета, но Китана се сниши под нея и след това скочи нагоре, за да нанесе ответния си удар. Но преди да я улучи, усети, че въздухът наоколо завибрира от странно електрическо поле, забеляза искри, които закръжиха лудо около тялото на Синдел, видя как косата ѝ се надигна нагоре в черна корона и загледа с ужас как Синдел се надигна леко над земята, също както беше левитирала долу, на кралския път.

А след това обутото ѝ в ботуш стъпало изрита във въздуха и се заби в лицето на Китана.

Китана се олюля, краката ѝ омекнаха като гумени и едва се задържа на ръба на съзнанието.

Междувременно Соня си имаше сериозни проблеми с Ермак. След заслепяващо бързото им стълкновение напред-назад от стъпалата към храма до площадката и обратно, тя се беше превъртяла в позиция за неотразим двоен ритник, който го улучи точно в корема и го отпрати надолу до последното стъпало.

Но преди да ѝ остане време да се наслади изцяло на попадението си, се случи невъзможното.

Плътта около очите му се изду от концентрация, а после червеният нинджа по някакъв магически начин се раздвои в двама отделни бойци — Ермак и Нооб Сайбот, идентичен на него воин, само че облечен в черно.

Обграждайки я ловко, те се нахвърлиха върху нея с ритници и юмручни удари, които сякаш идваха едновременно отвсякъде. От устата ѝ бликна кръв. Тя усети, че нещо се заби в гръдния ѝ кош. Саблен удар на китка се вряза в стомаха ѝ и ѝ изкара въздуха, тя се олюля зашеметена, опирайки гръб в една от колоните, а в полезрението ѝ закръжиха звезди.

— Джакс — извика тя и събра последните си сили, за да изкрещи още една дума от гърлото си... една дума, която никога не беше използвала в целия си живот.

— Помощ!

Чул отчаяния зов на Соня, Джакс разбра, че трябва да престане да подскача невинно около Мотаро и премина в атака.

— Хайде, конски дъх — извика той, надявайки се, че кентавърът ще се хване на въдицата. — Да видим чия глава е по-дебела.

Мотаро изпръхтя от гняв, изчатка с копита по плочите, мускулите на късия му дебел врат запулсираха, опашката му щръкна нагоре и се размаха. После той прикова очи в Джакс и се понесе срещу него, свел глава с насочени напред рога, за да го прободете с тях.

Точно тази реакция очакваше Джакс.

Той вдиша дълбоко и закричи право срещу него, за да посрещне атаката му, сякаш наистина смяташе да си треснат главите. Но после, само миг преди да се сблъскат, той се извърна и смени посоката, сграбчи един от рогата на Мотаро и се метна на гърба му като каубой на родео.

— Препускай към тях! — изрева той и стисна в ножица бедрата си около врата на кентавъра, като в същото време го налагаше с юмруци.

Копитата на Мотаро зачаткаха яростно по плочите. Той заподскача, на лицето му се изписа изненада и объркване. Ръцете му се впиха в глезените на Джакс, в прасците му, в бедрата му, мъчейки се да ги разкъса и да освободи врата си.

Джакс стисна краката си още по-здраво, и по-здраво, и още, стискайки гръкляна на противника си като в менгеме, за да го прекърши.

— Пусни ме! Не мога да дишам! Не мога да дишам... — гласът на Мотаро се задави и захърка. От ъглите на устата му закапа пяна. Очите му се въртяха диво.

— Пус... ни... ме...

Джакс стисна още по-яко с краката си.

Мотаро заподскача и се изправи на задните си крака, въртейки отчаяно врата си, мъчейки се да забие рогата си в корема на Джакс, но Джакс можеше да се обзаложи, че най-голямата част от феноменалната му мощ вече го беше напуснала. Беше свършил.

Най-после очите на кентавъра примигнаха и се склопиха, сякаш се беше натиснала някаква вътрешна спирачка и той се отпусна, срутвайки се под тялото на човека с последен, болезнен хрип.

Джакс не си загуби времето да се наслади на победата си. Засилил се по стъпалата да подкрепи Соня, той изненада Нооб Сайбот с троен ритник и го довърши с прекършващ костите юмручен удар в рамото.

— Хайде, давай! — изрева той към Соня. — Довърши Ермак!

Тя събра силите си и направи точно това. Нанесе му брутален ъперкът, зад който се криеше достатъчно сила, за да го накара да рухне върху плочите като куп мокри парцали.

— Добре ли си, момиче? — попита Джакс.

Соня му се усмихна лукаво.

— Е, всъщност нямах нужда от твоята помощ...

— Но ме помоли — каза Джакс. — А това значи, че сме партньори. Вече истински.

Усмивката на Соня стана още по-широка.

— Значи си готов да помогнеш на Китана... партньоре?

Джакс кимна.

— Да ти имам приказките.

— Всъщност тя май няма нужда от помощ — каза Соня.

И беше права.

Докато тичаха нагоре към олтара, където майката и дъщерята се бяха скрили, Китана порази Синдел с ловко изпълнена камшична комбинация с краката, която свали Синдел на колене. Китана ловко притисна лицето ѝ в пода и я задържа в мъртва хватка на професионалист по кеч.

— Каквото и да представляваш ти, ще те оставя жива, за да видиш края на Кан — каза тя. — За да получи душата на майка ми покой.

Джакс погледна към Соня и се ухили.

— Правилно — каза той.

Лиу се втрени в Кан с присвити от неописуема ярост очи, която изпари скръбта и мъката от душата му.

Зад тъмнокафявите му ириси нещо просветна, червено като пламък.

— Сега всичко зависи от теб и мен, Кан — каза той.

Кан се изправи пред трона си и се ухили властно.

— Знай. Смъртта ти ще бъде бавна. Защото искам да видиш унищожението на всичко, което ти е скъпо.

Той се понесе напред и изстреля вретеновиден ритник към Лиу, събаряйки го на пода, но Лиу отскочи пъргаво и отвърна на атаката му с още по-голяма сила и точност.

Кан кипна. Застанал в нападателна поза, той насочи крака си за фронтален ритник в тялото на Лиу. Лиу не само избягна атаката, но

приложи научения от Райдън въздушен трик и нанесе контриращ удар с двете си стъпала право в лицето на Кан.

Издишвайки яростта си в нечленоразделен вик, Кан се хвърли срещу него, плъзна се под гарда му и му нанесе съкрушителна серия от удари, която го накара да залитне назад.

Злата усмивка се върна на лицето на Кан.

— Нещастен и слаб — каза той. — Райдън наистина те е изваял по свой образ и подобие.

Зле наранен, с тяло, плувнало в пот и кръв, с дъх, излизащ на резки хрипове, Лиу се опита да вдигне ръце нагоре, за да се предпази. Но опитът на Кан и гневът, който го беше докарал до състояние на треска, му даваха предимство, което той използва максимално, блъскайки непрестанно с юмруци в носа, устата и скулите на Лиу.

Лиу се срина на колене и главата му клюмна.

— Приеми го, Лиу Кан — изсмя се презрително Шао Кан. — Ти ще се провалиш.

Сърцето на Лиу заби като ковашки чук. Нещо в главата му забушува в ритъм, без да има нищо общо с ударите, които беше понесъл. Ще се провалиш. Беше чул тези думи преди. Къде? Кога? И той си спомни. Демоните. Демоните във виденията, които го бяха споходили на платото Хопи Меса.

Но тогава той беше чул и друг глас, нали така? Глас, който му бе помогнал да възвърне своята увереност, да разпръсне духовете.

Гласът на Нощния вълк.

И какво му беше казал той?

Лиу затвори очи и изтегли думите от паметта си.

„Всеки има сила да промени своето бъдеще. Намери тази сила в себе си.“

Очите на Лиу грейнаха в червено.

Червено като пламък.

— Усещам го — промълви той на себе си и вдигна глава. — Мога.

Напрегна волята си и освободи дракона в себе си.

В паузата между две секунди остри бронирани плочи изникнаха по ръцете му и се плъзнаха навътре, за да покрият цялото му тяло. Мускулите му се разшириха и увеличиха масата си, докато плътта и костите му наедриха и се издуха като мек маджун. И той започна да

нараства, да расте бързо, изстрелвайки се нагоре, на петнадесет стъпки височина. От венците му изникнаха зъби като дълги ножове.

— Впечатляващо — каза Кан. — Дошъл си подготвен... но не достатъчно.

С демоничен смях той отметна назад глава, стисна ръцете си в юмруци и започна да се тресе и да се променя, призовавайки собственото си божествено превъплъщение, превръщайки се в извисяваща се шестглава хидра, два пъти по-висока от дракона. Всяка една от озъбените ѝ триоки глави се залюля върху шия, дълга като дървесен ствол.

Застанал до Соня, Джакс можа само да зяпне в боязливо благоговение.

— Е, мисля, че вече видях всичко — промърмори той на себе си.

Битката между двете фантастични чудовища беше кратка и безмилостна. Те се впиха едно в друго, зъбейки се, дращейки с нокти, хапейки се, мятайки опашки. Гърчещите се тела се замяха напред — назад. Най-сетне драконът остро се хвърли върху хидрата, ухапа здраво и разкъса една от виещите ѝ се като змии шии. В отговор останалите пет глави на хидрата се впиха в туловището на дракона.

Двата звяра се откъснаха един от друг, ревящи от агонизираща болка, и за миг възвърнаха човешките си форми.

С дълбоки, кръстосващи се по гърдите му рани, Лиу пристъпи към Кан и го изгледа отгоре.

Властелинът на битките стоеше на колене, мъчейки се да запуши кръвенето от раната на врата си с длан.

— Кръвта ти изтича, Кан — каза Лиу. — Също като кръв на смъртен.

Кан се надигна колебливо, залитайки, а кръвта му продължаваше да шурти от шията му. Бавно, той се обърна към празния си трон.

Шиннок стоеше зад трона, загърнат във вечния си плащ от сенки, скръстил ръце на гърдите си, толкова неподвижен, сякаш напълно безучастен.

— Татко! — изпъшка Кан, залитайки към него. — Как е възможно?

Гневът на Шиннок беше измамен като плъзгащ се под нозете пясък.

— Аз те предупредих за последствията от нарушаването на свещените правила.

— Но... но как ще победя сега? — каза Кан и гласът му зави отчаяно, като на смъртно ранен звяр. Лицето му се беше изкривило във физиономия, която в други случаи щеше да изглежда комична. В очите на Соня напомняше за лицето на някое злобно, свадливо дете.

— Нима си толкова жалък, че не можеш да победиш дори едно нищожно човешко същество? — попита Шиннок.

— Не и мен — каза Лиу и пристъпи напред.

— В такъв случай, предполагам, че аз трябва да се заема с него — каза Шиннок.

Измъквайки се от сенките, той протегна ръце напред, за да изхвърли енергиен заряд.

Лиу се подготви за атаката, заемайки котешка поза, като следеше внимателно разперените длани на Шиннок, за да види откъде ще излетят смъртоносните мълнии. Но в този миг внезапно очите му се отместиха от тях и погледнаха зад Шиннок, към воднистите, призрачни същества, които се появиха във въздуха близо до трона.

Сърцето на Лиу заби лудо, когато една кубична плазмена преграда се оформи около Шиннок, затваряйки го мигновено в клетка.

— Кажете ми, ако нещо бъркам, братле — промърмори Джакс, — но имам чувството, че виждам Старите богове в действие.

Удивен, Лиу успя само да кимне. Беше зяпнал в бляскавите сини видения, които почти напълно го бяха погълнали.

Единият от Старите богове произнесе:

— За злоупотреба с властта си, Шиннок, и затова, че наруши свещената клетва, си пратен в изгнание в долното измерение...

— ... където ще останеш във вечността, затворен сред бездушните дрипи на битието — отекна вторият от Старите богове.

Шиннок нададе остър вик на протест, но той бе заглушен от енергийната преграда около него, която светкавично започна да се нагъва навътре в себе си, смалявайки размерите си, докато не изчезна, последвана от пукот на въздуха, нахлул, за да запълни вакуума.

Двата лъчезарни образа се извърнаха към Лиу.

— Сега съдбата на Вселената ще се реши така, както трябва да бъде — каза единият от тях.

— В Смъртоносна битка — каза другият.

Решен на всяка цена да избегне съдбата на своя баща, Кан се изправи на нозе и се затътри към Лиу, вдигнал юмруци, опитвайки се да го премаже с поредица от отчаяни и яростни удари. Но зад него нямаше нищо. Нищо не беше останало от силата му. Лиу избягна повечето колебливи удари, блокира останалите и накрая довърши Кан с унищожителен ъперкът, който го отпрати високо във въздуха.

Кан се срути на земята с болезнен стон и окаяно съкрушен, опита се отново да се изправи и грохна безсилен върху плочите пред храма.

А сетне, почти отведнъж — сякаш небето само се раздра и изскърца със завъртането на неведоми маховици, и измеренията на Земята и на Отвъдния свят започнаха да се отделят, а подът на храма под тялото на Кан се нагъна на вълни, сякаш беше от вода, а не от камък. Стенейки, Кан се опита да изпълзи върху здрава основа, но не успя да се придърпа достатъчно бързо.

Миг по-късно той бе засмукан в завихрилия се воден въртоп и нададе изтерзан писък — писък, който раздра и двата разделящи се свята в дълга, мъчително дълга пауза, преди окончателно да заглъхне в пространството.

Дишайки тежко, Лиу усети нечия мека длан върху рамото си и осъзна, че това беше ръката на Китана. Очите им се срещнаха и тя се засмя, и го дари с нежна целувка... целувка, която можеше да продължи много дълго, ако не бе прекъсната от женски глас, който прокълнтя зад тях.

— Китана? — промълви гласът, унесен и някак изтощен. — Китана, скъпа?

Тя рязко се обърна и зяпна удивена.

Надигнала се на лакти, кралица Синдел се вираше нагоре към нея от пода, където се беше проснала Пепелявата бледнина се беше отдръпнала от бузите ѝ, заместена от жизнен розов тен.

— Китана? — повтори тя. Кралицата разтърси глава, сякаш се събуждаше от лош сън. — Къде...?

Преди да успее да каже още нещо, Китана се затича към нея и я прегърна с очи, блеснали от сълзи.

— Най-сетне съм освободена от връзката с Кан — промълви Синдел и седна, обгърната от ръцете на дъщеря си. Тя кимна към Лиу Кан. — Благодарение на теб, храбри приятелю.

Китана протегна ръка към Лиу. Той пристъпи напред да я поеме и двете, Китана и майка ѝ, го прегърнаха.

— Заради твоето геройство те дарявам с кралството си — заяви Кралица Синдел.

Той се смути и бузите му се изчервиха. Но на лицето му се изписа и нескрита гордост.

Гордост от самия себе си и от приятелите си.

Зяпнал към тях, Джакс сръга Соня в ребрата.

— Май се сещам кой ще хване гадже тая вечер — каза ѝ той.

— Да, бе. Не че искам да прекъсна тази трогателна връзка, ама глей к'во става на площадката — отвърна му тя.

Всички се извърнаха натам, където сочеше тя. Обкръжени от яркосиня аура, двамата Стари богове се бяха надвесили над тялото на Райдън със сведени глави и устните им се мърдаха в безмълвно заклинание.

— Ще ми светне ли някой к'во правят тия двамата тарикати? — попита Джакс.

— Ш-ш-шт! — прекъсна го Соня и докосна гърба му с длан. — Виж!

Докато го казваше, тялото на Райдън започна да свети със същото небесно излъчване като на двамата му отвъдни посетители. А после, като по чудо, очите му се отвориха, той се изправи и приседна. И примигна като човек, събудил се от лека дрямка.

После се изправи на крака.

— Аз... не бях ли... умрял?

— Да — отвърна му единият от Старите богове с глас като тътен на далечен океански прилив.

— Но аз пожертвах своето безсмъртие — каза той. — А смъртните не могат да възкръсват.

— Не — отвърна втората божествена същност. — Но Старите богове могат.

— Старите богове...?

Първият от Старите богове кимна и около главата му затанцуваха хипнотизиращи ярки петна.

— След всичко, което стори, за да възстановиш целостта на измеренията, единствено в твое право е, като син на Шиннок, да ти се позволи да заемеш неговото място, във Вечния дворец.

— Сега — обяви вторият от Старите богове — ти ставаш един от нас.

Райдън се обърна към простосмъртните си шампиони и пристъпи към тях, вече обкръжен от синя аура, която сякаш извираше от тялото му, превръщайки се в част от самия него.

Джакс примигна. След всичко, което му се беше случило напоследък, той беше готов напълно да изключи от речника си думата „невъзможно“... и тъкмо това, което виждаше сега, беше необоримият аргумент. Имаше чувството, че вижда през Райдън. Не само това, краката на свещеника сякаш не докосваха земята, а по-скоро се плъзгаха над нея. Беше нещо като оживяла холограма.

— Честно ти казвам, това е най-дългата... и най-шантавата седмица в живота ми — промълви той към Соня.

Тя кимна, но вниманието ѝ беше само наполовина насочено към него. Очите ѝ бяха приковани към Райдън, който сега стоеше пред Лиу.

— Ти се справи добре — каза му Райдън. — Чувствам се като горд баща.

Лиу преглътна с мъка, потиснат от чувствата си.

— Не можеш да останеш с нас, нали? — попита го той с навлажнени очи.

— Не, не мога. Но ще ви наблюдавам. Ще наблюдавам всички ви — каза Райдън. — Пазете се. И се дръжете заедно. Сега вие всички сте едно семейство.

Очите му се превърнаха в звездни езера. Той огледа още веднъж всички и после се обърна, за да се присъедини към Старите богове.

А после блясъкът около триумвирата се усили, заслепявайки очите на смъртните, и те се понесоха нагоре като свързани с небесата комети.

Тишината, която последва, наистина беше дълга.

— Знаете ли — обади се най-сетне Соня, — струва ми се, че си заслужихме малък купон.

— Къде да ходим? — обади се Китана. — Междувременно нещата на Земята сигурно се връщат в нормалните си форми. Лиу, ти ще останеш ли с мен? Или ще се върнеш там?

Той я изгледа за миг.

— Х-м-м. Постави ме натясно, няма що. Искам да кажа, не смяташ ли, че мога да се справя с една десетхилядигодишна принцеса?

— добави той и намигна лукаво.

За пръв път от хилядолетия насам в небето на Отвъдния свят прокънтя весел смях.

Издание:

Джеръм Прайслър. Унищожението

Американска. Първо издание

ИК „Слънчо“, София, 1998

Редактор: Лили Кирова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.